

İşçi Hareketi

Özel sayı:4 Fiyatı:20.000 TL (KDV dahil) 7 Ocak 1995

İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Fransa hükümeti faşizmi destekliyor Faşizmi desteklemek suçtur!

27 Aralık 1994 günü Fransız Yüksek Mahkemesi'nin duruşma yargıcı J.L. Brugier'in DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın "sorgu"sunu polis sorgusuna çevirmek istemesi sonuçsuz kaldı. Brugier istediği cevapları alamayıp "sorgu"yu istediği yöne çekemeyince itiraz etmek zorunda kaldı: "HİÇ BÖYLEŞİ GÖRÜLMEMİŞTİ!" Tam bir irade savasına dönüşen "sorgu"da kazanan ve karşındakini tam anlamıyla yere seren, devrimci iradenin gücünü ve baş eğmezliğini gösteren Dursun Karataş oldu.

Sağ aldınız, sağ istiyoruz!

- İsmail Bahçeci 24 Aralık'tan beri gözaltında. İşkenceciler, polis şefleri, DGM savcılar İsmail Bahçeci'nin gözaltında olduğunu inkar ediyorlar. Amaçları uzayıp giden "kayıp"lar listesine bir yenisini daha eklemek. Ama unutmayalım ki sahip çıkarsak "kaybedemeyiz".
- İYÖ-DER'iler İsmail Bahçeci için DYP Fatih İlçe binasını legal ettirler... Devrimci Halk Güçleri ise, iktidarı "kayıplar" politikasını protesto etmek için Okmeydanı'nda Nizam-ı Alem Ocağı'nı tahrip ederken, Gebze'de de bombalı bir pankart astılar.
- Uluslararası Af Örgütü 5 Ocak'ta İsmail Bahçeci için acil eylem çağrısı yaptı. AT Örgütü, Birleşmiş Milletler Kayıplar Önleme Komitesi ve Helsinki Watch İsmail Bahçeci için Türk hükümetinden yanıt bekliyor.

Merhaba,

Yeni yıla girerken uzakta ya da yakında aynı kavga'nın sıcaklığını paylaştığımız dostlarımızla - belki aynı mekanı paylaşmasak da aynı türküler söyledik, aynı özlemi paylaştık. Gelecek güzel günlere olan inancımızla karşılıklı olarak gönderilen mesajlarda, fakslarda, kartlarda birlikte olduk. Ve bir kez daha gördük ki biz kökleri halkın derinliklerine ulaşmış büyük bir aileyiz.

Yeni yıl mesajlarının kimisi cezaevlerindeki tutsaklardan, kimisi sesi soluğu olmaya çalıştığımız Devrimci Halk Güçlerinden kimisi de okullarımızdan geldi. Neredeyse hepimizin ortak noktası 1994'e damgasını vuran Parti-Cephe ve onu bize armağan etmek için canlarını feda etmekten kaçınmayan şehitlerimizi. Çünkü yıllar süren ve şehitler bedeli yükseltilen bir kavga'nın meyesiydi DHKP-C. DHKP-C'yi zafere götürecek olan da önderimizin gösterdiği zafer yolu olacaktır. Önderimizin özgürlüğü için... Parti-Cephe için... Zafer için... '95 kavgaya yılı olsun diyorum.

Nurtepe'den Anımlı Bir Yeni Yıl Mesajı

"Kavgayla, cesaretle, direnişle dolu bir yıl daha geride bıraktık. Yeni yıla girerken devrime olan inancımız bir kat daha arttı. Parti-Cepheli olmanın gururu ve sorumluluğuyla yürüyoruz artık.

... Yeni yıla girmeye hazırlanan herkes gibi biz de heyecanla bekliyoruz. Molotoflarımız, pankartlarımız hazır. Saat 24.00 olduğunda evlerden, kafelerden alkışlar duyulmaya başlıyor. Biz de gösterimize başlıyoruz. Yol bir anda molotofların aleviyle aydınlanıyor ve ilk sloganımızı Kızılder'den aldığımız bayrağı Çiftahavuzlar'da, Bağcılarda, Karadeniz'de, Toroslarda, Kürdistan dağlarında, ülkenin dört bir yanında dağalandıran şehirlerimize ediyoruz. Devrim 'Şehitten Ölümsüzdür' sloganları dalgı dalgı Nurtepe'ye yayılırken insanlar evlerden, balkonlardan, pencerelerden dışarıya çıkıyor. Sloganlarımız devam ediyor: 'Şehitler Yaşıyor DHKP-C Savaşıyor...'

Gösteri sürüyor ve taşıdığımız 'Dursun Karataş'a Kalkan Ellen Kırık Kıracağı', 'Şehitlerimizden Aldığımız Onuru DHKP-C Saffarına Tasıyıp Devrime Yürüelim' pankartlarıyla gösteriyi izlemeye başladıklarına

tanık oluyoruz.

Hep derler ya 'insan yeni yıla nasıl girse tüm yıl öyle gider' diye; biz de '95 yılı kavgaya yılı olsun dedik ve yeni yili sloganlarımız, pankartlarımız ve molotofların alevleriyle karşıladık.

Yeni Yıl Mesajlarından

1994 Türkiye devrim tarihinde bir dönüm noktası oldu. Bu yıl içerisinde bizler, THKP-C geleneğinin sürdürücüleri olarak, Devrimci Sol adıyla başladığımız süreci Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesiyle sürdürüyoruz. Tarihimize hiç olmadığımız kadar coşkulandık, mutandık. Şimdi önümüzde her zamankinden daha kararlı, daha inançlı ve daha özvenli olmamız gereken bir süreç var.

Bizler '94 yılında da kavgamızın, halklarımızın kurtuluş mücadelesinin sesi soluğu öldük. Yine saldırdılar, toplattılar, bastılar, tutsak ettiler, kapattılar. Yetmedi Sivas'ta Rıfat'ı, Mersin'de Ahmet'i şehit ettiler. Bizi de boğmaya, susturmaya çalıştılar ama önderimizden tarihimizden aldığımız güçle, kavgamızın güçlü sesi olmaya devam edeceğiz.

Partimiz-Cephemizde yepyeni bir âtılım yılına giriyoruz. '95'in bütün alanlarda Önderimiz, Partimiz, Cephemizde birlikte yeni umutlar, yeni gelenekler yaratacağımız bir yıl olması dileğiyle yeni yılınızı en içten duygularımızla kutluyor, kucaklıyoruz sizleri

HER ŞEY ZAFER İÇİN
HER ŞEY PARTİ-CEPHE İÇİN!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
Sıgmalıcılar Cezaevi DHKP-C Tutsakları

Merhaba Mücadele gazetesi emekçileri
Acılara, sevinçlerle dolu bir yılı daha geride bıraktık.

Yeni yıla umudu daha da büyüterek Partimiz ve Cephemizle giriyoruz.

Kızılder'de başlayan sanlı tarihimizi Parti ile taçlandırarak daha ileri taşıdık.

'95 yılı önderimiz, öğretmenimiz, başkomutanımızın önderliğinde özgür vatan için

savaşı yükseltme yılı olacaktır.

Bu inanç ve coşkuyla hepinizin yeni yılını kutluyor ve kucaklıyoruz.

Bartın Cezaevi DHKP-C Tutsakları

Yeniyiz

Tekrar yenileniyoruz

Yenileneceğiz

Che gibi...

Yaşam bizden yana/Halkıyız Kazanacağız
Antalya'dan Mücadele okurları

Yoldaşlar!

Mücadelemiz, bizi yeni yılda da birbirimize bağlayacak. Geçen bir yılı değerlendirdiğimizde kalbimizden birçok parçalar, şehitler verdik komutanımız emperyalistlerin eline düştü. Ama bu savaştan da zaferle çıkacağız. Dillerimizde sloganlarımızla '95 yılını ve siz yoldaşlarımızı selamlıyoruz.

"Comite" Pour La Liberation Dursun Karataş"

Mücadele dergisi çalışanlarına

Yeni yılınızı kutlar, derginize yasaksız bir yayın hayatı dilerim

'Sizi kavganın sıcaklığıyla kucaklıyorum

Sevgilerimle

13 yaşında bir Mücadele okuru

İÇİNDEKİLER

Devrimden başka çözüm yok	3
Fransız emperyalizmi faşizmi destekleme	
suçunu işlemeye devam etmemelidir.....	4-5
Sağ aldınız, sağ istiyoruz.....	6-7
1994'te Kürt halkının mücadelesi değil,	
Çiller bitti.....	8-9
KDP-YNK arasındaki çatışmalar yeniden başladı.....	10
Düşmandan bir adım önde olmak.....	11
Legal ya da illegal çalışma bir bütündür ve	
silahlı savaşa göre biçimlenmek zorundadır.....	12-13
Demokrasıcılık oyununda yeni oyuncu.....	14
Faşist katliamları unutmamak,	
hesabını soracağız	15-16
Kamu emekçilerine soruşturma, sürgün,	
açığa alma... Ekspres Kargo'da eylem	17
"Greve devam"	18
İşçiler "yetki" itirazı kavgasının hesabını sordu.....	19
Dünyada gericiilik rüzgarları kırılmıştır	20
Çeçenistan; Kafkaslarda çatışmalar durmuyor.....	21
36. yılında Küba devrimi	22
Çıvaldız	23

Yeni Çözüm
dergisinden
Seçme
Yazılar çıktı
ve iki gün
sonra
toplatıldı

Mücadele gazetesinin yeni hesap numarası: Bülent Bağcı adına,
Türkiye İş Bankası İstanbul Çağaloğlu Şubesi 1095-300-430944

Sahibi: Mehmet Kaya, Yazı işleri Müdürü: Mehmet Akdemir, Adres: Kemalpaşa mah.Selimpaşa Sk.
No: 56/2 Aksaray-İstanbul, Tel: 520 15 27 Baskı: Serler Matbaacılık.

GÜNDEM

Stagflasyon; ekonomik büyüme olmaksızın enflasyon oranının yüksek düzeye çıkması bu kavramla ifade ediliyor. Ve ekonomik açıdan tam bir yıkımı anlatmak için kullanılıyor.

Türkiye'de 1994 yılında ekonomik büyüme şöyle dursun, tersine, ekonomik küçülme gerçekleşti. Ve enflasyon oranı yeni yılın ilk ayında Cumhuriyet tarihinin en yüksek düzeye çıkarak, yüzde 150'ye ulaştı.

Bunun adı stagflasyondur.

Türkiye tarihinin en ağır ekonomik krizini yaşıyor. 5 Nisan'da, 24 Ocak 1980 kararlarını aratmayan ekonomik önlemler paketi yürürlüğe konulmasına rağmen, ekonomik göstergelerde hiçbir olumlu değişime olmadı. İşçi ve memurların alım gücünü azaltmak iç talibi aşığı cekme uygulaması, ne enflasyon oranlarını azalttı ne de bütçe açıklarını. İç ve dış borçlanma ve bütçe açığı giderek büyürken, enflasyon da dizginlenemeyen bir yükselme sürecine girdi. Sonuçta uygulanan ekonomik politika sadece 1 milyondan fazla kişinin işsiz kalması ve sabit geliri halikin, ağır bir yoksullukla karşı karşıya kalmasına yol açtı.

Tüm yükü emekçi halkın omuzlarına yıkılan ekonomik krizin nedenleri arasında elbette ülkenin ekonomik yapısının emperyalizme bağımlı çarpık niteliğinden kaynaklanan sonuçlar başta geliyor.

Savaşlar silah tüketimini artıran özelliklerinden dolayı, emperyalist ülke ekonomileri için ekonomik canlanma ve karlılığın artması gibi sonuçlar doğurduğu halde, Türkiye gibi emperyalizme bağımlı bir ülkede tam tersi sonuçlar yaratıyor. 10 yıldır

Devrimden başka çözüm yok

Kürt halkına ve genelde toplumsal muhalefete karşı, oligarşi sürekli silah ve personel gücünü artırma ve halkların taleplerini savaşla bastırma politikası izledi. Böylece bütçenin neredeyse yarısına yakınının haksız savaşa harcanması Türkiye ekonomisi için, altından kalkamayacağı bir yük haline geldi. .

Bir başka ifade ile oligarşinin siyasal tercihleri ve iflasi ile yaşadığı çıkmaz, ekonomik krizini derinleştirdi.

Yaşanan ekonomik krizin oligarşinin siyasal tercihleriyle ilişkisi bu nedenle çok yakındır. Bunun tersi de doğru; ekonomik kriz ile birlikte işsizlik ve yoksulluğun artışı, toplumsal memnuniyetsizliği son sınıra getirdi.

Toplumsal muhalefet yükseldi.

Tüm yıl boyunca en kitlesel işçi eylemleri gündeme geldi. Zonguldak'ta, Ankara'da, İstanbul'da, tehditlere ve sarı sendikaların yatıştırıcı politikalarına rağmen, onbinlerce işçinin öfkesi, sokaklarda patladı. Ardından kamu emekçileri, ülkenin her yanında tarihlerinin en kitlesel eylemlerini gerçekleştirdiler.

Olgarşinin siyasal sözcüleri ise bu yığılsan tepkiler karşısında, bir korku refleksi olarak, "demokratikleşme" vaatlerinden biraz daha uzaklaşıp, baskı yasalarına daha çok sarıldılar.

Bugün, daha da kötüsü, iktidar öylesine kör bir hale geldi ki, 6-7 bin insanın "ölü ele geçirilmesini" başarı diye gösterebiliyor. Binlerce insanın katledildiği bir ülkede iktidar olmanın, iktidenden fazla köyü yakmanın, uçaklarla kendi sınırları

içindeki ormanları bombalamanın nasıl bir yönetim aczi olduğunu kavrayamıyorlar.

İşkence ve gözaltında kaybetme uygulamalarında dünyanın önde gelen ülkelerinden biri olmak, gözünü kan bürümüş, oligarşiye ve emrindeki katiller sürüsüne hiçbir şey anlatmıyor.

Çünkü, ne içine düştükleri ekonomik kriz, ne de toplumsal muhalefetin yükselmesi nedeniyle duydukları korku karşısında ellerinde hiçbir çıkış yolu bulunmuyor. Devrimci alternatif, giderek kendini daha fazla dayatan bir çözüm yolu haline geliyor. Ancak, içinde bulunulan bu nesnellğin, devrim süreci açısından elverişli bir zemin oluşmaması, bizleri rahatsızlatmamak, tam tersine daha fazla kinlendirmeli ve mücadeleye daha fazla sarılmamızı beraberinde getirmelidir.

Çünkü oligarşinin iktidarı kaybetme korkusunun yol açtığı saldırganlaşma, devrim için, çok daha çetin bir mücadele sürecine hazırlanmayı gerektiriyor. Yoksulluk, işsizlik, işkence ve zulüm düzeninden kurtuluş için, Kürt halkının ulusal özgürlüğü başta olmak üzere tüm özgürlüklerimiz için, tam bağımsızlık ve onurumuz için bilinç ve yürek olarak daha büyük bir savaşa hazırlanmak gerekiyor.

Olgarşi 1995 yılına, içine düştüğü derin açmazların korkusu ve karamsarlığı ile giriyor.

Devrimciler ise Parti-Cephe silahına sahip olarak, partinin gösterdiği yolda ve cephe savaşçılarının kahramanca verdikleri mücadelenin ışığında yeni bir yıla girerken, geleceğe güvenle bakıyorlar.

Çaresizlikleriyle yok olup gidecekler...

Bir haftadır gazetelerde, televizyonlarda Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in "Medlis'i feshetme yetkisi" istemesi tartışılıyor.

Türkiye'de adettir. Siyasal gücün muzdarip MGK memuru siyasiler, zaman zaman rejim tartışması yapırlar. Düzenin tikanmışından dem vurup "hal çaresi" ararlar... Fakat söyledikleri hiçbir şeyi yapacak güçleri olmadığı için de suya yazı yazma misali, bir süre sonra söyledikleri her şey unutulur gider. Eski tas, eski hamam her şey devam edip giderken, herkes de "işine gücüne" bakarlar.. Bu arada kimisi "demokratikleşme" adından dem vurur, kimisi de darbe kokusu aldığını ilan edip, ince ince gerekçelerini sayar döker. Bütün bu hengamede MGK'nın adının sıkça ağızlara alınması da ihmal edilmmez... Çünkü bütün burjuva politikacılarının ödünün koptuğu bir adrestir MGK. Pek haksız da sayılmazlar gerçi bu korkularında. Ülkedeki gerçek iktidarın MGK olduğu, iplerin onun elinde bulunduğu, dilediğince at oynatıp buyuna iktidarlara "tavsiyelerde bulunduğu artık herkes tarafından bilinen ve kurumsallaşmış bir gerçektir.

Bu tür tartışmaların ne halk, ne de rejim üzerinde hiçbir etkisi olmasa da, suni gündem yaratma meraklısı burjuva medyası dört elle sarılıyorlar

söylenenlere. Çünkü rejimin tikanmışlığı hiç kimsenin inkar etmediği bir durum olduğundan, bu tikanmışlığı "asma" doğrultusundaki her laf dört elle sarılarak rağbet görür. Oysa tüm bunlara karşın, onlarca yıldır egemen sınıfların açık ya da gizli faşizminin hemen tüm yöntemlerini denemelerine rağmen, düzenin tikanmaktan bir türlü yakasını kurtaramadığı da bilinir. Bilinmesine bilinir de, umut olmadan yaşanmayacağına göre, bu konudaki her şey "yeni bir umut kapısı" olarak görülür. Bu öylesine had safhadadır ki, Demirel'e bile "söyledikleri acaba bizi kurtarabilir mi?" diyerek bakılır. Kelin merhemi olsa başına sürer atasözü bile bu çaresizlik karşısında bir şey ifade etmez.

Demirel'e göre Meclis kendi kendini yenileme kararı alamıyormuş. Doğrusu bu sözün gerçek olduğu muhakkak. 6 Ocak tarihli Milliyet gazetesinde Çillerin "Gitmem" dediği, Karayalçın'ın da hemen ardından "Ben de"yi eklediği gazetelere manşet yapılmış.

Gerçekten de gitmek istemedikleri biliniyor. Gitmek istemeyenler sadece onlar mı? Elbette değil. Meclis'in karşısında yazılı "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" sözünü belki de bir gün olsun okuyup üzerinde dü-

şünmemiş milletvekilleri, tam bir yüzsüzlük örneği göstererek, koltuklarına yapışmışlar ve bu yağlı kapıda talan, iş takibi ve rüşvetle küplerini doldurmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar...

MGK "Çekiç Güç kalsın" mı demiş. Daha dün söylediklerini unutup ellerini "onay" için kaldırıyorlar havaya. Ya da "DEP'lilerin dokunulmazlıkları kaldırılсын" diye bir emir mi geliyor, herkes işi gücü bırakıp o günkü oturuma sadece oylamada el kaldırmak için katılıyor.

Bu güçsüz, sorunları çözme yeteneğinden uzak parlamentoya karşı halkın tepkisi de çok fazla.

Bunu bilen Demirel, Meclis'i feshetme yetkisini istemekle, kamuoyu desteğini arkasına alacağını düşünüyor. Ancak Meclis'i feshetmek yetkisi veya seçim olasılığı artık kamuoyunu fazla heyecanlandırmıyor.

Neden heyecanlandırsın?

Demirel Meclis'i feshetme yetkisini eline geçirse ne değişecek? Bu ağır baskı ortamında yeniden seçim olsa ne olacak? Sanki yeni Meclis, kendi arkasında duran generallere dönüp "Hayir, biz memur değiliz" mi diyecek? Elbette, bir çırpıda dokunulmazlıkları kaldırılan önceki milletvekilleri hatırlanacak ve susulacak.

Düzen böyle!

Bu kişilsizler ordusu, kendi kişisel çıkarıları ve "MGK emirleri" dışından hiçbir şeyden etkilenmezler.

Örneğin emekli generalin birinin İngilizlere devletin en gizli belgelerini sattığı duyulur. Meclis kılını kıpırdatamaz. Meclis'te Leylâ Zana iki kelime Kürtçe konuşt u diye boğüre boğüre "vatana ihanet" diye bağırانlar, devrimcileri işkence yapmaktan sabıkalı Turgut Sunalp'ın İngiliz gizli servisine açıklanan "değerli hizmet" konusuna dönüp' bakmazlar bile. Üstelik Kıbrıs çıkarmasının yerini öğrenen İngilizlerin bu gizli bilgiyi Rumlara satmış olmaları büyük ihtimal dahilinde olduğu ve sadece bu nedenle birçok kişi ölmüş olabileceği halde...

Demirel de bu gelişmeler karşısında kılını kıpırdatmaz. Generallerle tartışmak öleden beri onun adeti değildir.

Bu niteliklere sahip Demirel'in yetkisi olsa ve o yetkiyi kullansa bile, değişen hiçbir şey olmaz. Meclis'in iyicileri arasında birkaç çehre değişir, hepsi o kadar.

Yetki Demirel'e değil halka gerekli. Ancak bu yetkiyi halka elbette, düzenin kaymağını yiyenler vermeyecek.

Halk kendi bileğinin hakkıyla, dışı dış mücadelesiyle alacak.

"Hiç böylesi görülmemiştir"

27 Aralık'ta Fransız emperyalizminin "yargıcı" Jean Luis Brugier'in bütün hevesi kursağında kaldı... Gizli servislerinden ve MIT'ten devşirdiği beş para etmez bilgilerle ilkeniz halklarının kurtuluş umudunu Dursun Karataş'ı "yargılamaya" kalkan Brugier, duruşma boyunca sadece cehaletini değil, acizliğini ve devrim irade karşısındaki başarısızlığını da gizleyemedi: "Hiç böylesi görülmemiştir."

Anlaşılan, faşizme suç ortaklığı yapmanın hiç de öyle kolay bir iş olmadığını kimse ona söylememiştir. Ülkemiz tarihinden de bihaber olmaydı ki, 12 Eylül faşizminin "yargıclarının" başaramadığını denemeye kalktı.

Aslı astartı bulunmadığı gibi, Fransa'yı da hiç mi hiç ilgilendirmeyen "iddialar"la DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın tutsağı devam ettirebilmek için, onun savunmasını kısıtlayan "Politika bunlar, ben politika istemiyorum. Devrimci Sol'un şefi misin değil misin?" diyen sözler kulduğumuz hiç yabancı gelmiyor. 12 Eylül faşizminin spor salonundan bozma Metris Baştabya'daki duruşma salonundan hatırlıyoruz bu sözleri... Benzerlerini orada da çok duymuştuk. Nays! da kendilerine güveniyorlardı" o koltuklarına ilk kurdukları günlerde. Coplu, silahlı askerlerini üzerimize saldırtmaktan bile geri kalmıyorlardı. Ancak bütün afra tafralarının bir balon gibi sönmesi fazla uzun sürmemiştir. Karşılarında iradelerini teslim etmiş, suçluluk psikolojisi içine girmiş insanlar yoktu. Ülkemiz halklarının kurtuluş savaşını savunan, örgütlerini savunan insanlar vardı. Gerçi halkların düşmanı olan emperyalizme ve oligarşiye karşı işledikleri "suçları itiraf ediyorlardı". Ama bu, faşizmi sevindirmiyordu... Çünkü bu "itiraf ülkemiz halklarının kurtuluş savaşını savunuyor, cesaret ve cüretle "Bu suç işlemeye devam edeceğiz" diyordu. Onlar da tıpkı J.L. Brugier gibi "Hiç böylesini görmemişlerdi"...

Utanmazca "Demokrasinin beşiği" olduğu nu söyleyen Fransız emperyalizmi, Dursun Karataş'ın tutsağı devam ettirebilmek için gerçek yüzünü de ortaya koyuyor. Bir sömürü geleneği olan emperyalizm, işine gelmediğinde, burjuva hukuk kurallarının bile geçerli olmadığını gösteriyor; hem de faşizmi destekleme suçunu işleyerek... Devrimcileri yargılayacak tek güç, tek yargıç halkımızdır. Fransız emperyalizminin yasalarının bizim nezdimizde hiçbir geçerliliği yoktur. Çünkü bizim için ilkeniz ve dünya halklarının özgürlük savaşından başka hiçbir yasa yoktur. Bu yasa şaşma nın adaletinin ve onun güvencesi olan silahlanmaktır. İşte bu yüzden, faşizme suç ortaklığı yapma suçunu işlediği sürece, Fransız emperyalizmi "öfkemizi snamasın" derken söyledik lerimizin boş bir tehdit olmadığını görecektir.

Tam bir irade savaşına dönüşen Fransa Yüksek Mahkemesi'ndeki duruşmada, Dursun Karataş bir kez daha kendisini "yargılamaya" kalkışanlara dersini verirken, karşındakini yere serdi. Tıpkı daha öncekiler gibi... Ne Fransız emperyalizmi, ne Türkiye faşizmi önderimiz, öğretmenimiz, komutanımız Dursun Karataş'ı bizden koparmayı başaramayacak. BU SAVAŞI DA BİZ KAZANACAĞIZ!..

Fransız emperyal suçunu işlemeye

"Faşizmi desteklemek suçtur. Asıl bu yargılanmalı. Siz faşizmi destekleyerek suç işliyorsunuz. Beni tutuklamak Türkiye faşizmini desteklemektir."

Mücadele gazetesi- Almanya Bürosu- Devrimci Halk Kurtuluş Partisi (DHKP) Genel Sekreteri ve önderi Dursun Karataş, 27 Aralık 1994 günü Devrimci Sol önderi olarak bir kısım silahlı eylemlerin emrini verdiği iddiası ile "yargılanmak" istendi.

Sorgu yargıç Jean Luis Brugier'in sorguyu polis sorgusuna çevirme girişimleri sonuç vermedi. Ard arda sorulan sorular, tehditler, bağırıp çağırılar Brugier'in istediği cevapları almasına yetmedi. Brugier'in de itiraf ettiği gibi, "Hiç böylesi görülmemiştir". Karşısında kendisi bağırıkça susan değil, daha da öfkeyle sorgulayan; karşı sorularla köşeye sıkıştıran, Brugier'in cehaletini yüzüne vuran biri vardı. Ne önceli "sorgu"da ne de bu kez Brugier'in bütün çabalarına rağmen elle tutulur "tutukluluğa devam" gerekçesi bulamamıştı. Sorgucu istiyordu ki, Dursun Karataş sorduğu her soruya istediği cevapları versin. Böyle olduğunda o da başarının basamaklarını diğer diğer atlayarak istediği koltuğa oturabilecekti. Ancak evdeki hesap duruşma salonuna uymamıştı...

Çünkü karşısındaki herhangi birisi değil, Dursun Karataş'tı.

Dursun Karataş'ın bir halk kurtuluş hareketinin önderi olduğunu Brugier de pekala biliyordu. Fakat onun tek derti, kendisine emredildiği gibi Dursun Karataş'ı mahkum etmektir. Bunun için de DHKP-C önderinin "terörist bir örgütün" önderi olduğunu kabul etmesini istiyordu.

Sorgunun bir yerinde d.L. Brugier Dursun Karataş'a yönelik "terörist örgüt Devrimci Sol'un önderi olduğunuz konusunda ne diyorsunuz?"

sorusunu sorduğunda, Dursun Karataş Brugier'e terörist konusunda unutamayacağı bir ders verdi. Öyle ki Brugier bu cevabı sonuna kadar tahammül göstererek dinlemeyi bile göze almadı:

"Her şeyden önce kullandığınız kavramlar, olaya yaklaşımınız yanlıştır. Terörist, şiddet uygulayarak, korku ve panik yaratarak halkı yıldırır. Ben ve hareketim, ülkemizde faşizme karşı mücadele veriyoruz. Faşizmin kendisi şiddettir. Dizginsiz bir terör olan faşizme karşı savaşıyoruz. Faşizme karşı savaşmak onurlu bir görevdir. Bugün faşizm, her yerde, metropollerde, Kürdistan'da, Kürt, Türk, bütün milliyetlerden halka terör uygulamaktadır. İki binin üzerinde köy boşaltmış, bir yıl içinde üç yüzün üzerinde insan kaybedilmiş, 10 bine yakın insana işkence yapılmıştır. Öldürdükleri insanların isimlerini açıklayamamaktadırlar. Pek çok insan hakları kuruluşuna, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na yüzlerce şikayette bulunulmuştur. Bunları da bilmeniz gerekir..."

Bu gerçeklere Fransız emperyalizmi tahammül edemedi. Brugier bu nedenle ifade edilen gerçeklerin devamını dinlemeyerek, "Politika bunlar, ben politika istemiyorum; şef misiniz, değil misiniz, bunu söyleyin," dedi. Dursun Karataş ise, "Sözlerini kesmeyip dinlemeyi bilirsiniz sorunuza da cevap alacaksınız." diyerek ve ekledi:

"Faşizmi desteklemek suçtur. Asıl bu yargılanmalı. Siz faşizmi destekleyerek suç işliyorsunuz. Beni tutuklamak Türkiye faşizmini desteklemektir."

"Ancak, Devrimci Sol'a üye olup olmadığınız konusunda bir cevap vermediniz. Şef olduğunuz konusunda da henüz bir şey söylemediniz."

"Şimdi ben, bir ülke tablosu çizdim..."

"Beni ilgilendirmiyor. Şef misiniz, değil misiniz?"

Uzun bir söz düellosundan sonra:

"Diyalektik bildiğinizi söylemişsiniz daha önceki sorgumda."

"Umarım siz de biliyorsunuzdur."

Duruşma yargıç Jean Luis Brugier: "Burada çok daha önemli kişilerle karşılaştım. Ama hiç böylesini görmemişim. Hiç olmazsa erkekçe sorulara cevap vermenizi beklerdim."

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş: "Erkekçe sorunuz yok. Dinlemeyi bilmiyorsunuz. Biz erkekçe davranmasını sizden öğrenmedik..."

"Sizden daha iyi bildiğim iddia etmiyorum. Ama, bilirim. Diyalektik bildiğinize göre anlattığım şeylerin sorunuza ilgili olmadığını söyleyemezsiniz. Şimdi ben bir ülke tablosu çizdim..."

"Beni ilgilendirmiyor. Şef misiniz, değil misiniz? Sorumluluklarınız nedir?"

"Türkiye faşizminin sorması gereken sorular bunlar. Bana daha suçların veya suçum belirtilmiş değil. Önce bunu söyleyin. Sorularınız Fransa'yı ilgilendirmiyor, bu soruşturmayı ilgilendirmiyor. Ama bunu söyleyeyim. Devrimci Sol Fransa'ya karşı mücadeleye vermek için kurulan bir örgüt değildir..."

"Görevlerinizi öğrenmek istiyorum"

"Fransa devletini hiç ilgilendirmiyor. İle de merak ediyorsanız Devrimci Sol'un sıradan bir nefes rıyım."

"Bunlar, kendinizi yasal takibattan sıymak için verdiğiniz cevaplar. Siz de Devrimci Sol'un önderisiniz dedim. Bu konuda ne diyorsunuz?"

"Bu Fransa devletini hiç ilgilendirmez."

Benzeri şekilde devam eden sorunun bu bölümünde J. L. Brugier arada bir Dursun Karataş'ın neden sinirli olduğunu sorarak onu zayıf göstermeye çalıştı. Ancak Dursun Karataş'ın bunların "basit yöntemler" olduğunu belirtmesi üzerine, bu kez çok daha sık bir yöntem kullandı:

Hiddetli bir şekilde;

"Burada çok daha önemli kişilerle karşılaştım. Ama hiç böylesini görmemişim. Hiç olmazsa erkekçe sorulara cevap vermenizi beklerdim."

dedi.

Bunun üzerine hiç ummadığı bir yanıt aldı:

"Erkekçe sorunuz yok. Dinlemeyi bilmiyorsunuz. Biz erkekçe davranmasını sizden öğrenmedik..."

Kısa bir aradan sonra Brugier "sorgu"suna devam etti:

"Sorumluluk seviyeniz nedir? Hangi emirleri verdiniz?"

"Daha önce de belirttim. Bunlar ne sizi ne Fransa devletini ilgilendirmiyor."

izmi faşizmi destekleme devam etmemelidir!

lendilmiyor. Fransa'yı ilgilendiren sorunlarınıza cevap vereceğim. Bu konuda daha hiçbir şey söylenmiş değil. Bu soruşturma ile ilgili nasıl kuruyorsunuz?"

"Fransız kanunlarına göre suç sayılan bir kısmı operasyonlara emir verdiğiniz için bu takibatta direkt ilişkilisiniz."

"Fransa'da gerçekleşen hangi eylemin emrini vermişim? Bu sorulmadığına göre cevap vermiyorum."

"Emir vermek için belirli yetkilere sahip olmak gerekir. Dosyadan elde ettiğim bilgilere göre siz Devrimci Sol sorumlusunuz. Daha doğrusu Ocak 1993'ten beri Bedi Yağan ayrıldığından sonra, bir akımın şefi sizsiniz. Bunu kabul ediyor musunuz?"

"Siz Devrimci Sol hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Türkiye polisi de hareketimize bölündü, parçalandı dedi defalarca. Ama umduğumu, hayal ettiğimi bulamadı. Polisiniz de bir şey bilmiyor. Sizin bilgi anketlerinizi bunlar yapıyor."

"Devrimci Sol 1978 yılında THKP-C'nin devamı niteliğinde kuruldu. Sadece Türkiye'de değil, Avrupa'da da silahlı mücadele sürdürdü. Soruşturmanın ileri aşamalarında Fransa kamu çıkarlarına karşı Fransa'da yaptığı veya Fransa'yı ilgilendiren eylemlerinden bahsedeceğim. Ancak, şimdi siz bu örgüte ne zaman ve hangi şartlar altında girdiniz. Devrimci Sol içinde ne şekilde ilerlediniz bunu anlatın."

"Göröverim, faaliyetlerimi anlatmaya gerek yok. Çünkü bunlar sizi ilgilendilmiyor."

"Sizin merkez komitedeki görevleriniz nelerdir?"

"Ben böyle bir şey mi söyledim?"

"İstedikim soruyu sorabilirim."

"Polis sorulan bunlar. Bu yöntemleri iyi bilirim. Üstelik sizinkinden çok daha farklı, yoğun işkenceler altında karşılaşıyor."

"Benimkler polisininkinden daha kötü. Devrimci Sol Merkez Komitesi üyeleri kınlarıdır."

"Fransa'yı ne ilgilendirir? Dava ile ilgili kuramıyorum."

"Devrimci Sol 1993'te ikiye bölünmüş. Bir tanesi meşru ki onun başında

siz varmışsınız, öbürü darbecilerin. Onun başında örgütün iki numaralı adamı Bedi Yağan varmış. İki akım arasında anlaşmazlık Bedi Yağan'ın ölümünden sonra (6.3.1993'te polis tarafından öldürülmüş) şiddetlenmiş. Bedi Yağan akımının üyeleri tarafından ölüme mahkum edilmişsiniz. Bu bölünme konusunda bize ne diyeceksiniz?"

"İyi ya, onlar öldürür, siz de kurtulursunuz. Ama bilgileriniz yanlış. Daha önce de söyledim. Gizli servisleriniz sizi yanlış bilgilendiriyor. Bilgileriniz Türkiye polisinin bilgilerine dayanıyor. Aldatılıyorsunuz."

"Tartışmayı artık iyice düzeyleştirtilen Brugier, akıldanlık taslamaya başlar. Akılsız DHKP-C'nin görüşlerini altüst ederek stratejiyle oynamaya yeltenir. Sağmalar."

Ancak her seferinde Dursun Karataş'ın verdiği yanıtlara sersemlet ve iyice seviyesizleşerek son hamleyi de kendisi yapmak ister ama sonuç değişmez: Sizi yorgun görüyorum. Yorgunsunuz herhalde."

"Hayır yorgun değilim. Sanırım sizin yorgunluğunuz gözlemlerinize yansımış. Cevapları dinleyecek cesareti göstermenizi beklerdim."

Gözlerimiz Fransa'da

DHKP Genel Sekreteri, Türkiye halklarının önderi, başkomutan Dursun Karataş Fransız emperyalizmi tarafından tutsak edildiğinden bu yana 4 aya yakın bir zaman geçti. DHKP Genel sekreterini elinde rehlin tutan Fransız emperyalizmi tüm dünya devrimci mücadelesine yönelik olarak yaptığı bu saldırıyla tepkileri üzerine çekmeye devam ediyor. Türkiye halklarının önderliğine saldırarak aynı zamanda Türkiye halklarına da saldıran Fransız emperyalizmine ülke içinde ve dışından gelen tepkiler eyleme dönüşüyor.

Ankara'da DHKP-DHG tarafından gerçekleştirilen eylemlerler de bunlardan biriydi. Halkın dikkatini Dursun Karataş'ın tutsak edilmesine geçen eylemler Parti ve Cephe'ye çağrı niteliği de taşıyordu.

18 Aralık'ta Bostancı semtinde "Dursun Karataş'a Özgürlük" mesajını içeren

bir pankart asılırken, Gülseren ve Çamlık mahallelerinde aynı içerikte yazılama ve kuşlamalar yapıldı.

Ankara'daki eylemlerler 21 Aralık'ta da devam etti. 21 Aralık'ta 60 evler semtine "Fransa DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ı Derhal Serbest Bırakılmalı" yazılı pankartla birlikte DHKP bayrağının asıldığı, gelen haberler arasındaydı.

22 Aralık'ta Atatürk Üniversitesi DTCF'e asılan DEV-GENÇ imzalı pankart ve afişler, 25 Aralık'ta Gülseren, Güvercin, Çamlık, Bostancı mahallelerine yapılan yazılamlar ve Güvercin mahallesine asılan DHKP-DHG imzalı "DHKP-C'de Birleşelim Savaşalım ve Kazanalım" yazılı pankart ise öfkemizi yansıtan halkı parti ve cephe saflarında birleşmeye çağırıyordu. 26 Aralık'ta ise Ulubey Lisesi'ne bomba süsü verilmiş DHKP bayrağı asılırken aynı gün Siteler mahallesi otobüs durağına yine bomba süsü verilmiş DHKP-DHG imzalı, üzerinde "Dursun Karataş'a Özgürlük" sloganının yer aldığı bir pankart asıldı. Eylemler kararlılığımızı ve kinimizi gösteriyor. Fransız emperyalizmi de bu kin ve kararlılığa göre bir tavır bekleyecektir.

31 Aralık günü gazetemizi arayan bir kişi İstanbul-Aksaray Vatan Caddesinde bulunan Renault bayii Erkut Otomotiv'in karşısına bomba süsü verilmiş bir pankart asıldığını bildirdi. Telefonda "Önderimiz, Geleceğimiz, Öfkemiz, Direnme ve Savaşma Gücümüzdür!" diyen şahıs eylemi DHKP-DHG adına üstlendi. Gazetemize daha sonra gelen haberlerde üzerinde "Fransa Türkiye Halklarının önderi Dursun Karataş'ı Tutsak Edemez. Devrimci Halk Güçleri" yazılı pankartın 1.5 saat Vatan caddesinde kaldığı öğrenildi.

"Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyasına enternasyonalist dayanışma sürüyor

HOLLANDA

12 Aralık'ta Hollanda'da bulunan İranlı Öğrenciler Birliği Dursun Karataş'a Özgürlük kampanyasına Fransa Adalet Bakanlığı'na gönderdiği mektupla destek verdi.

"...Türkiye'nin dursun Karataş hakkında açtığı ve halen süren dava gözönüne alınırsa Dursun Karataş yoldaşın 'yasal seyahat belgeleri' elde etmesinin imkansızlığı ortaya çıkar. Cesur Türkiye halklarının kahramanı Karataş Türkiye'de demokrasi ve adaletin kurulması ezilen Türkiye halklarının özgürlüğü için uzun yıllardır savaşmaktadır."

"Onu bu temelsiz nedenlerle tutuklamak için insani değerlere tezat teşkil etmektedir. Dursun Karataş'ı Türk hükümetine teslim etmenin onun kalledilmesi anlamına geleceği konusunda sizleri uyarıyoruz. Ayrıca bizler Dursun Karataş'ın derhal kayıtsız şartsız serbest bırakılmasını talep etmekteyiz. Fransız Adalet Bakanlığı ve Fransız hükümeti yoldaşımız Dursun Karataş'a yönelik her türlü fiziki ve ruhsal zararın sorumlusu ve suçlusu olacaktır. Umarız bu

yönde ve bunları hesaba katarak hareket edersiniz."

Avrupa'daki Dursun Karataş'a Özgürlük Komiteleri ve Devrimci Halk Güçleri Dursun Karataş'ın derhal serbest bırakılması amacıyla protesto eylemliliklerini sürdürüyor Hollanda da 13 Aralık günü bir radyo istasyonundan Dursun Karataş'ın tutuklanmasıyla ilgili açıklamalar yapıldı. Hollanda'daki devrimci demokrat kamuoyunu bilgilendiren bir içeriği olan açıklama kamuoyunu harekete geçiren çağrılarla son buldu.

Hollanda'daki eylemler 15 Aralık'ta Amsterdam'da bulunan Fransız Konsolosluk'un önünde devam etti. Konsolosluk'un önünde Devrimci Halk Güçleri tarafından bir gösteri düzenlerken Dursun Karataş'ın tutuklanması protesto edildi. Ayrıca Konsolosluk görevlileriyle bir görüşme gerçekleştirilen Devrimci Halk Güçleri Fransa'nın yaptığı hesap hatasını pahalı ödeyeceğini Konsolosluk yetkililerine bildirdi. Aynı günlerde Hollanda'nın değişik bölgelerinde "Dursun Karataş'a Özgürlük" afişleri asıldı, bildiriler dağıtıldı.

Ote yandan Hollanda'da faaliyet gösteren Yeşil Sol Partisi Dursun Karataş'ın tutsaklığının sürmesini protesto amacıyla Fransa hükümetine bir protesto mektbi gönderdi.

FRANSA

Dursun Karataş'a Özgürlük Komitesi'nin Fransız Parlamenti Soincon'u ziyaret ettiği sonucu, Soincon bir Avrupa Parlamentosu'na, diğeri de İçişleri Bakanı Pasqua'ya olmak üzere Dursun Karataş'ın tutukluğunu protesto mektupları gönderdi.

28 Aralık günü Marks Üniversitesi'nden iki temsilcisi, Erlich Honeker Komitesi'nden bir temsilcisi ve Dursun Karataş'a Özgürlük Komitesi'nden üç temsilcinin katıldığı bir toplantı düzenlendi. Toplantıda ortak faaliyet gösterilmesi ve geleceğe dönük faaliyetlerin koordinasyonu üzerinde çalışmalar yapıldı.

Bu arada Fransa'da Devrimci Halk Güçleri tarafından Paris sokakları binlerce afiş, yaklaşık 6 bin tane de pulla donatıldı. 10 bin üzerinde bildiriyi ve kampanyaya çağrı niteliğinde el ilanları dağıtıldı. 12 bin kadar kuşlama yapıldı. Metro istasyonlarında "Dursun Karataş'a Özgürlük" yazılı gömlekler giyerek bine yakın imza toplandı.

"Sağ aldınız, sağ geri istiyoruz"

"24 Kasım sabahıydı. Evinden çıkıp 100 metre, ilerlediğinde etrafında eli telsizli 7-8 kişi belirmişti. Ne olduğunu anlamamıştı daha. Birden üzerine çullanıp yerlerde sürüklemeye başladılar. Hemen bir arabaya apar topar atıp, gözlerini bağlayıp ellerini arkadan kalepçelediler. 3-4 saatlik ölüme doğru bir yolculuk başlıyordu. Ormanlık bir yerde sonuçlanmıştı ölümün sessizliği. Katli sürüleri silahlarını şakağına dayamışlardı ve tüm pislikleriyle iğrençlikleriyle arkadaşları hakkında bilgi vermesini aksi taktirde öldürüleceği, hiçbir şansının olmadığını söylüyorlardı. Kararıydılar katletmekte. Bunun bir operasyon olmadığını tutuklanmadığını ve illegal alındığını hiçbir yasal işlemin yapılmadığını vurgulayıp duruyorlardı. 20 gün sürdürmüşlerdi katliam provalarını ama başaramamışlardı..." Yukarıdaki bu anlatımlar 24 Kasım günü onlarca insanın gözleri önünde yerlerde sürüklenerek gözaltına alınan Ayhan Uzula'nın kendi anlatımlarıdır.

Ayhan Uzula 20 gün kontrgerillanın elinde kaldıktan sonra bırakıldı. Uzula kayıp olduğu ilan edilen ve kontrgerillanın elinden kurtulan tek örnek. Ama kuşkusuz sonucunu olamayacak. Çünkü yeni Uzula'ları yaratmak, işkencecinin ellerinden kayıpları alabilmek bizim elindedir.

Simdi gözaltında kaybedilmeye, yok edilmeye çalışan bir devrimci daha var: İsmail Bahçeci. 24 Aralık'ta siyasi polis tarafından gözaltına alınan İsmail Bahçeci hakkında tüm girişimlere rağmen bir açıklama yapılmıyor. Polis tarafından DEV-GENÇ örgütünün politik sorumlusu olduğu, çeşitli eylemlere karşıtı gerekçeleri aranan İsmail Bahçeci şu anda siyasi şube polislerinin ellerinde işkence görüyor ve katledilmeye çalışılıyor. Aynı Ayhan Efeoğlu, Ali Efeoğlu, Soner Gül, Hüsamettin Yaman, Yusuf Erişti, Aysel Malkaçoğlu, Serhan Dehmen, Kenan Bilgin, Hüseyin Toraman, Hasan Güllüney, Lütfiye Kaçar'ın gözaltında "kaybedildikleri" gibi.

Yeni "Kayıplara" İzin Vermeyelim
Nasıl Vicdan'ın Ajanı'nda, Franco'nun İspanya'sında, Şah'in İran'ında aynı oyun oynanıyorsa, bugün ülkemizde de bu oyun oynanmaktadır. Polis tarafından evinden, işinden, okulundan alınıp da bir daha geri dönmeyen onlarca devrimci, yurtsever için hep soruyoruz: Neredeler? Artık nerede diye sormak gerekiyor. Kayıpların ve gözaltına katedilenlerin açık adresleri belirdir.

Dün onlarca "kaybedilme" olayına sessiz kalanlar bir gün başlarına aynı akibetin geleceğini iyi düşünmelidirler. İsmail Bahçeci belli çevrenin değil kendisine insanın diyen herkesin sahip çıkması gereken bir devrimcidir. İsmail Bahçeci'nin ortaya çıkartılması, akıbeti hakkında açıklama yapılması için tüm gücümüzle çalışıp iktidarın kayıp politikalarını boşa çıkartmalıyız. Hep birlikte sesimizi yükseltmeliyiz. "Sağ Aldınız, Sağ İstiyoruz".

Haklar ve Özgürlükler Platformu: "Bahçeci'nin Hayatından Endişe Ediyoruz"

SİP Beyoğlu ilçesi binasında 30 Aralık günü bir basın toplantısı yapan İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu 24 Aralık'ta gözaltına alınan ve bugüne kadar tüm başvurulara rağmen kendisinden bir haber alınmayan İsmail Bahçeci'nin hayatından endişe ettiklerini açıkladılar. Yapılan açıklamada İsmail Bahçeci'nin ailesini arayan bir kişi kendisinden bir haftadır haber alamadıklarını ve polis tarafından gözaltında tutulduğunu belirtmiştir. Gözaltına alınan İsmail Bahçeci'nin akıbeti hakkında bilgi almak için Gayrettepe'ye giden ailesi ve avukatları tüm girişimlere rağmen "Burada böyle birisi yok" diyerek geri çevildiklerini belirttiler. İsmail Bahçeci'nin daha önce de pek çok kez gözaltına alındığını, ölüme tehdit edildiğini belirten Haklar ve Özgürlük-

numlusu" olarak firarı sanık sıfatıyla arandığı belirtilmiştir. Bahçeci bu nedenle ailesi tarafından nerede olduğu bilinmemle birlikte ailesiyle telefon ve benzeri iletişim araçlarıyla ilişki kumaktadır. Ayrıca İsmail Bahçeci'de bulunan, kardeşi Metin Bahçeci'nin kankardeşi olan Veyisel Düzün iş-249 33 51 ve ev-692 07 51 numaralı telefonlarının Bahçeci kaybolduktan hemen sonra İstanbul Terörle Mücadele ekipleri tarafından adreslerine bizzat gidilip araştırılması somut delildir. Polisler Veysefi işyerinde bulamayınca ağabeyi Gürsel şubeye götürmüştür. Gürsel Düzüze bu telefon numaralarının isim dahi verilmeden bir kişinin üzerinde ele geçtiği kimde bulunabileceği ve ne amaçla verildiği sorulmuştur. Nereden ele geçtiği de özellikle saklanmıştır."

"Yalnızca İsmail Bahçeci'de olan bir telefon numarası ve adresi araştırın polisler, ellerinde tuttukları İsmail Bahçeci'nin gözaltında olduğunu inkar edebiliyorlar.

İsmail Bahçeci'yi de "kayıp"lar listesi-ne eklemeye çalışan işkencecilerin bu tavrına sessiz kalmıyacağı ise çok açıktır.

İktidardan Hesap Sormaya Çağırıyoruz
Mücadele gazetesi, Devrimci Gençlik dergisi, Yoksul-Halkın Gücü, İşçi Hareketi gazetesi, Tavr ve Memur Gerçeği dergileri 4 Ocak'ta bir basın açıklaması yaparak tüm kamuoyunu kayıplara karşı iktidardan hesap sormaya çağırıyor.

Yapılan basın açıklamasında "(...) Kayıplar devletin resmi politikasıdır. Kayıplarla tüm topluma devrimcilerde, demokratlarda, yurtseverlerde korku salmak istiyorlar. Kayıpların bilinmezliğinin dipsiz uçurumuna sürüklemek istiyorlar toplumu. (...) Herkesi kayıplara karşı duyarlı olmaya, İsmail'e sahip çıkmaya iktidardan hesap sormaya çağırıyoruz. Sessiz daha gür çıkarsa, devlet terörü karşısında direnişimiz ne kadar artarsa, İsmail'in ve benzeri tehditlerle karşılaşacak olan herkesin yaşama şansı o derece artacaktır. Tüm haklarımız olduğu gibi yaşama hakkımız da ancak mücadeleyle alabiliriz. Tüm Türkiye halklarını devrimci demokrat kamuoyunu kayıplar konusunda duyarlı olmaya çağırıyoruz" denildi.

TÖDEF'li, İYÖ-DER'li Öğrenciler: "Bahçeci'nin Kaybedilmesine İzin Vermeyeceğiz"

İYÖ-DER'li öğrenciler İsmail Bahçeci'nin okulu olan Marmara Basın Yayın'da 3 Ocak'ta Bahçeci'nin akıbetinin açıklanmasını isteyen, gözaltını kırıp bir forum yapılar. "Yapılan forumda öğrencinin daha önce de birçok kez kayıplar politikasına başvurduğu ve şimdi de aynı kırıl politikasının İsmail Bahçeci üzerinde denendiği belirtildi. Yapılan forumda "Gözaltında Kayıplara Soru", "Faşist Katillerden Hesap Sorduk Soracağız", "Kahrolsun Faşizm Yasasını Mücadelemiz" sloganları atılarak duvarlara da "11 gündür gözaltında bulunan, İsmail Bahçeci kaybedilmek isteniyor. Bahçeci'nin kaybedilmesine izin vermeyeceğiz. Okulumuz öğrencisi İsmail Bahçeci'ye sahip çıkalım" yazılı afişler asıldı. Ayrıca "İsmail Bahçeci'yi Sağ Aldınız Sağ İstiyoruz TÖDEF-İYÖ-DER'li Öğrenciler" imzalı bir pankart açıldı. İYÖ-DER'li öğrencilerin yaptığı foruma yetişemeyen devrimci-demokrat öğrenciler, bir forum daha düzenleyerek Bahçeci'nin kaybedilmek istenmesini protesto ettiler.

Gösterimin yapıldığı aynı gün TÖDEF de İsmail Bahçeci için bir basın açıklaması yaptı.

TÖDEF'in 3 Ocak'ta Beyoğlu HA-DEP'te yaptığı basın açıklamasında "İsmail Bahçeci'nin yaşamı tehdit altında. Onun öldürülmesini ancak sahip çıkarak, iktidardan ve polisten hesap sorarak, susmayarak engelleyebiliriz. Önmüzde bir Ayhan Uzula örneği var. Ayhan Uzula işkenceci katillerin elinden kurtarıldı, İsmail Bahçeci'yi de kurtarabiliriz. Bu olanaksız değil, bizim ellerimizde. Daha gür haykırdığımızda onu sağ alan işkencecilerden yine sağ olarak geri alabiliriz. İsmail Bahçeci'yi kaybetmeye çalışan işkenceci katillere sesleniyoruz. Eğer onun kılına zarar verirsiniz bedellerini ödemeye de hazır olmalısınız. Derhal İsmail Bahçeci'yi serbest bırakın! Bizler İYÖ-DER'li öğrenciler olarak tüm devrimci demokrat duyarlı kamuoyu ve basın İsmail Bahçeci'ye sahip çıkmaya, Bahçeci'nin ve bundan sonra kaybedilme riski altında bulunanların kaybedilmesinin önünde set oluşturmaya çağırıyoruz" denildi.

İ.Ü. Merkez Kampüsü'nde 4 Ocak'ta TÖDEF ve İYÖ-DER'li öğrenciler İsmail Bahçeci'nin sağ olarak geri verilmesi için bir forum düzenlediler. "Gözaltında kayıplara soru", "İsmail Bahçeci kaybedilmez-TÖDEF-İYÖ-DER" imzalı pankart açan öğrenciler, Bahçeci'nin polis elinde olduğunu ve kaybedilmeye çalışıldığını vurgulayan konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda sık sık "Gözaltında Kayıplara Soru", "Kayıpların Hesabı Sorulacak" sloganları atıldı. Forum Nazım Hikmet'in "Akın var güneşe akın" şiirinin okunmasıyla bitti.

Aynı gün İ.Ü. Merkez Kampüsü'nde duvarlara İYÖ-DER imzalı "İsmail Bahçeci'yi Kaybetmek İstiyorlar. SUSMA!" ve "Kılına Zarar Gelirse Hesabı Sorulacak"

tır" sloganları yazıldı. Ote yandan Yıldız Teknik Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi bahçesine "İsmail Bahçe'yi Katletmek İsteyenlerden Hesap Soracağız-Dev-Genç" yazılı bir pankart asıldı.

DHKP-C Tutsakları: "İsmail Bahçe'nin Kaybedilmesine İzin Vermeyelim"
Sağmalcılar Cezaev'inde bulunan DHKP-C tutsakları 3 Ocakta yaptıkları basın açıklamasında "İsmail Bahçe'nin, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube polislerine gözaltına alındığı bilmesine rağmen polis ve devletin diğer sorumlu kurumları Bahçe'nin gözaltında olduğunu kabul etmiyor. Devletin İsmail Bahçe'yi katletme girişimini engellemek elinizdedir. Göstereceğimiz tepki ve duyarlılığa bağlıdır. Demokratik kitle örgütleri ve duyarlı kamuoyu gereken tepkiyi gösterdiğinde, devletin yalıcılık yaymayı hedefleyen bu oyunu bozulacaktır. İsmail Bahçe'nin can güvenliğinin korunması için kendini sorumlu hissedene her kişi ve kurumu İçişleri Bakanlığı, İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve İstanbul Valiliği nezdinde girişimlerde bulunmaya çağırıyoruz." denildi.

Yozgat Cezaev'inde bulunan DHKP-C, TKEP/L, TKP/ML, TDKP, MLKP-K tutsakları ise ortaklaşa yaptıkları basın açıklamasında İsmail Bahçe'nin gözaltında kaybedilme girişimlerini protesto ettiler. Yapılan basın açıklamasında "Türk ve Kürt halklarına karşı yürütülen topyekün savaş yeni yılda da devam ediyor. İkiyüzlü ve pervasız saldırılar hemen her gün yeni boyutları ve örnekleriyle sürüyor. (...) Tüm devrimcilerin demokratları ileri ve yurtseverlerin kısıca kendine insanın diyen herkesin İsmail Bahçe'nin katledilmesini için bir an önce harekete geçmesini yeni bir kayıp önlenmesi gerektiğini belirtiyoruz. Ve bir kez daha yineliyoruz: Halklara karşı suç işleyenler hiçbir zaman cezazsız kalmadı kalmayacak." denildi.

Ailesi ile Haklar ve Özgürlükler Platformu Ankara'da Yetkililere Soruyorlar: "İsmail Bahçe'yi Nerede?"

İstanbul'da yapılan başvurularla yetinmeyen Haklar ve özgürlükler Platformu ile İsmail Bahçe'nin ailesi yetkililere "İsmail Bahçe'yi sağ olarak aldınız, sağ geri vereceksiniz" demek için Ankara'ya gittiler.

Ankara'da ilk olarak 4 Ocak günü İHD'de bir basın toplantısı yapan heyet kamuoyuna yetkililerden Bahçe'yi soracaklarını ve kaybedilmesine seyirci kalmayacaklarını açıkladılar. Aynı gün öğleden sonra ise Ankara genelinde yayın yapan Radyo İmaj ve Çağdaş Radyo bir saat boyunca ortak-canlı yayınında cezaevlerinde artan baskılar ve iktidardan kayıp politikası üzerine Özgür-Den aileler ve Haklar ve Özgürlükler Platformundan temsilciler katıldı. Programın canlı yayını olması, dinleyicilerin de aktif katılımını sağladı.

Ankara'ya giden heyet insan Haklarından sorumlu (I) Devlet Bakanı Azimet Köylüoğlu ile görüştüklerinde ise iktidarı ikniyüzlüğü tüm açıklığıyla ortaya kondu. Heyette yer alanlara doğru dürüst bir şey söyleyemeyen Azimet Köylüoğlu bir süre artık kamuoyunun da alıştığı şaklabanlıkların arkasına sığınmaya çalıştıysa da ailelerden kaç-

madı. Careyi heyette yer alan ailelerden bazılarını suçlamakta bulan Köylüoğlu, ailelere "Ben sizi tanıyorum, siz teröristsiniz. Buraya da amaçlı geldiniz" vb. sözlerle saldırarak tüm kişiliğini sergiledi. Karşılarında bayağılaşan bir insanla daha fazla görüşmenin yararı olmayacağına gören aileler, görüşmeyi bitirdiler.

Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada heyetin Ankara'da SHP'li milletvekilleri ve diğer yetkililerle görüşmeleri sürüyor-du.

YURTDIŞINDA DESTEKLER ARTIYOR

İsmail Bahçe'nin Kaybedilmesine Karşı Uluslararası Girişimler
"Bahçe'yi Kaybedemezsiniz, Sağ Aldınız, Sağ Geri İstiyoruz" Türkiye'den Haklar ve Özgürlükler Platformu'nda Dev-Genç'e kadar birçok kurum ve kişinin yaptığı çağrıya pek çok uluslararası kuruluş da katıldı. Özgür Halklar Komitesi ve merkez Londra'da bulunan Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi'nin yaptığı girişimler sonuç verdi.

Uluslararası Af Örgütü'nden İsmail Bahçe'yi İçin Acil Eylem Çağrısı

Merkez Londra'da bulunan Uluslararası Af Örgütü 5 C çeci için "Acil eylem" çağrısı yaptı. "Kaybedilme Korkusu, İşkence Endişesi" başlıklı çağrıda Dev-Genç üyesi olmakla suçlanan İsmail Bahçe'nin polis tarafından İstanbul'da gözaltına alındığı ve kaybedilebileceği ifade ediliyor. Çünkü İsmail Bahçe'nin gözaltında olduğu resmen kabul edilmiyor.

Adları 1991 Mayıs'ından beri çok sayıda gözaltında kayıp ve işkenceyle anılan İstanbul ve Ankara emniyetlerinden yeni bir katliam daha beklenilebileceğini bildiren Uluslararası Af Örgütü bu konuda duyarlı olunmasını istiyor.

Birçok uluslararası kuruma yapılan çağrının ardından Af Örgütü benzer bir protesto mektubunu Türk hükümetine de yolladı.

Özgür Halklar Komitesi'nden Yeni Girişimler

Merkez Cenevre'de bulunan Birleşmiş Milletler'e bağlı Kayıpların Önleme Komitesi Türk İçişleri, Adalet Bakanlıkları'na ve diğer ilgili kurumlara yönelik uzun bir mektup yolladı. Mektupla İsmail Bahçe'nin aktibelinin bir an önce açıklanması isteniyor.

Tepkiler bunlarla sınırlı kalmadı. Amerika'daki Helsinki Watch, Avrupa Parlamentosu'ndaki İngiliz Parlamenterler Stan Newens ve Alf Lomas, Inter Right adı kuruluş, İngiliz Parlamenter Jeremy Corbyn, Kiliseler Birliği Başkanı Michael Finley, Sosyalist Avukatlar Birliği, Kürdistan İnsan Hakları Projesi'nden Kerim Yıldız, Avukat Fiona Ripley ve insan hakları ile ilgili bir kuruluştan so-

rumlu Mark Müller de Özgür Halklar Komitesi'nin çağrısına ses verilerdendi. Bu kişi ve kurumlar Türk hükümetinden bu konuda bilgi isteyeceklerini açıkladılar.

Devrimci Halk Güçleri'nden İsmail Bahçe'yi İçin Eylem
Polis tarafından sağ olarak gözaltına alındığı halde, gözaltında olduğu inkar edilen İsmail Bahçe'nin işkencecilerin elinde kaldığı her gün kaybedilme riski artarken Devrimci Halk Güçleri de İstanbul genelinde İsmail Bahçe'yi için harekete geçtiler.

İlk olarak 3 Ocak günü üzerinde İsmail Bahçe'nin resminin ve "İsmail Bahçe'nin Poliste Olduğunu Biliyoruz! Kaybedilmesine İzin Vermeyeceğiz! Devrimci Halk Güçleri" yazısı bulunan afişler duraklara, işyerlerinin girişlerine, merkez bölgelere yapıştırdı. Zeytinburnu, Gebze, Şişli bölgeleri afişlerin yoğunlaştığı bölgelerdi. Afişmelerinin yanı sıra Devrimci Halk Güçleri'nin çağrısıyla İçişleri Bakanlığı, İstanbul Valiliği, Emniyet Müdürlüğü ve DGM Savcılarının telefonları arandığı, İsmail Bahçe'nin kaybedilmesinden

sorumlu olabileceklerinin hatırlatıldığı da

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde 4 Ocak'ta yapılan foranda İYÖ-DER'li Öğrenciler İsmail Bahçe'nin serbest bırakılmasını istedikler.

gazetemize gelen bilgiler arasındaydı. Gebze-Danica bölgesinde ise "İsmail Bahçe'nin Gözaltında Kaybedilmesine İzin Vermeyeceğiz", "Olgarşı Gözaltında Kayıpların Kan Dökme İstiyor. Olgarşı-yı Döktüğü Kanda Boğacağız" vb. duvar yazılamaları yaygın olarak yapıldı. Gazetemiz yayına hazırlanırken benzeri yazılamalarla ilgili haberler çeşitli bölgelerden gelmeye devam ediyordu.

Gebze'de Bombalı Pankart...
Olmeydân'nda Molotoflama

Gebze genelinde İsmail Bahçe'nin sağ olarak ortaya çıkarılması için harekete geçen Devrimci Halk Güçleri 5 Ocak sabahı Yenimahalle Fatih Caddesi Dörtüyl Pastane durağına bir bombalı pankart astılar. Pankartta "İsmail Bahçe'nin Gözaltında Kaybedilmesine İzin Vermeyeceğiz! DHKP-Devrimci Halk Güçleri" yazıyordu. Sabah saatlerinde herkesin okuluna ve işine gittiği saatlerde asılan pankartta ses bombasının patlaması ile bütün dikkatler pankartta toplandı. Olaya müdahale eden polis ancak bir saat sonra pankartı indirebildi.

Aynı gün Okmeydanı Gürsel Mahallesi'nde ise DHKP-Devrimci Halk Güçleri'nin hedefi Nizamı Alem Ocaklarıydı. İsmail Bahçe'nin katledilmesine sessiz kalmayacaklarını ilan eden Devrimci Halk Güçleri iktidarı kayıp politikasını protesto etmek için 5 Ocak günü Nizamı Alem Ocaklarını molotoflayarak tahrip ettiler.

Fatih DYP İlçe Binası İşgal Edildi
İYÖ-DER'li öğrencilerden 16 kişilik bir grup Bahçe'nin gözaltında kaybedilmeye çalışılmasını protesto etmek için 6 Ocak'ta saat 13.00'da Fatih DYP İlçe Binası'nı işgal ettiler. İşgalciler binanın dışına "İsmail Bahçe'nin Gözaltında Kaybedilmesine İzin Vermeyeceğiz! TODEF/İYÖ-DER" imzalı bir pankart astılar. DYP binası işgal edilirken bina dışında toplanan kalabalık bir grup da İYÖ-DER'li öğrencilerin işgalini destekledi.

"İsmail'i Sağ Aldınız, Sağ Geri İstiyoruz" diyen İYÖ-DER'li Öğrenciler DYP Fatih İlçe binasını işgal ettiler.

Bu arada "İsmail Bahçe'yi Sağ Aldınız Sağ İstiyoruz" yazısının DYP İşgal Eylemimiz", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadeleniz", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları da atıldı. İçerdeki İYÖ-DER'lilere saldırma hazırlıkları sürerken, dışarda toplanan kitleye saldıran polis önce kitleyi copleyarak dağıtmaya çalıştı. Dışarda toplanan kitle polisin saldırısına karşılık verince polis kitenin üzerine ateş açtı. Polisin bu saldırısı DYP İlçe binasını işgal eden İYÖ-DER'li ve çevrede toplananlar tarafından protesto edildi.

İsmail Bahçe'nin resminin olduğu tişörtler giyerek "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadeleniz", "İsmail Bahçe'yi Katletmek İsteyenlerden Hesap Soracağız" sloganları atarak saldırıyı protesto ettiler. Polisin silah kullanması ve kitenin de sloganlarla karşılık vermesi üzerine Fatih DYP binasının önu halk tarafından kusatıldı. Dışarda toplanan insanlara işgalin için yapıldığını anlatmak için sloganların atılması üzerine polis toplanan halka da saldırarak DYP binasının önünden uzaklaştırmaya çalıştı.

Yaklaşık 1 saat süren işgal eylemi polisin kapıyı kırarak içeriye girmesiyle ve bankatın asmasıyla son buldu. İşgal gerçekleştiren öğrenciler polis tarafından tartaklanarak bina dışına çıkartılırken polisleri amigoluk yapmak isteyen bir kaç sivil polisin kitleye polisleri aksılamaları için şakşakçılığa başlaması halk tarafından yantısız kırılken İYÖ-DER'lerin dışarıya çıkartılışında yaptıkları zafer işareti, alkışlarla halk tarafından güler yüzlerle karşılandı.

Hükümetin siyasi gücü, sistemin meşruluğu, devletin olanakları... Hepsi bitti... Mücadele ise sürüyor, daha da büyümenin potansiyelini taşıyor... Kürt halkının özgürlük yürüyüşü Türkiye devrimi ile bütünleşerek zafere ulaşacaktır.

"Ya bitecek, ya bitecek..."

1994 yılına girerken, Doğan ağabeyinden aldığı o saretle karanlık gösterisi yapan Başbakan Çiller'in savunmaktan çok hoşlandığı sözler bunlardı.

DYP-SHP hükümeti koalisyon protokolündeki süslü vaatleri bir yana bırakarak çok olmuştur. Ekonomi profesörü diye, sermaye çevrelerine desteklenen Tan-su Çiller'in ekonomiyi de bir kenara bırakıp, tüm gücüyle Kürt sorununa yönelmesi ise 1994'te daha da belirgin bir hal aldı. Demokratikleşme gibi ekonomik sorunlar da bir kenara atıldı ve hükümet MGKN'n emrine, halka karşı açılan savaş için seferber oldu.

1994'e girerken "bitti" için ilan ettikleri süre daha da kısaydı: İlkbahar.

Genelkurmay Başkanı D.Güleş emekli olmadan önce bu işi bitecekti. İlkbaharda yapılacak operasyonlarla, ya da en geç yaz aylarında getirilen direniş kırılacak, Kürt halkının ulusal mücadelesi bastırılmış olacak ve "iş" bitecekti. Ekonomik durum çerçevesinde tüm hedefleri altüst eden büyük askeri harcamalar ile birlikte, Avrupa kamuoyunun "insan hakları ihlalleri" konusundaki baskılarını da baştan göze alan kapsamlı bir saldırı idi sözü edilen. Dolayısıyla bu "iş" ne olursa olsun bitmeliydi. Çiller'in "ya bitecek, ya bitecek" sözleri bir yerde son kartlarını oynuyor olma anlamı taşıyordu.

Kürt halkı direndiği, oligarşinin hem ekonomik, hem de siyasi olarak bitişe doğru sürüldüğü 1994 yılı böyle başladı.

"Düşük Yoğunluklu Savaş"ta Hedef Halk, Amaç Halkı Sindirmekti

Gerillaya yardım ve yataklık yapan halkı "düşman" olarak gören devlet, 1994'te hedefini biraz daha genişletti. Artık devletin yanı sıra olmayan herkes düşmandı. Tarafsızlık yoktu. Bu anlayışa göre, gerillaya yardım etmese bile korucu olmayı kabul etmeyenler, bulunduğu

alandan gerilla faaliyeti olduğu halde bunu ihbar etmeyenler, seçimde oy kullanmayanlar ya da devlet yanlısı partilere oy veremeyenler, topyekün "devlet karşıtı" yani düşman olarak nitelenmeye başlandı.

Bu yeni strateji, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş tarafından "düşük yoğunluklu savaş" olarak ifade edildi. Sonraki gelişmeler, bu stratejinin sivil halkı hedef alan yoğun bir saldırıyı esas aldığı ortaya koydu.

1994'ün hemen başında "devlet karşıtı" olarak nitelenen halkın bulunduğu ilçe ve köylere yöneldi. Kulp açıkça topa tutuldu. Ocak ayı içinde Cizre'de iki kez kapsamlı operasyon yapıldı. Halk futbol sahasında, toplanarak evler tek tek arandı. D.Beyazıt ve Diyarın ilçeleri devlet güçleri tarafından ağır makineli silahlarla tarandı.

26 Mart'ta ise Şırnak Merkez ve Uludere ilçesine bağlı köyler devlet güçleri tarafından bombalandı.

Bu baskı ve saldırılar karşısında Güney Kürdistan'a yoğun bir göç dalgası yaşandı.

Devletin, gerillanın faaliyet alanı olan kırsal alanları boşaltma operasyonları böyle başladı. Ve bütün yıl boyunca genişleyerek devam etti. Ki binden fazla köy yakılıp yıkıldı. On binlerce insan Güney Kürdistan ile birlikte Adana, İzmir, İstanbul, Diyarbakır gibi büyük şehirlere göç etmek zorunda kaldı.

Köylere yapılan operasyonlarda insanlar işkenceden geçirildi. Yaşlı köylüler bile kurşunlandı. İnsanlar aç ve işsiz göçe zorlandı. Amaç kırsal insansızlaştırmak, halkı da savaşın bezdirmek, yıldırmak ve sindirmekti.

Devlet Kontngerilla ile Özdeşleşti, Hükümet Kontngerillanın Sözcüsü Oldu

Oligarşi kontngerilla yöntemlerini 1968'lerden beri kullanmaktaydı. Kültür

Ormanları ve köyleri yakarak, kendi yasalarında yer alan herhangi bir yetkileri bile olmadıkları için, kamyonundan gizlemek istedikler. Ama başaramadılar.

de elbette, hiç kimse tarafından ciddiye alınmadı. Yine de Mayıs ayında Doğan Güreş tehdidini savurmaktan geri durmadı: "Devletin kullanmadığı daha çok imkan var, gerekirse bunları da kullanacağız."

Güreş'in kastettiği kimyasal silahtı.

Nitekim, bu silahtı da kullandılar. Kimyasal silahın yanı sıra, kırsal alan-da ormanları ve köylülerin bahçe ve tar-larını yakmaya yöneldiler. Tüm yaz bo-yunca Kürdistan dağlarında orman yan-ğınları durmadan eksik olmadı.

Yaz sonuna doğru operasyonların yo-ğuluğu Bingöl, Dersim ve Sivas'ta doğru kaydı. Köylere gıda ambargosu konula-rak, köylüler açlıkla yüz yüze bırakıldı.

Eylül'de başlatılan operasyonlarda Dersim ve ilçelerinin yüzlerce köyü yakı-lıp yakılarak boşaltıldı. Kimi zaman köyle-rini boşaltmaları için belli bir süre tanınan köylüler, kimi zaman da evlerindeki eş-yalarını atmalarına bile izin verilmeden evleri yakılarak köylerinden zorla kovul-dular.

Köy boşaltmalarına karşı en kitlesel tepki Dersim'de geldi.

Köy muhtarları topluca Ankara'ya ge-lererek hükümet ilgilileri ve basına görü-şüler. Yaşananların kamuoyuna yansı-masını sağladılar. Öte yandan İstanbul, İzmir, Adana ve Ankara'da oturan Der-simlilerin başını çektiği, diğer kesimlerin de destek olduğu protesto eylemleri, so-nunun kamuoyuna mal olmasını sağladı.

Devlet yine de bildiğini okumayı sür-dürdü.

Ankara'ya gelen muhtarlardan iki ta-nesi, köye geri döndükten bir süre sonra katledildiler. Köy operasyonlarında gö-zaltına alındıktan sonra katledilen ya da kaybolanların sayısı hızla arttı.

Bu arada Sivas'ta da ormanlar yakıl-maya başlandı.

Baharda bitecek denilen devlet ope-rasyonunun genişleyerek ve yoğunlaşarak sürmesi, aslında devletin planlarının ciddi anlamda bozulduğunun bir ifadesiydi. Kırların boşaltılması ve yüzbinlerce askerin Kürdistan'a yığılması, gerilla eylemlerinin artarak sürmesini önleyemedi. PKK'nın 1993'te olduğu gibi uzlaşma çağrılarını yapmasına, hatta emperyalist-lerden uzlaşma çağrılarına destek ara-masına rağmen, ateşkes ilan etmemiş olması ölümü bir durum yarattı.

DHKC Gerillası Savaşta Yerini Aldı

Devrimci Sol '91 yılının yaz aylarında Dersim'e ilk silahlı birliklerini okamıştı. Bu kısa geçiş ve üstelik darbecilik inanetlin yaşanmasından kaynaklanan olumsuzluklara rağmen, deneyimli düş-man karşısında gerilla sürekli büyöyen bir güç oldu.

Cüretkarlığı, zafere duyduğu sarsıl-maz inancı, adilet anlayışı, halkı kazan-madaki devrimci yöntemleri ve engin halk sevgisi ile gerilla, halkın ilgisini ve desteğini kazandı.

Hedefi tüm milliyetlerden emekçi hak-ların şehirde ve kırdı birleşik devrimci savaşını yaratarak devrinde, özgürlüğe ve kurtuluşa yürümek olan DHKP-C'nin kurulmasıyla birlikte, DHKP-C'nin Kür-distan dağlarındaki temsilcileri olarak ge-rilla birliklerinin etkinliği de arttı.

Devlet güçlerinin Bolu ve Kayseri'den getirdikleri askeri birlikleri Dersim'e yığ-malarına rağmen, DHKC İbrahim Erdoğan Kır Birlikleri bölgeyi boşaltmayı düş-ünmedi.

Hazırlıklarını, Dersim ve ilçelerinde köyleri yakan, halka saldıran devlet güç-lerine gereken cevabı vermek üzerine yaptı. Bir yandan halk içinde yapılan ça-

şıma sonucu, devlet terörünü teşhir edi-ci eylemler örgütlendirken, bir yandan da devlet güdülerine atılan pusularda, halka saldıran bu faşist çetelere yaptıklarının hesabı soruldu. Ovacık'ta ve Hozat'ta Ekim ayı içinde atılan pusularda onlarca özel tim mensubu veya asker vurularak savaş dışı bırakıldı.

26 Kasım'da ise Dersim Dürüt dere-sinde 40 kişilik bir özel tim birliği DHKC gerillalarının pususuna düştü. Sonuçta 20'si ölen, çoğu yaralanan özel tim birliği bozguna uğrayıp kaçarken silahlarını da gerillaya bırakıyordu.

Aralık ayında ise Hozat'ın Kınzır Vadi-sinde DHKC gerillasının attığı pusuda bu kez vurulan asker sayısı 7 idi.

Aynı süreçte, 14 Aralık'ta Elazığ şehir merkezinde DHKC Haydar Başbağ SPB tarafından askeri hastanede görevli tabip binbaşı Fuat Çık, başına sıkılan tek kurş-ula cezalandırıldı.

DHKC gerillalarının savaş sloganları Karadeniz'den Toroslar'a, büyük şehirle-rin sokaklarına kadar her yerde yankı-landı.

Savaş bedelleri ödenerek yürütüldü. DHKC müfrezeleri birçok değerli savaş-çısını ve komutanlarını bu savasta şehit verdi. Ancak her kuşatmada, vurulup düş-kerken bile, partinin direniş geleneklerini Dersim dağlarına taşıyarak düşmanı bir

DHKC gerillaları halkın öfkesinin, adaletinin ve zulümden kurtuluş özlemleri-ni adı olarak savaş içindeki etkinliğini artırdı.

kez daha yenilgiye uğrattılar. Dersim dağlarında parti ve cephenin ismi şehit kanları ile yazıldı taşlara. Bir daha silin-memesine... Etraflarını kuşatan ölüm kusan namurlara, roketatarlara slogan-larla ve marşlarla cevap verildi.

Savaşçı türkleştirildiler. Türkü gibi sa-vaşarak Kürt halkının, Dersim'in yiğit çö-cuklarının savaş ve zafer kararlılığını düşmana gösterdiler.

Olgaşçı Saldırdıkları Battı: Sistemin Yok Olan Meşruluğu ile Beraber, Kriz Ağırlaştı

Bu savaşta siyasi açıdan zaten kay-betmiş durumda olan olgaşçı, iltas etmiş inkarcı politikalarında ısrar ederken daha büyük krizler yaşamaya başladı.

İlk kriz 27 Mart yerel seçim sürecinde yaşandı.

Seçimler öncesi Genelkurmay'ın yap-tığı bir ankete göre halkın %87'sinin tavri devlet karşıtı olarak çıkmıştı. Bu du-rumda, demokrasiçilik oyununu sürdür-mesi imkansız olan, Kendi iltasının tesdi-lerinden korkan olgaşçı, önce seçimleri ertelemeyi ya da hiç yapmamayı tartıştı.

Sistem için her zaman imaj yenileyici, burjuva siyaseti rahatlatıcı bir işlev gör-

müş olan seçimler, mevcut koşullarda bir kabus haline gelmişti.

Sonuçta seçimi ertelemek yerine, zora dayalı önlemlerle devletin kontrolünde yapılması kararı alındı.

Binlerce köyün boşaltılmasına hız ve-zirlikten, insanlara gittikleri yerlerde oy kullanma hakkı tanınmadı.

Yurtsever adaylar tek tek saldırılara uğradı, kimisi işkenceden geçirilirken, ki-misi de katledildi.

Yurtsever adaylara oy verecek köylere açıkça "yakımsak" tehdit edildi.

Bazı yerel düzenlemelerle, korucu, polis ve subayların silahlı ve üniformalı

Devlet kurumlarını, parlamentoyu, hükümeti kendi uzantısı haline getiren kontngerilla, açıkça yaptığı sul-kastlar ve bombalamalarla daha fazla ön plana çıktı.

çözölebileceğine inancı zayıfladı. Parla-mentoyu, hükümete ve düzen partilerine halkın ilgisi ve bağlılığı azaldı. İssizlik ve yoksulluğun artışı toplumsal memnu-riyetsizliği artırdı.

Kendi halkına saldıran, başının kı-sası olarak binlerce kişinin ölümünü gös-terecek kadar gözü dönen hükümet Av-rupa kamuoyunun tepkisini de çekti. Bu-nun sonucu olarak olgaşçının Avrupa topluluğuna girme planının ilk adımı olan Gümrük Birliği anlaşmasının önu tkandı.

Bu kadar ağır baskıya ve kan dökme-sine rağmen, olgaşçı istediği sonucu yi-ne de alamadı. Kürdistan dağlarında, halkın sesi ve taleplerinin sözcüsü olan gerillayı ne susturabildi, ne de halkı geril-laya güç vermekten alkoyabildi.

Tersine gerilla mücadelesi Kürdis-tan'dan batıya doğru yaygınlaşma adımlarını attı. Bu durumun en açık göstergesi, olgaşçının, kaynak yetersizliğine rağmen sürekli yeni silahlar almak ve asker sayı-sını artırmak zorunda kalmasıydı.

Yinin başlarında askerliği 15 aya çık-a-ran hükümet, haktan gelen tepkiler üze-rine, bu uygulamanın bir kereye mahsus olduğunu belirtmişti. Ancak olgaşçı asker ihtiyacını bir türlü karşılayamadı. Korucu kadroları, özel timlerin ve profesyonel askerlerin sayısı arttırdı. Ama asker ihtiyacı yine de bitmedi. Sonunda her 3 ay-da bir "son kez" denilerek uzatılan asker-lik, yıl sonunda çıkarılan bir kanunla ka-lıcı olarak uzatıldı.

Bu olgaşçının başsansızlığını ilanıydı.

1994 yılında olgaşçının ekonomide, siyasete kadar her açıdan yaşadığı kriz derinleşirken, "Ya bitecek ya bitecek"taftı artık Kürt halkının mücadelesi için değil, kontngerilla hükümetinin ve Çiller'in siyasi ömrü için söylenir oldu.

KDP-YNK arasındaki çatışmalar yeniden başladı

94 Mayıs başlarında şiddetlenen ve yer yer devam etmekte birlikte aynı ay içinde anlaşmaya bağlanan KDP ve YNK arasındaki çatışma, bugün yine gündemde. Bilindiği gibi geçen sene ateşkesten sonra Güney Kürdistan'daki "Federe Hükümetin güçlendirilmesi amacıyla KDP ve YNK tarafından "stratejik esaslı" denilen 8 protokol imzalanmış. Ancak iki taraf da bu protokolleri tanımayarak gerginliği sürekli olarak tırmandırdılar.

Son olarak 16 Aralıkta anlaşmayı bozduğunu açıklayan KDP, aynı gün YNK ligiyla Kürdistan'da egemenlik kurma" ile yanlışlı bir aşrefi basmış ve evlerini talan suçlarken YNK, KDP'yi "Kürdistan'daki emisti. Bunun üzerine karşılık veren YNK gümrük gelirlerine (Haber) kapsından gelen gelirlere) el koyma" ile suçlanmakta.

18 Aralıkta Süleymaniye'de KDP'li-re saldırı. Bu olaylar yeniden başlayan KDP ve YNK arasındaki çatışmaların ilk yasanan çatışmaların gerçek nedenleri bu sorunlar değildir. Çünkü Çekiç Güc'ün

Bugün kısa sürede şiddetlenen çatışmalar Güney Kürdistan'daki birçok köyün ve kasabaların denetimini ele geçirmek için söz hakkına sahip değildir. yapılan çatışmalara dönüşmüş durumda. Çekiç Güc'ün semsiyesi altında emper-Çarşımlar halen devam ediyor. Taraflar yalız ve işbirlikçi devletlerin gizli servis-birliklerinin makamlarına (karakollarına) lerinin cirt attığı bir yer haline gelmiştir düzenledikleri saldırılarla çatışmaları daha Güney Kürdistan. Bu servisler uyuşturucu şimdiden ilçe ve kent merkezlerine trafiğini yönlendirmeden, kontingentli faali-şiralmış durumdadır. Çatışmalarda, su yetlerini düzenlemeye kadar her türlü kırılı ana kadar iki tarafın da 200 civarında kayıp işi çevirmektedir. Örneğin, Güney Kürdis-verdiği Güney Kürdistan'dan gelen haberler tan'da "Ulusallararası Kurtarma Komitesi" arasında.

Öte yandan KDP-YNK arasındaki çatışmalar halan yoğun tepkisini çekiyor. 26 vardır Güney Kürdistan'da. Emperyaliz- Aralık'ta Hevliler (Erbil) kentlinin büyük min böylesine yoğun bir denetiminin oldu- protesto gösterilerine sahne olması da bu bu bir yerde ise KDP-YNK çatışması yıl-yüzden. Erbil esnafının kepenklerini ka-nızca taraflar arasındaki "hususmefle patakar, bazı küçük örgütlerin protesto açıklanamaz.

Evet, emperyalizm çiknana ters düştü- yürüyüşü düzenleyerek, yüzlerce insanın ise sokaklarda yürüterek yaptığı bu gös-

terler, Güney Kürdistan'da yeniden alev-lenen KDP ve YNK arasındaki çatışmalara halan duyduğu öfkenin ifadesiydi.

Barzani Tafabani İşbirlikçileri ve Emperyalizm, Kendi Çıkarları İçin Kürt Halkının Kanını Döküyor

Mayıs 94'te KDP'lerin YNK'ileri "yer-leşik yaşadıkları topraklardan çıkarmak is-temes" üzerine başlayan çatışmalar bu-ğün de görünürlüde aynı nedenlere dayan-maktadır. KDP, YNK'yi "çatışmalar aracı-lığıyla Kürdistan'da egemenlik kurma" ile yanlışlı bir aşrefi basmış ve evlerini talan suçlarken YNK, KDP'yi "Kürdistan'daki emisti. Bunun üzerine karşılık veren YNK gümrük gelirlerine (Haber) kapsından gelen gelirlere) el koyma" ile suçlanmakta.

18 Aralıkta Süleymaniye'de KDP'li-re saldırı. Bu olaylar yeniden başlayan KDP ve YNK arasındaki çatışmaların ilk yasanan çatışmaların gerçek nedenleri bu sorunlar değildir. Çünkü Çekiç Güc'ün

gölgesinde ve emperyalizmin denetiminde malar Güney Kürdistan'daki birçok köyün ve kurulan bu "federe devletlik" bağışmış, kasabaların denetimini ele geçirmek için söz hakkına sahip değildir.

Çekiç Güc'ün semsiyesi altında emper-Çarşımlar halen devam ediyor. Taraflar yalız ve işbirlikçi devletlerin gizli servis-birliklerinin makamlarına (karakollarına) lerinin cirt attığı bir yer haline gelmiştir düzenledikleri saldırılarla çatışmaları daha Güney Kürdistan. Bu servisler uyuşturucu şimdiden ilçe ve kent merkezlerine trafiğini yönlendirmeden, kontingentli faali-şiralmış durumdadır. Çatışmalarda, su yetlerini düzenlemeye kadar her türlü kırılı ana kadar iki tarafın da 200 civarında kayıp işi çevirmektedir. Örneğin, Güney Kürdis-verdiği Güney Kürdistan'dan gelen haberler tan'da "Ulusallararası Kurtarma Komitesi" arasında.

Öte yandan KDP-YNK arasındaki çatışmalar halan yoğun tepkisini çekiyor. 26 vardır Güney Kürdistan'da. Emperyaliz- Aralık'ta Hevliler (Erbil) kentlinin büyük min böylesine yoğun bir denetiminin oldu- protesto gösterilerine sahne olması da bu bu bir yerde ise KDP-YNK çatışması yıl-yüzden. Erbil esnafının kepenklerini ka-nızca taraflar arasındaki "hususmefle patakar, bazı küçük örgütlerin protesto açıklanamaz.

Evet, emperyalizm çiknana ters düştü- yürüyüşü düzenleyerek, yüzlerce insanın ise sokaklarda yürüterek yaptığı bu gös-

Güney Kürdistan'da halkların birbirine dü-sürülmesi hem silah tüccarları için bir kapı, hem de özgürlük talebinde bulunabi-lecek bir halk için önemli bir engeldir. Ha-trılanacağı gibi İran-Irak savaşı da 8 yıl-dan fazla bir zaman sürmüştü. 8 yıl bo-yunca kazanan taraf ise sadece her iki ta-haf da silah pazarlayan uluslararası si-lah tekelini oluşturu.

Bugün KDP-YNK arasındaki çatışma-ların gerçek nedeni emperyalizmin çıkar ilişkileri zemininde aranmalıdır. Çekiç Güc'e karşı çıkmayan, hatta "kurtarıcı" olarak kabul eden, Turgut Özal gibi bir iş-birlikçiden yardım dilenen Talabani ve Barzani gibileri emperyalizmin bir dedigini iki etmeyen kişilerdir. Bu iki işbirlikçinin sunduğu zemine emperyalizm Kürt halkı üzerinde türlü oyunlar oynamaktadır.

Emperyalizmin Gölgesinde Özgürlük Değil Kan Vardır.

"Bu Kanı Durduracak Olan Halkın Kendi Gücüdür"

Bugün Güney Kürdistan'ı tam anlamıyla kendi denetimi altına alan emperyalizm ve onun tüm kurumları Güney Kürdis-tan'dan kovmadan, emperyalizmin kuk-lesi haline gelen Barzani ve Talabani iş-birlikçileri alaşağı edilmenden, ne çatışma-lar nihai olarak duracaktır, ne de Kürt halkı gerçek anlamda özgür olabilecektir. Çünkü dünyanın ezilen tüm bölgelerinde olduğu gibi halkları birbirine kırdırma politikalarının baş mimarı emperyalizm ve onun işbirlikçileridir. Güney Kürdistan'da akan "kardeş kan'ın" durdurmanın yolu da bu işbirlikçileri ve baş düşman emperya-lizmi kovmaktan, yok etmekten geçiyor.

Merkezi Köyler Projesi Kürdistan'dan göçü hızlandırdı

Devletin Kürdistan'daki köyleri birleştirip merkezi köyler haline ge-tirme projesi fiili olarak başlamış durumda.

Merkezi köylerin, yaşadığı sıkın-tıları daha da katmerleştiriciliğini bilen Kürt köylüsü, bu durumdaki çareyi göç etmede buluyor. Kürtle-rin göç ettiği yerlerden birisi de Mersin. Mersin'in çeşitli mahallele-rindeki akrabalarına veya bir ya-kınlarının yanına yerleşen Kürt köylüleri burada da türlü baskılar-la karşılaşiyor.

Devletin uygulamaya çalıştığı Merkezi Köy Projesi hakkında gö-rüştüğümüz göç eden Kürtlerin ço-ğu "Neden göç ettiniz?" sorumuza çoğunlukla aynı yanıt verdiler: "Bize "korucu olacaksınız" dediler. Bu yüzden geldik."

"Köyümüzü geri dönmek istiyoruz ama koruculuğu asla kabul edemeyiz"

Kürdistan'da uygulamaya চালışan merkezi köyler projesi ile ilgili olarak görüştüğümüz ailelerden biri de Aladağ ailesi. Mersin'in Yu-muktepe mahallesindeki akrabala-rının yanına yerleşen Aladağ'lar yaklaşık yirmi kişilik nüfuslarıyla aynı evde kalıyorlar. Van'a bağlı Anaköy'den gelen bu ailenin erkekleri sınımdaki portakal kesme işinde çalışıyor.

Konuyla ilgili olarak soruları-mızı yanıtlayan Murat Aladağ 27 Mart seçimlerinden sonra köylerin-de baskıların arttığını söyledi. Komşu köylerden Beşadım (Tab), Tatlıca (Mıçkas), Törel (Axd), Daldere (Karkar), Duraklı (Zigoh), Ziyaret (Güdis), Beşkardeş (Der-diz), (Gice), (Arkez), (Soxok), (Ka-murat) köylerinin de aynı baskılara maruz kaldığını anlatan Murat Aladağ özel tim ve askerlerin bu köylerde yaşayan yaklaşık 2500 in-sanı Anaköy'e yerleşmeleri yolunda tehdit etiklerini belirtti. Köylülere yapılan tehditlerin başında, özel ti-min "korucu olmazsanız hepimizi öldürecekiz" tehdidi geliyor.

Bugün yapılan bu baskılardan dolayı adı geçen köylerin hemen he-men tamamı boşalmış durumda. Köylüler Van merkez, İstanbul, Mersin ve Tarsus başta olmak üze-re çeşitli kentlere göç ediyorlar. Örneğin Duraklı (Zigoh) köyünde şu anda 3-4 aile kalmış. Hayvancılık yapılan bu köylerde köylüler hay-vanlarını Van'da çok ucuza satmış-lar. Ve ellerine geçen para ancak büyük şehirlere gitmelerine yetmiş.

Son olarak düşüncelerini sordu-ğumuz Aladağ'lar, pek çok ailenin düşüncelerini de yansıttıyordı: "Kö-yümüzü geri dönmek istiyoruz ama koruculuğu asla kabul edemeyiz."

KONTRGERİLLANIN ADANA'DAKİ DÖRDÜNCÜ CİNAYETİ

Uğradığı saldırı sonucu ağır yaralanan Hacı Sait Macir öldü. 30 Aralıkta Mutlu mahallesinde saldırıya uğrayarak ağır yara-lanan H. Sait Macir, 2 gün boyunca kaldığı yoğun bakımdan çı-kamayarak yaşamını yitirdi. Yurtsever kimliğiyle tanınan H. Sait Macir HADEP Adana Yürüğü ilçe örgütü üyesi ve aynı zamanda HADEP'in Mutlu Mahallesi komisyon üyeliğini yapmaktaydı.

Hacı Sah Macir kontrgerilla tarafından katledilmiştir

Evet, tipki 28 Eylül'de M. Sait Subutekin'in ve 5 Ekim'de HA-DEP Yürüğü ilçe Başkanı Refik Çabuk ile ilçe yönetim kuru-lu yedek üyesi Sefer Cerfin katledilmesi gibi, Sait Macir de Mutlu mahallesinde katledilmiştir. Son dönemde yoğunlaşan bu katli-amların arkasında ise aynı isim vardır: kontrgerilla...

Nitekim Sait Macir katledildikten 1 hafta kadar önce Serinev-ler isimli karakola çağrılmış ve burada ölüme tehdit edilmiştir. Keza Refik Çabuk ve Sefer Cerfin katledildiği gün onları hasta-neye veltirmeve çalışan şoför Ahmet Düzman daha sonra polisler tarafından kaçırılmış, kendisine işkence yapılarak Sait Macir hakkında sorular sorulmuş ve polisler Ahmet Düzman'a Sait Ma-cir'i öldürdüklerini söylemişlerdir. Tüm bunlar daha önce katlet-ilen yurtsever insanların katillerinin de kimler olduğunu gos+ mektedir.

Amaçların halkı sindirmek

Adana kontrgerillanın pilot bölge olarak seçtiği bir yer. 'Önemden dolayı son dönemde artan kontrgerilla cinayetler, halk üzerinde yaratılan baskı ve gözetli terörü, kontrgerillanın Adana'ya biçtiği bu misyon sonucu ortaya çıkmakta. Özellikle Kürdistan'daki toplama kamplarından kaçanların Adana'ya göç ettiği de düşünülürse kontrgerillanın aynı terörü buralarda da uy-

gulamasının tesadüfî olmadığı görülür.

Genelde Kürtlerin yaygın olarak yaşadığı mahallelerde faaliyet sürdüren kontrgerilla böylece buralardaki devimci-yurtsever po-tansiyeli sindirmek, mücadeleye katılımını engellemek ve bu ma-halleri kendi denetimine almak istiyor.

Aynı amaçla, Adana'da bizzat Ünkü Ocakları ve Nizam-ı Alem Ocakları gibi faşist yuvalarda kadrolaşma yapmaktadır kontrgerilla. Gerçekte ise tüm bu politikalar devletin çaresizliğinin bir ürü-nüdür. Kürt halkının mücadelesini engelleyemeyen devlet terörünü her geçen gün artıranın bunların yetmediği yerde doğrudan kontrgerillayı devreye sokmaktadır.

Ancak başaramayacak. Halk bu kınralara ve kontrgerilla poli-tikalarna gereken cevabı verecektir.

Düşmandan bir adım önde olmak

"İstanbul'u kim bildiğini iddia ederse yanlış söyler. Bir mahalleyi bile tam bile şans yoktur. Bir araştırma yaptır-dık. Bir program yaptık. Bu programa göre, İstanbul sokak sokak gözlerimizin önüne seriliyor. Haber merkezindeki görevliler diyorlar ki, Halaskargazi Cade-si'nde bir olay oldu, hemen caddenin kod numarasına basacak ve sokak ya-da cadde gözlerini önüne gelecek. Sa-dece onunla da kalmayacak, bu cadde-ye açılan sokaklar, yollar hangileridir, alternatifleri nelerdir, çok kısa sürede sap-tama imkanı olacak. Hatta daha ileri boyutta orada hangi okullar, hangi ha-s-taneler vardır, karakolun yeri hepsi gö-rülecek. İleriki aşamalarda isterseniz İs-tanbul'u ev ev de bilgisayara yerleştire-bileceğiz. Hatta evlerin içlerini bile, ama ilk etapta bizim hedefimiz sokakları iz-lemek tabii. Çıplak sokakları tabii."

"Bir başka çalışma daha başlattık. Bir yerde bir olay olduğunda bir insan ne kadar mesafeye kaçabilir? Araçla ne kadar mesafe alabilir? Bu araştırmanın sonuçlarına göre bize olayın intikal ettiği saatle o zamanı karşılaştırarak, araya da bilemediniz 2-3 dakikalık bir pay ko-yarak suçluların kaçmasını önleyecek tesbüt alma imkanına kavuşacağız."

Yukarıdaki sözler düzenin polis şef-lerinden Necdet Menzir'e ait. Sıradan insanlar açısından bu sözler polislin kent sokaklarını ne kadar önemse-diği ve teknoloji ne kadar iyi kullandığı an-la-mına gelirse de, daha ileri çokça bir an-lam fade etmiyor. Oysa legal platform-da ya da yaratılma devrimlik yapan bizler için birçok anlam geliyor.

Savaşın güçler açısından savaşın en evrensel yasası, savaşları alanı, kendi müttefiki haline getirmektir. Bu yasa: savaşları alanı en iyi tanıyan ve kullananın avantajlı olacağı anlami-ne gelir.

İyi Bir Örgüt Faaliyeti, İyi Bir Sokak Faaliyeti ile Mümkündür

Kapitalizm ile birlikte ortaya çıkan kentler, her zaman sınıf savaşımının bir alanı olmuştur. Başlangıçta burjuvazi-nin önderliğinde, emekçi kesimlerin aristokrasiyi karşı bir mücadelesi olsa da, süreç içinde savaş, esas olarak burjuvazi ile emekçi kitleler arasında şekillenmiştir.

17. Yüzyıl kent ayaklanmaları, karşıt güçler açısından sayısız deneylerle do-ludur. Öyle ki, Avrupa'nın geniş bulvar-h, düzenli kentleri hep bu ayaklanmalar neticesinde burjuvazi tarafından yeni-den planlanarak bugünkü haliyle inşa edilmiştir dersek abartmış olmayız.

Örneğin 1871 Paris Komünü'nden sonra yıkılan Paris, yeniden, cenvelle cizilmesine, düz, geniş cadde ve so-kaklar olarak inşa edilir. Nedeni ise, semt semt, sokak sokak, bankatlar ku-rarak direnen Paris proleterasına bir kez daha bu imkanı tanınamaktır. Çün-kü burjuvazi düzensiz, karmaşık kent yapısının proleteryanın barikatlarına sağladığı avantajı en aza indirmek ister. Başka bir deyişle, burjuvazi savaş alanı olarak kenti kendisi adına avan-tajlı kılabilmek için daha kolay denetle-yebileceği hale getirir.

Yüzyıllardır süren sınıf savaşında kentlerdeki devrimlik için sokaklar, so-kak faaliyeti olmasız olmaz derecede önemlidir. Bu gerçek hiçbir zaman de-

Unutmamalıyız ki, her devrimin, bir önceki devrimi her açıdan aşan yepyeni bir devrim olması nesnel bir zorunluluktur. Bu anlamda yaşamın sağdan-soldan aşırma, eklektik, taklitçi, dogmatik, kitabi hiçbir formüle, reçeteye tahammülü yoktur. Yaşamın diyalektikliğini, süratini, değişkenliğini yakalayamayanlar, onunla uyumlu gelişme ritmine girmeyenler er ya da geç iflas etmek durumundadırlar. Onu yakalayanların ise zaferden zafere koşmasının, savaşçı gelişmesinin önünde hiçbir engel duramaz.

ğışmemiştir. Devrim ilerledikçe, kent pratiği bugünlere değin gelen sayısız deneyim ve birikim yaratmıştır. Kent devrimciliği dendiğinde, bir an-lamda sokak pratiği ya da faaliyeti ola-rak anlaşılması bu yüzden.

En başta anlamamız gereken de, düşmanın savaşta ciddi yaklaştığı ve kendini her an yenileyerek geliştirdi-ği. Bu nedenle düşmanı var olan ola-nakları çerçevesinde teknik ve taktik olarak, önemsemek, dikkate almak zo-rundayız.

Devrimci İnsan Düşmanın Taktik Üstünlüğünü Aşan İnsandır

Savaş politik amaçlar için ölüm-kalım mücadelesi olarak görürsak, bu-nun gereklerini de yapmak zorundayız. Yani düşmandan on kat ciddi yakla-şmalıyız savaşta. Politik amacımız iç-tardır. O halde tüm politikalarımızın odağında bu olacaktır.

Çağımızın iktidar bilincine sahip en gelişmiş sınıfı burjuvazidir. Bu nedenle savaşta ciddi yaklaşmaktan, gereğini yapmaktan geri durmamaktadır. Fakat onun en önemli zaafı, çıkar üzerine ku-rulu ilişkileri ve bu temelde şekillenen bireyci insan malzemesidir. Güce tapar, kofur.

Devrimci mücadelenin avantajı da tam bu noktada ortaya çıkar. Devrimci insan, cesareti, cüreti, yüksek bir halk sevgisi ve halkla bütünleşmesiyle düşmanın taktik üstünlüğünü aşan insandır. Bizim üstünlüğümüz, tarihsel haklılığı-mızdan aldığımız manevi güç, proleter ideoloji ve bunların şekillendirdiği insan-dır. Bu anlamda düzene göre savaşta belirleyici olan kriterlerin bizimle oldu-ğun, düşmandan onlarca kez avantajlı olduğumuzun bilincinde olmalıyız.

Biz de savaşta ciddi yaklaşmalıyız. Çünkü iktidarı istiyoruz. Sorun sait inanç sorunu olarak da görümemelidir. Kaldı ki, devrimci inanç, uğuna savaş-ları davanın gereklerinin ne derece eksiksiz yerine getirildiği ile ölçülür. Bu gereklerinin en başında ilkel, kuralı bir yaşam tarzına ve savaş disiplinine sahip olmak gelir. Tüm bunların koşul-andığı enerji bir yaratıcılıkla savaş-mak ise, savaşın gelişimi açısından ol-mazsa olmaz anlamında özel bir öne-me sahiptir.

Savaş gelistkçe, elbette düşman da boş durmuyor. Devrimcilerle mücadele yöntemlerini gözden geçiriyor, sonu-dar çıkartıyor, taktik ve teknikleri bu geliş-melere uyarlamaya çalışıyor. Bu, yalnızca bugünün bir yaklaşımı değildir. Tarihsel bir özelliktir. Örneğin, 19. yüz-yılın güçlü, tahkimatlı bankat savaşları-

nın, burjuvazinin hafif top ve süvarileri karşısında etkisini yitirmesi sonucu, 20. yüzyılın başlarında 1905 Moskova ayaklanmasında, daha az sayıda kişi ile kurulan hafif tahkimatlı ama düşmanı bir müddet oyaldıktan sonra bir başka yere hemen kurulan barikat savaşları biçimini alması, yöntem ve taktiklerin gelişmesine, zenginleşmesine ilişkin yapılan bir değişikliktir. Tabii bu ömek-lerin sayısı her döneme ve özelliklerine göre arttırılarak, günümüze kadar getirilebilir.

Bütün bunlarla birlikte, devrimciler de, sürekli kendilerini aşarak, kendileri-ni yenilemek zorundadırlar. Düşmanın teknik üstünlüğü devrimci iradenin üs-tünlüğüyle karşılaştırıldığında, kesinlik-le şanssızdır. Yeter ki, devrimci irade-nin savaşta sağladığı avantajı hakkını vererek kullanması bilelim.

Kendi pratiğimiz de bu açıdan oldukça öğreticidir. Kuçumsemmeyecek bir deneyim ve birikime sahibiz. Buradan anlamamız gereken, her yeni yöntemin, her yeni teknik ve taktığın hızla, birçok şeyi, örneğin ilişki ve sistematiğe, pratik faaliyet biçimlerine, taktiklere yaklaşımımızı hızla değiştirdiği.

Devrimci savaş, değişikliklere hızla adapte olacak esnek ve bilimsel bir dü-şünce ile yönetilmek zorundadır. Dev-rimci savaşın her unsuru, yöntemlerin, biçimlerin vb. savaş içinde hızla eskiye-rek gerileşebileceğini bilince çıkarmak zorundadır. "Neden gerileceğiz?" sorusu-nun yanıtını, sonucu bakarak, yenilen darbeler ve kullamlarda en uç biçimde yasıyor ve görüyoruz. Bu yüzden eski-nin yenili galebe çalması demektiyiz.

Savaş sürekli inceleyerek, eskiyi, eskiyen yanlarımızı, yöntemlerimizi bul-mak, zamanında görmek ve ortaya çı-kardığımız yenili hızla geliştirerek eski-yi adım adım tasfiye etmek devrimci savaşın vazgeçilmez ilkesi olmak zo-rundadır.

Unutmamalıyız ki, her devrimin, bir önceki devrimi her açıdan aşan yepyeni bir devrim olması nesnel bir zorunluluk-tur. Bu anlamda yaşamın sağdan-sol-dan aşırma, eklektik, taklitçi, dogmatik, kitabi hiçbir formüle, reçeteye taham-mülü yoktur. Yaşamın diyalektikğini, sür-atini, değişkenliğini yakalayamayanlar, onunla uyumlu gelişme ritmine girmeyenler er ya da geç iflas etmek du-rumundadırlar. Onu yakalayanların ise za-ferden zafere koşmasının, savaşçı geliş-timesinin önünde hiçbir engel duramaz. Bütün bunlara ve zengin deneyimle-rimize rağmen, hala hatalara düşebil-yoruz. Doğallıkla sürecin niteliğine uy-gun olarak, bazen ilk hatamız son hata-

mız olabilir. Hiç hak etmediğimiz dar-belere maruz kalabiliyoruz. İşte tam da bu noktada vurguyu partili sürece uy-gun bir kişilikle hareket etmek gerekil-iğine yapmak gerekiyor. Süreci, sürecin görevlerini, düşmanı, taktiklerini, biz yapan değerleri, kültürümüzü, bir başka deyişle savaş kültürünü ve sa-vaçı bilincini kavramak, içselleştirmek zorundayız. Bunlar içselleştirilmeden, kavramadan, düşmandan bir adım ön-de olmak, zaman zaman mümkün olsa da, bunu sürekleştirelmenin ön şart-ları eksik kalmış demektir.

Düşmanın Bir Adım Önünde Olmak İstiyorsak, Halkla Bütünleşmeliyiz

Kent sokakları savaş alanımızdır. Bu alanı kurmayca bakış açısıyla zengin bir taktik olanağa çevirmek bizim elimizde-dir. Düşman ev ev, sokak sokak bilgis-a-yara programlamaktan, cadde ve so-kakların alternatiflerini düşünerek, çok değişik programlar oluşturmaktan söz ediyor. Evet, düşman bunu ancak ve ancak teknolojiye dayanarak, o da ancak var olanın belli sayıdaki kombinasyonunu bilgisayar yardımıyla yapabilir. Oysa biz, yöntemlerimizi sürekli yenileme ka-dar, asil olarak halka dayanarak, halka ulaşarak var olan verileri sonsuz, evet sonsuz kombinasyona dönüştürebiliriz. Bu olanağa fazlasıyla sahibiz. Çünkü kenti oluşturan her yerde, hatta düşman kurum ve üslerinde dahi halk vardır. Düşmana karşı sokak savaşımında üs-tünlük sağlamanın yegane yolu, savaşçı halka mal etmek ve savaşta yüksek bir enerjiliye ulaşmaktır. Halka dayanma-yın, onların bir parçası haline gelme-yen, onlarla bütünleşmeyen bir devrimci savaş, ne kadar yüksek yaratıcılık gö-sterse gösterse, eninde sonunda yenilir. Ancak, halkla bütünleşen bir mücadele, düşmanın taktik üstünlüğünü yener ve avantajlı konuma gelebilir. Düşman hedefleriyle ilgili istihbaratlar ancak ye ancak halka dayanılarak edilebilir.

İlişki sistematiğimiz ancak ve ancak halk içinde eritilecek gizlenebilir. İşte an-cak o zaman denizde balık olma esprisi pratik olarak somutlanır. Dahası, halkla bütünleşen devrimci bir savaş, halkın yaratıcı dinamizmi sayesinde düşmanın en teknik olanaklarını işe yaramaz hale getirebilir. Ancak halkın içinde kök salan bir devrimci hareket, sonsuz bilgi akışı-na kavuşur ve bilgisayarınn düşmana sunduğu olanakları binlerce kez aşabilir.

Bu anlamda kaynağımız, tüm duyu organlarımız ve yaşamamız için gerekli şeydir halk... Düşmanın ise böyle bir olanak ve şans hiç olmamıştır, asla olmaz da. Düşmanın en gelişmiş sis-temlerinin, en gelişkin multir şebekelerinin, bilgisayar programlarının, teknik olanaklarının, halkla bütünleşmiş, dev-rimci yaratıcılık ve inisiyatif ile şekillen-miş olanak ve yöntemler karşısında ya-pacağı hiçbir şey yoktur...

Düşmanın bir adım önünde olmak ist-yorsak, halkla bütünleşmenin gereği-ne ve bilince varmalı, devrimci kültürü ve savaşçı bilincini sürekli geliştirmek zorunda olduğumuzu aklımızdan hiç çı-karmayarak kent savaşçı ile ilgili zengin bir pratik yaratmak için yeni insana koş-malı, düzenle uyumaya çalışan eksik ve zayıflarımıza karşı her an uyanık, alamdı bir savaş yürütmeliyiz.

Legal ya da illegal çar silahlı savaşa göre bi

Buğün ülkemizde silahlı mücadeledenin temel olduğu, diğer mücadele biçimlerinin silahlı mücadeleye tabi olarak yürütülmesi gerektiği konusunda hiçbirimizin kafasında kuşku yok. Ancak burada karşılaştığımız esas sorunlardan biri, bu mücadele biçimleri arasındaki diyalogu iyi bir biçimde kurabilmekten geçiyor. Silahlı mücadelenin sağ ve sol yorumlarını bunların dışında tutarsak, acillik kazanan esas nokta yeraltı örgütlenmesiyle demokratik örgütlenmenin dengesinin iyi kurularak, yöntemlerinin silahlı savaş kültürüyle donatılmasıdır. Tabii bunun için de her zaman büyük önem vererek vurguladığımız gibi, gerilla savaşı kültürüyle yoğunluksuz bir yeraltı örgütü gerekiyor. Bunu söylemek, elbette demokratik örgütlenmenin güsüz de olsa olabileceğini söylemek anlamına gelmiyor. Tam tersi, kişi arasındaki kopmaz baği vurgularken, ülkemiz koşullarında savaşı, cüretli, yeraltı yaşamının bütün ilke ve kurallarını sindirmiş bir yeraltı örgütünün zorunluluğunu da ortaya koyuyor. Böyle bir zorunluluğun ekonomik, sosyal ve siyasal temeli, ülkemizin yeni sömürge özellikleridir.

Ülkemizde Demokrasiçilik Oyunu Faşizmin Sonucudur. Demokrasi denilen ve burjuvazinin haklara karşı kullandığı sihirli sözcük, kapitalist ülkelerde esaslarıyla burjuva egemenliğini gizlemeyi, toplumun geniş bir kesimini burjuva demokrasisinin biçimsel kurumlarıyla oyalanması amaçlarken, bizim gibi ülkelerde ise süreklilik taşıyan faşizmi örtmeyi, iktidarların temel ögesi olan siyasi zorunlu perdellemeyi amaçlamaktadır. İşte bu yüzden, ülkemizde baskı politikalarını demokrasiçilik oyunuyla birlikte sürdürülmüştür. CIA laboratuvarlarında hazırlanp ülkemize de ıfraz edilen yeni sömürgecilik işkileri içinde, işbirlikçi karakterlerle birlikte tekelleşen burjuvazi eliyle yürütülen bu oyun, 1950'lerden günümüze değin, dönemin özelliklerine göre sürekli tekrarlanıp durdu. Katliamlar "demokrasi" adına düzenlendi, işkence tezgahları, darağaçları "demokrasi" adına kuruldu ve işletildi. Cuntalar da "demokrasi" adınıydı. 12 Mart ve 12 Eylül de bu kuralı bozmadı...

Ülkemizde yönetim biçiminin karakteristik olgusu durumundaki bu oyun, daha belirgin bir biçimde bugün yine gündemi dokunuyor. Ülkemizde oynanan bu demokrasiçilik oyununun doğru kavranabilmesi, gerçek niteliğinin anlaşılabilmesi, mücadelenin biçimlenmesi açısından da önemlidir. Faşizmin bu özgün biçimleniş, mücadele için gerek politik taktikler belirlerken, gerek mücadele biçimleri arasındaki diyalogu kurarken, çok dikkatli bir biçimde hesaba katılmak zorundadır.

Demokrasiçilik oyunu aynı zaman-

Bütün politikayı kitlelerin kafasına taşıyabilmek, onları mücadele içerisinde eğiterek dönüştürmek ve bu bilinçle iktidara kafa tutar hale getirerek savaştırmak, bu koşulların dikkate alınarak, yine bu koşullara uygun örgütlenmelerin yaratılmasından geçiyor. Bunlar yapılmadığında, kitlelerin kendisini ifade edebilecek şekilde hareketlendirilerek, politikada ağırlıklarını hissettirecekleri noktaya getirilmesi mümkün değildir.

da düzenin zaafı bir yanındır. Bu zaaf çelişkili bir biçimde oligarşinin manevra yapabileceğini gösterir. Bir anlamıyla bir "güçlülüğü" ifade etse de, esas olan düzenin altının oyuk olmasıdır. Demokrasiçilik oyunuyla beslenemeyen baskı ve zorbalığın uzun vadede ters tepeceği yaşananlarla açıkça belirlidir. Gerek nesnel koşullar, gerekse de mücadelenin güç ve etkisi, iktidarları ister istemez bu oyuna itmektedir.

Düzenin sürekli kriz içinde olduğu, düzenin temsilcilerinin de kabul ettiği bir gerçektir. Bu nedenle kitlelerin demokratik örgütlenmelerine, haklarını mücadele ile almalara tahammülü olmadığı gibi, manevra ihtiyacı olduğu bir zemin üzerinde açıkça terör politikası uygulanamaz. Terör ancak geçitli demokrasi, insan hakları aldatmacalarıyla birlikte, sürekliliğine zarar gelmeden kendini gösterir. Bu durumda, reformist görünenlarıyla faşizmin asili ögesi olan baskı politikası iç içe geçer ve birlikte yürütülür. Buğün politikayı kitlelerin kafasına taşıyabilmek, onları mücadele içerisinde eğiterek dönüştürmek ve bu bilinçle iktidara kafa tutar hale getirerek savaştırmak, bu koşulların dikkate alınarak, yine bu koşullara uygun örgütlenmelerin yaratılmasından geçiyor. Bunlar yapılmadığında, kitlelerin, yeni demokratik mevzilerin kazanılması, kitlelerin kendisini ifade edebilecek şekilde hareketlendirilerek, politikada ağırlıklarını hissettirecekleri noktaya getirilmesi mümkün değildir. Bu bazı dönemlerde kendiliğinden olabilir de, bu hareketlilik ülkemiz koşullarına uygun örgütlülük biçimleri içinde değerlendirilmediği sürece, bir saman alevi gibi bir anda parlayıp bir anda sönmeye mahkumdur.

Halkın özgürleşmesinin, halkın örgütlenerek hakları için mücadele etmesiyle olacağı genel bir doğrudur. Bu noktada en büyük öğrenim mücadelesi olacaktır. Halkın mücadelesinin yarattığı güvene duyduğu sempatiyi daha ileri götürüp güven bağlarına dönüştürebilmek için bıkmadan, usanmadan geniş kitlelere açılmak, onların derinliklerine inmek ve onları tanıyıp öğrenmek için her şeyden önce, bunu becerebilecek örgütlenme biçimlerine ve perspektifine sahip olmak gerekir.

Bunun olmadığı koşullarda, kitlelerle ancak politikanın doğruluğundan kaynaklanan genel düzeyde bağlar kurulabilir, ama bu bağlar ülkemizde iktidarı ele geçirmek için gerekli olan savaşı kültürü donanmış örgütlenmelerde değerlendirilmediği sürece, fazla bir işe yaramaz.

Halkın savaşı, halkın iktidarı, halkın yönetimi için savaş, ancak bu savaşın gerekli olduğu şartlarla olur. Devrimci iradeyi oligarşiyi kabulendirebilmek, aynı zamanda gerçek anlamda güç olabilmeyi. Çünkü siyaset yalnızca üretilen doğru politikalarla değil, bunları hayata geçirebilecek bir güçle yürütülebilir. Kısaça siyaset var olmak değil, güç olmak demektir. Ve ülkemizde güç olmanın yolunun silahlı mücadeleyi geliştirebilecek bir yeraltı ve bunu besleyecek demokratik örgütlenmelerden geçtiği; bu anlamda silahlı örgütlenmeye, yeraltı örgütlenmesine ağırlık verilmesi, her şeyin bu ekseninde düşünülmesi Mart '90 kararlarında bir kez daha sürecin gerekleriyle birlikte açıkça ortaya konmuş ve onaylanmıştır. Bundan sonraki atılım yıllarımızda "umudu büyütmemiz" ve Parti-Cephe aşamasına gelmemiz, yeraltı örgütünün gerekli kıldığı bütün mekanizmalara sahip olmamız, örgütlülüğü yeniden disipline ederek hareket ruhunu pekiştirmemiz, "yeraltı" kavramına gerçek anlamını vermemiz, illegal yaşam biçiminin giderek yerleşip kökleşmeye başlaması ve gerçek anlamda Dir "yeraltı" örgütü niteliği kazanmamız bu perspektif sayesinde. Silahlı politika yapan bir hareketin silahlı gücünü ve bu gücü besleyecek demokratik örgütlenmelerini sürekli geliştirmesi bir zorunluluktur. Aksi halde tikanma, kendini tekrar etme ve giderek gerileme kaçınılmaz hale gelir. Hangi çalışma alanında olunursa olsun, gerilla kültürüyle yaşamının içselleştirilmesinin gerekliliği de bundan dolayıdır.

Devrimciler Başamak İçin Bütün Mücadele Biçimlerini Birleştirmek Zorundadır

Lenin ve Bolşevikler, Sovyet deneyimi boyunca en gerici parlamentolara girmeyi bile ilkesel olarak reddettiler. Bu parlamentolara girerek, kitleleri

eğitmek ve mücadeleyi anlatmak için buralardan bir tür kürsü gibi gereğince yararlanmanın yollarını da buldular. 1. Paylaşım Savaşı öncesinde Duma'da (parlamentoda) yer alan Bolşevik milletvekilleri, halkları birbirine kırdıracak olan emperyalist savaşa karşı propaganda yapıp, karşı oy kullandıkları için Sibiryaya sürüldüler. Aynı şekilde, Bulgaristan parlamentosunda yer alan Bulgaristan Komünist Partisi temsilcileri, emekçilerin çıkarlarını savunup faşizme ve savaşa karşı propagandanın merkezi olduklarından parlamentodan kovuldular.

Bolşevikler için 1917 Şubat sonrası ortaya çıkan dönem sayılmazsa, esas olan parlamenter ve parlamenter olmayan mücadele biçimlerinin her zaman birleştirilmesi ve bunda da mücadelenin açık ve gizli mücadele biçimlerinde odaklanmasıydı.

Kapitalist ülkelerde seçimler ve parlamenter mücadele konusunda tavrın özgün ve zengin deneylerini Bolşevikler yaşadılar. Mücadelenin somut durumlarına göre, ya parlamento ve seçimleri boykot etmeye dönuştü, ya da en gerici parlamentonun bile içine girilerek kürsü olarak kullanıldığı görüldü. Evrim döneminin kapandığı, kitlelerin mücadelesinde katılmı olarak slogan ve talepleriyle önemli değişikliklerin yaşandığı dönemde, parlamenter mücadele taktiklerinde de değişiklikler yapıldı. Kitlelerin ayağa kalktığı ve eylemlilik sürecinin siyasal grevden devrimci greve dönuştüğü ve mevcut iktidara karşı tepkilerin patladığı koşullarda, gerici parlamentoların boykot edilmesi bir devrimci taktik olarak uygulandı. Çünkü kitlelerin mücadelesinin geldiği noktada parlamento işlevini yitirip geride kaldı. Sorun, bu noktada kapitalist ülkelerde kitlelerin içinde bulunduğu durumda odaklanıyor. Bir mücadele biçimi kitlelerin iletmesine hizmet etmekten çıkarak geri duruma dönuştüğünde, bu mücadele biçiminde, dolayısıyla da örgüt anlayışında ısrar etmek, mücadeleyi geri çekmektir. Evrimci çalışma biçimlerinin ve örgütlenme anlayışının öne çıktığı, devrimci mücadelenin, kitle mücadelesinin daha çok ekonomik taleplerle yürüttüğü ve ekonomik grevler, direnişler çerçevesinde kaldığı süreçte, ya da devrimci durumun kitle eylemleriyle birlikte hızla gerilediği ve gericiğin egemenliğini yeniden ele almaya başladığı dönemlerde, en gerici parlamentolara bile katılmak, tutunacak bir mevzi olarak buraları kullanmaya çalışmak da devrimci taktiktir. Ancak bu devrimci taktik elbette her ülkede ve her durumda geçerli değildir.

Örneğin, bizim gibi evrim-devrim aşamalarının birbirinden ayırmadığı yeni sömürge ülkelerde, gerek mücadele biçimleri, gerek örgüt anlayışı bu gerçeklere göre şekillenmek zorundadır.

"Her ülkenin devrimci mücadelesinin gelişimi çok farklı aşamalardan ge-

İşma bir bütündür ve imlenmek zorundadır

çerek iktidan alacak aşamaya gelmiştir. Silahlı mücadeleyi, gerilla savaşını, uzun süreli halk savaşını esas almayarak, bu mücadele dışında ajitasyon-propaganda ile kitleler içerisinde örgütlenerek, özellikle de işçi sınıfı içerisinde çalışarak, daha çok işçi grevleri ve direnişler temelinde kitle eylemliliklerinin örgütlenmesiyle, krizin derinleştiği bir anda, kitleleri toplayıcı ayaklandıracak, burjuva iktidarı alıp, devrimci iktidarı kurmak isteyenler, tamamen farklı bir çalışma tarzını esas alırlar. Bu çalışma tarzını hiçbir silahlı eyleme yer yoktur denemez. Bu stratejinin savunucuları da zaman zaman silaha başvuru. Son aşamada ise, kitlelerin silahlı olarak iktidarı alması hedeflenir. Ama, silahlı mücadelenin temel olduğu tespitin yapıldığı, politikleşmiş askeri savaş stratejisi çizgisinin esas alındığı bizim gibi ülkelerde, silahlı mücadele olgusu, baştan beri süreci belirliyor olup, partinin tüm çalışma alanlarının temel hedefi, ideolojik ve örgütsel, kültürel yapının harcı olup, her şeyiyle savaşa göre biçimlenmiştir."

Mücadele biçimlerinin tespitinde, temel ve tali işgisi, mücadele biçimlerine verilmesi gereken önemin azlığı ya da çokluğuyla ilgili değildir. Devrim mücadelesinde gelişen koşullara göre, taktikler de bu gelişmelere bağlı olarak değişiklikler gösterebilir...

İşte bu yüzden, "Burada önemli olan, silahlı mücadele dışındaki ekonomik, demokratik, ideolojik, kültürel tüm mücadele biçimlerinin silahlı mücadeleyi güçlendirecek, büyütecek doğrultuda ele alınıp alınmamasıdır."

Bunun için de, öncelikle her koşulda savaşılabilecek bir örgüt olmak gerekiyor. Nihayetinde savaşı yürütecek olan güç, en özü ifadesiyle bir savaş örgütüdür. Örgüt, devrim pratiğinin aslı ögesidir. Yaşadığımız koşullar, bize yıllarca barışçıl mücadele temelinde, klasik kitle çalışmasıyla uzunca bir dönem "hazırlık" yapıp bir "ayaklanma" ile iktidarı almanın mümkün olmadığını gösterdiği içindir ki, biz yalnızca bir örgütten değil, bir savaş örgütünden söz ediyoruz. Oligarşinin ideolojik, politik ve askeri her türden saldırısını göğüsleyebilecek ve giderek politik askeri düzeyde, oligarşiye karşı saldırıyı geliştirebilecek düzeyde ideolojik ve askeri donanıma sahip bir örgüttür bu. Çünkü bir kez başladığında, bir tarafın teslim olmasına ya da yok edilmesine kadar giderek tımanacak olan savaşı göğüsleyebilecek, her şeyden önce bu donanıma sahip güçlü bir örgüt ve güçlü bir önderlikle mümkündür. Savaşı kitleseleştirebilmek, devrimci as-

keri örgütlenmeye yığınsal bir akış sağlayabilmek güven vermekten, güç olduğunu kanıtlayabilmekten geçiyor. İşte bu yüzden, her koşulda savaşılabilecek bir örgüt hedefiyle, temel ya da tali, hangi mücadele alanı olursa olsun, savaşı bir örgütün politik askeri yeraltı kurumlarını yaratmaya yönelik bir kültür yaratmak ve geliştirmek için çalışır.

Bugün ülkemizde halkın iktidarı savaşı yürütme iddiasında olan devrimci bir örgüt, aynı zamanda askeri bir güç olmak zorundadır. Kuşkusuz savaş örgütünün niteliğini belirleyen şey, tek başına bu türden politik askeri örgütlenmelere sahip olunması da değildir. Savaş örgütü tanımının içini dolduran bir başka yan, örgütlenmenin askeri yanıyla birlikte, örgütün hangi alanında-biriminde olursa olsun, tüm üyelerimizin savaşı bir ruh ve bilinçle şekillenmiş olmasıdır. Faşizm koşullarında mücadele yürütmek zorunda olduğumuz, her alandaki mücadelelerin oligarşiye برابر hesaplanmasıyla yürütülmesini, yeti gelişinde yüz yüze çatışmanın ve karşı-devrimin açtığı savaşı hiçbir kesimi dışta bırakmamasının bir gereği olarak da böyle düşünülmelidir.

Legalite, illegale Savaş Kültürüyle Şekillenmelidir

"Bütün ülkelerde, hatta sınıf mücadelesinin en az keskin olması anlamında en özgür, en 'legal' ve en 'sakin' olan ülkelerde-bile, legal ve illegal çalışmayı, legal ve illegal örgütleri sistematik bir şekilde birleştirmek artık her komünist partisi için kesinlikle zorunlu olmuştur." (Lenin)

Lenin konuyu sadece Çarlık Rusya'sıyla sınırlamayarak, Leninist örgütlenmenin evrensel boyutunu, proletaryanın iktidarı mücadelesini yürüten devrimcilerin önüne net bir şekilde koymuştur. Ülke ister burjuva demokrasisi, ister faşizm koşullarında yaşasın, bu iki alan arasında diyalektik bağ kurulamadığı sürece, sapmalardan kurtulmak mümkün değildir. Legal ve illegal mücadele ve dolayısıyla örgütlenmeyi birleştirmek her ülkede devrimler açısından kesin ve değişmez bir kuraldır. Burjuva demokrasisinin en

gelişkin olduğu, sayısız legal olanakların bulunduğu ülkelerde nasıl illegal çalışmaya yadsınmazsa, demokratiklik işlemediği en baskıcı düzenlerde bile legal örgütlenme yadsınmaz. Devrimci bir hareket, hayatın her alanında mücadelesini yürütürken, alanlar arasındaki diyalektik bağ kurmaya çalışır. Zaten ustalık da, bu bağlantıyı kurmada ve manevralarını yapmada ortaya çıkar. Ülkemizde faşizm koşulları ve bunun niteliği gözardı edilerek, toplumsal muhalefetin giderek yaygınlaşması ve ortaya çıkan kurumların iş-tah kabartan havasına kapılıp stratejik örgütlenmenin ikinci plana düşmesi veya ertelenmesi, mücadelenin legal platformdaki devrimci anlamından giderek uzaklaşmayı, sağa sola savrulmayı beraberinde getirir. Legal ya da illegal alanda çalışmak veya çalışmak bir tercih değildir. Sınıf mücadelesinin gerçekleriyle ilgilidir. Yığınların kendilerini ifade ettikleri, somut karakter taşıyan, dile getirdikleri açığı örgütlenmeler olan kitle örgütlenmelerinin, gerek kitle hareketinin siyasallaşmasında, gerekse de devrimci örgüte akış sağlanmasında önemli rolü vardır. Halk hareketi olma iddiasında olan bir siyaset, halkın nabzını en açık şekilde elinde tutacağı yerlerde çalışmak ve kurumları yaratmak zorundadır. Bu kurumlar, bizim gibi emperyalizme ve faşizme karşı silahlı savaşı verildiği ülkelerde, "hukuki" değil, "meşru" olmak zorundadır. Çünkü faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde demokratik örgütlenmeler, burjuva yasalar "haklar ve özgürlükler", "demokrasi" vb. kavramlar, demokrasicilik oyununun bir gereği olduğu gibi, tamamen göstermeliktir. Oligarşi bu kavramları ya da kurumları her an ortadan kaldırıp dağıtabilir. Bu noktada gerektiğinde kendi yasalarını bile ayakları altına almaktan çekinmez. Bunun birçok örneğini geçmişte yaşadığımız gibi, bugün de yaşayarak görüyoruz. O yüzden, ülkemizdeki legal mücadelenin dayandığı esas temel meşruluğumuz olmak zorundadır. Bu temele oturmayan hiçbir kitle örgütünün ya da kurumunun ne uzun süreli yaşama şansı vardır ne de silahlı savaşa hizmet etme... Yasalılık, yasalılık özellikle silahlı savaşı ne-

mel alındığı bir ülkede örgütsel düzeyde mücadelenin nefes borularının tıkanmasına, kişisel düzeyde de çürümeye yol açar. İşte bu yüzden, demokratik mücadele genel anlamda her şeyiyle oligarşinin denetiminde ve icazetinde olmamak zorundadır. Aksi, oligarşinin bize çizdiği sınırlar içinde çalılıp kalmaktan başka bir anlama gelmez.

Legal mücadelenin esası, düzenin zorunlu olarak sunduğu "olanakları" gerek legal mevziler elde etme, gerek kitlelerin ekonomik, demokratik mücadelesini örgütleyerek yönlendirme, gerekse yeraltı örgütlenmesini ve silahlı mücadeleyi güçlendirip geliştirme üzerine kuruludur. "Bu tür örgütlenmeler ekonomik, demokratik mücadelelerin yaygın faaliyetlerine, mesleki örgütlere hatta yasal partiyeye kadar giden bir çizgide uzanır. Önemli olan hangi amaca hizmet ettiridir."

Legal ya da illegal çalışmanın neresinde görev alınması alınması, önemli olan bu perspektifle hareket edip silahlı sıcak savaşı içinde olacak bir ruh, ve bilinç şekillenmesine sahip olunmalıdır. Belirli bir dönemde alınan görev gereği, belde silah taşınması gerekemeyebilir. Ancak bu, silahlı savaşa ve bu savaşı araçlarına uzak kalmak anlamına gelmez. Illegal örgütlenmede çalışan birinin düşmanla her an nasıl sıcak bir çatışmaya gime durumu varsa, legal alanda çalışanların da böyle bir kafa yapısı ve ruhu olmalıdır. Unutulmamalıdır ki, bir örgüt legaliyetle, illegaliyetle, sürdürdüğü savaşıyla bir bütündür ve böyle değerdendirilmelidir. Sonuçta yaratıldıkları da legaldeki herkes bir savaşıdır. O yüzden bu mücadele alanlarından birinin diğerinden üstün bir yanı yoktur, insan malzemesi, ideolojik-politik hat ve içinde bulunulan örgüt aynıdır. Sadece belirli bir kesitle üstlenilen görev ve sorumluluklar farklıdır. Elbette çalışma alanından kaynaklanan belirli farklılıklar, değişik alışkanlıklar vb. olacaktır. Ancak asıl olan faşizm koşullarında silahlı mücadele veren bir örgütlenmenin gereklerine, ihtiyaçlarına ve perspektifine uygun bir bilinçle donanıp, bu bilinçle pratiğine, yaşamına yön vermektir. Bu durum, partili süreçte daha da önem kazanmıştır. Demokratik cephe ile silahlı cephe iç içe geçip birleşmeden, Parti-Cephe'yi güçlendirip zafeni elde etmek imkansızdır. Ülkenin bütününün savaşı alanı olduğu gerçeği, aynı zamanda bütün Parti-Cephe üyelerinin de "savaşı alanında bir komutan" olduğu anlamına gelir. Legal ya da illegal alanları birbiriyile kıyaslayarak bunlardan birini abartmak ya da küçümsemek çarpık bir anlayış olduğu gibi, görünürlüğü farklı da olsa nedenleri aynı küçük burjuva duyguyu, düşüncüyü ve zaafıardan beslenir. Burada sorunun özü, görev alanının legal ya da illegal olması değil, Parti-Cephenin kimliğinin layıkıyla taşınabilmesidir.

Bugün ülkemizde halkın iktidarı savaşımı yürütme iddiasında olan devrimci bir örgüt, aynı zamanda askeri bir güç olmak zorundadır. Kuşkusuz savaş örgütünün niteliğini belirleyen şey, tek başına bu türden politik askeri örgütlenmelere sahip olunması da değildir. Savaş örgütü tanımının içini dolduran bir başka yan, örgütlenmenin askeri yanıyla birlikte, örgütün hangi alanında-biriminde olursa olsun, tüm üyelerimizin savaşı bir ruh ve bilinçle şekillenmiş olmasıdır.

Demokrasıcılık Oyununda Yeni Oyuncu

"Nasıl olur? Anlamıyorum. Dokunulmazlığımız olmasına rağmen Boyner kadar rahat konuşuyoruz. Konuşsanız DCM savcısı mediate dayanır, ardından hakimizde 20 dosya hazırlanır. Fakat Boyner'e kimse karışmıyor."

ŞHP Milletvekili Mehmet Kerimoğlu'nun bu sözlerle ifade ettiği şaşkınlığı paylaşılanlar hiç de az değil.

22 Aralık günü İçişleri Bakanlığı'na kuruluş dilekçesini verenek Türkiye'de bugüne kadar kurulan 243'üncü yasal parti olan YDH, gerçekten de diğer düzen partilerinden düymaya alışık olmadığımız şeyler söylüyor. Üstelik söylediklerinin bir kısmı gerçekten de Demirallerin hareketle geçirecek cinnsen. Ancak bunlar şimdiye dek hiç söylenmemiş, "yeni" şeyler de değil.

Aksine, bunların bir kısmı bugüne kadar devrimci ve yurtseverlerce, çokça söylenmiş ve bedeli işkencelerle, sürgünlerle, binyılları bulan hapishiklerle ödenmiş düşünceler. Bir bakıma ödenen bedellerle, yürütülen mücadele ile inkar edilemez hale gelmiş bazı gerçeklerin bu kez düzenin bazı sahipleri tarafından da söyleniyor olması söz konusu... Hani şu "Kart Kurt" hikayesinden "Kurt realitesine geçiş gibi.

Peki bu "geçiş" ne işe yarıyor? Ya da Boyner'lerin "Kürt meselesi", "İnsan hakları", "demokratikleşme" gibi konularda bazı gerçekleri kısmen ifade etmeleri ve bu temelde halktan destek istemeleri yeni alamet? Kısacası hayır mı ger mi?

Düzenin siyasetsinden eğitimine kadar tıkanmış bir dönemde birilerinin, hem de bu düzenin en tepesindeki zenginlerden TÜSİAO başkanlığı yapmış birilerinin ortaya çıkıp "Bu düzen değişmelidir" demesi pek çok insanın ilgisini çekiyor. Mevcut düzen partilerinden hiçbir iyileştirme beklentisi kalmayan insanların, sunulan "yeni alternatif" yönelmeleri ve onylardır tekrarlanıp duran inandırıncılığı yitmiş "resmi görüştür farklı" şeyler söyleyen YDH'ye şaşkın bakmaları şaşırtıcı değil. Tipki Refahçı olmadıkları halde düzene tepki duyarak "adil düzen" umuduyla Refah'a oy veren insanlar gibi... Tipki bir dönem Özalp'ın ortaya çıkıp "solcuların bile kafasını karıştırmaması gibi...

Tekelci burjuvazinin en güçlü, uluslararası piyasa ile ilişkilerini pekiştirmiş, kendine en güvenli iştiraki kesiminin Boyner'i alıyıp pullayıp siyasi arenaya sürmesi işte tam da bu hesaba dayanıyor. İşbirlikçi tekeli burjuvazi, tek başına devlet terörünün sağladığı "istikrardan esir kalmadığını görüyor ve Boyner'in azadından ifade ediyor. "Sistem tıkanmıştır".

Peki sistem tıkanır mı ne olur? Cevap belirdir; halk düzen dışına yönelir. Bu, kısa vadede daha fazla terör, uzun vadede gözümlü demektir. Kısacası devrim olur. O zaman Boyner'lerin pilli partisini toplayıp -toplayabilirse- kaçmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktur. Boyner'i ileri süren ve burjuva medya aracılığıyla fazla göze batmadan destekleyen "en büyük patronlar" bu nedenle "Bu iş böyle gitmez" diyerek dümana el koymuşlardır. Boyner, "Biz bugüne kadar böyle geldik, bundan sonra da böyle gidecek demeyen insanların hareketiyiz" sözlerini boşu boşuna sarf etmiyor. Boyner'i öven Meh-

met Ali Brand'n sözleri çok daha açık: "Zira bu düzen eninde sonunda .değişecek. Bunu YDH değiştirmezse, bir başkası değiştirecek".

Evet, işbirlikçi tekeli burjuvazinin en ilerine göre durum ciddidir. Daha 1991'de "reformlardan", "demokratikleşme'den bahsetmeye başlayan TÜSİAD'ın temsil ettiği bu kesim bugün birtakım reformların "farz" olduğunu söylüyor. "Liberal" diye değeriendirilen Boyner "Biz aslında muhafazakarız" derken durumun ciddiyetine dikkat çekiyor: "Eğer biz müdahale etmezsek 5 yıl sonra kesinlikle federasyona razı olmak zorunda kalırız. Biz Türkiye'yi muhafaza etmek istiyoruz." Burada sözü edilen Türkiye'nin "kassalar ve çek defterleri" olduğunu hiç unutmamak şartıyla Boyner'e hak veriyoruz. Gerçekten YDH, "Sömürü Düzenini Muhafaza Haraket'i'dir. İşle emekçilere "unut" olarak yutturulmak istenen budur!

YDH, emperyalizmle daha sıkı bir bütünleşmeden, KİTlerin haraç mezar özelleştirilmesinden, devlet arazilerinin holdingleire paylaştırılmasından, işçi sınıfının ve kamu emekçilerinin sendikasıztatırılmasından, sağlıktan eğitime hemen her alanda kapitalist piyasa egemenliğinden yanadır.

Bütün bunlar ne kadar "hayal" ise, YDH de o kadar hayaldir emekçiler için.

Ancak YDH, bunlarla değil resmi ideolojiye karşı "radikal" çıkışlarıyla gitmektedir emekçilere. Kürt sorununda sürekli tekrarlanan bir "sivil çözüm" söylemi, "laik-islam" çatışmasına karşı bir "uzlaşma" havanlığı ve aynı ölçüde ne olduğu belirsiz bir "demokratikleşme" taraftarlığı ile kitlelere seslenen YDH'nin bunları yapmaya niyeti olsa bile söylediklerini yapabilece şansı yok-

tur. Yoktur; çünkü emperyalizm ve tekeli sermayenin istekleri ile emekçilerin istekleri arasındaki derin karşıtlık ve düzenin yapısal krizi bunu imkansız kılmaktadır. Bugünün baskı-terör politikalarının değiştirilemesinin altında yatan gerçek de budur.

Oligarşi bir yandan kitlelerin elindeki avucundakileri alırken, emekçi halkı iliklerine dek sömürürken öbür yandan "demokrasi" veremez.

Kendi iç dinamikli ile gelişmeyen, emperyalizme bağımlı ve sürekli olarak emperyalist metropollere kaynak aktaran bu çarpık kapitalist ekonomi ile halkın refah istegine cevap verilemediği içindir ki halkın demokrasi talebine de cevap verilememektedir.

Gelişmiş özkaynaklara, teknolojiye, sermayeye, bilime sahip olmayan oligarşi tehlikelen farkındadır-ancak çaresizdir. Oligarşinin Kürt sorununda kısmi reformlar yapması mümkün olabilir, ancak genel olarak ne emekçi kitlelerin, ne de Kürt halkının özgürlük talebini karşılama şansına sahip değildir.

Eğer Türkiye emperyalizmin yeni sömürgesi değil de emperyalist bir ülke olsaydı bu mümkün olabilirdi. Ancak her yıl emperyalizme milyarlarca dolar kaynak aktaran bir ülkedir Türkiye. Bu nedenle emekçiy "ekmek yok"tur; öyleyse verecek "özgürlük" de yoktur

Oligarşinin bu koşullarda biraz soluk almak "sömürünün istikrarını" sağlamak için "reformlar" yapmak istemesi

kendi çıkarlarını koruma, "muhafaza etme" hedefinedönüktür ama oligarşi bunu da yapamamaktadır.

Kasım '91'de içerdigi "demokratikleşme" projeleriyle burjuva basının "Devrim gibi" manşetleriyle karşıladığı koalisyon protokolünün "demokratikleşme"ye dar bir tek maddesinin dahi uygulanamaması olması YDH'nin "radikal demokrasıcılığına" ilişkin yeterli fikir vermektedir.

Bu düzen için çıkış yolu bulmak olanaksızdır. Ortadaki gösteri bir "ortaoyunu"dur. 40 yıldır "ara"lar verilerek oynanan bir "demokrasıcılık oyunu"...

Boyner'lerin kulağa hoş gelen sözleri, açıklık ve sefaletin, "demokrasıcılık oyunu" ile birlikte sürdürülmesi için birer replik olmaktan öteye gitmez, gidemez. Bu nedenle Boyner gibi sahte umutlar, ancak halkı bir kez daha "Devrim gibi" manşetleriyle aldatmaya yöneliktir.

Emekçi halklar eşitlik ve özgürlüğü böyle "Devrim Gibi" palavralarıyla piyasaya süren sahtekarlarla değil gerçek bir devrim ile yakalayacaktır. Başka yol yoktur.

Çürüyen devletin dikiş tutmayan bütçesi

1995 bütçe görüşmeleri sessiz sedasız yapıldı. Bu sessizliği bozan, Dışişleri Bakanlığının bütçe görüşmesi sırasındaki meclis kavgası olmuştu. Meclis kavgası da olmasaydı, bütçe görüşmelerinin yapıp yapmadığı fark edilmecekti. Her yıl bütçe görüşmelerinde şov yapan hükümet, bu yılki bütçe görüşmelerini sessiz sedasız geçiştirmeye çalıştı.

İki yakanın bir araya getiremedikleri bütçe ile ne egemenleri, ne de IMF gibi emperyalist kuruluşları memnun edebildiler. Hükümetin 1995 yılına ilişkin bütçe hedefleri şimdi den çürümüş ve bir anlam ifade edemez hale gelmiştir. Hükümetin bütçe açığı olarak hesapladığı 198 trilyon TL gerçeği değildir. Bugünkü verilerle değeriendirildiğimizde, 320 trilyon lirayı aşan bütçe açığı, ileride başka elmenlerle daha da büyüyecektir.

Bütçe hesaplarının gerçeği olmadığını bilen Devlet Planlama Teşkilatı, yüzde 43.5 olarak öngördükleri 1995 yılının, yıllık enflasyon oranını yüzde 51'e çıkarmak zorunda kaldı. DPT'nin öngördüğü bu rakamlara bile inanmayan TÜSİAD, 1995 yılı enflasyon oranını yüzde 70 olarak öngörürken, yaşadıkları ve yaşayacakları krizin faturasından da kendilerine pay çıkarılmamasını istiyor. Rahmi Koç'un "5 Nisan'da büyük feda-

karlık yaptık. Ancak bundan sonra kesinlikle bir daha bizden yeni fedakarlıklar istemeyin." fevranları, '95 yılının getirecekleri açırsından dikkat çekicidir. Fedakarlık diye yutturmaya çalıştıklarının emekçi halklarımızda ne anlama geldiği çok iyi bilinmektedir.

Yalnızca 1995'te ödenmesi gereken 12.5 milyar dolar dış borçla, 6Q3.8 trilyon TL'yi bulan iç borç ödemeleri iflaslarının göstergesidir. Üretim sektöründeki durgunluk, fiyatların hızla yükselişle son dört ay içindeki yüksek borç ödemeleri hükümeti kara kara düşündürürken, açmazlarını da göstermektedir. Yeni alıkan borçlarla eski borçlarını ödemeye çalışan egemenler, yüksek faizli de olsa borç bulmak için her şeyi yapıyorlar. Üstelik son olarak TL'nin döviz karşısında sırtını bir kez daha yere gelmesi de Sunun üzerine tuz biber ekmektedir. "Gizli devalüasyonlar" artık TL'nin kaderi haline gelmiş ve dolar iki-üç günde 40 TL'yi aşmıştır.

Bütün bunlardan sonra, ikidam bundan sonraki ekonomik politikaları sıradadır. 1995'te bir taraftan bulabildikleri dış borçlarla nefeslenmeye çalışırken, diğer taraftan da yeni "istikrar tedbirleri" adı altında emekçi halklarımızdan yeni fedakarlıklar isteyeceklerdir. IMF ile görüşmeler sonrası alınacak ye-

ni "istikrar" tedbirleri emekçi halklarımızda yeni yükler getirecektir.

"Yeni 'istikrar' tedbirleri emekçi halklarımız için 5 Nisan kararlarından daha ağır kararlar içerecektir.

"Memur masrafin 1995 enflasyonunun altında artış gösterecektir.

"Toplu sözleşmelerde çok düşük zamlar öngörülecek, bu konuda her türlü 'önlemler' alınacaktır. (Grev kınıcısından baskı ve işkenceye kadar.)

"KİT zamları bekletilmeden, kısırtıya gilmeden yapılacak, 'kapatılması' gereken KİTler kapatılacak, 'satılması' gerekenler hemen satılacaktır.

"SSK ve Bağ-Kur yüzünden 100 trilyon lirayı bulan harcamalar kaldırılacak ve de sağlık, eğitim gibi sosyal harcamalar son kerteğe kadar kısılacaktır.

Bu kararların sonucu olarak da halklarımız daha fazla açlık ve sefaletle mahkum edilecektir. Bugün halk kitlelerinin düzenden umudunu kestiği bir süreçte, bu tartışmalar düzen içi tartışmalardır. Sorunun özü Türkiye'nin yaşadığı yapısal krizdedir. Haksız savaşa bu denli harcamanın yapılmadığı dönemlerde de emekçi halklar kölece sömürülüyorlardı. Bugün için tek fark krizi derinleşen egemenlerin, halkımızın cebine daha pervasızca el uzatmak zorunda kalmalarıdır.

Faşist katliamları unutmadık, HESABINI SORACAGIZ!

DHKC-Devrimci Halk Güçleri ülkemizdeki sivil faşistlerin misyonunun daha iyi kavratılabilmesi ve teşhirlerinin en açık haliyle yapılabilmesi için çalışmalarını sürdürüyor. Bu Devrimci Halk Güçleri için genel devrimci çalışmanın ayrılmaz bir parçası. Günlük bir çalışma olarak kavranmalı, sadece özel kampanya günleri ile sınırlı kalmamalıdır. Çünkü faşistlere karşı verilecek mücadele sadece bugünün değil, yarının da sorunudur. Devrimci Halk Güçleri, anti-faşist mücadeleyi bu perspektifi sürdürürken, Aralık ayının son haftasında faşizmi teşhir çalışmalarını özel olarak yoğunlaştırdı. Çünkü bu hafta bir yandan Maraş katliamı ve Piyangotepe katliamlarının yıldönümü olurken, diğer yandan da Sivas davasının sonuçlandığı haftaydı. Doğal olarak faşizme karşı öfke yoğunlaşmıştı.

Faşizme karşı öfke büyürken ve faşist odakların dağıtılması kendisine devrimciyim, demokratım diyen herkes için artık ertelenemez bir görev haline gelmişken, faşist katliamlara karşı ortaya konulan tepkilere giderek daha özel anımlar yükleniyor. Bugün faşist katliamları protesto etmek demek, faşizme karşı verilen kavgada saf tutmak, öfkemizi faşistlere karşı yöneltmek demektir. Devrimci Halk Güçleri de bu bilginle hareket ederek faşist katliamları unutmadıklarını, düşmana kınarların bir kat daha بلندliğini gösterdi.

Anımların olduğu günler Maraş katliamının yıldönümüne Sivas katliamı mahkemesinin sonuçlandığı günlerin de eklemlendi. Maraş'a duyulan öfkeye Sivas'ın acısı karışmıştı. Protestolar sadece Maraş'ı, Sivas'ı değil tüm katliamları kapsıyordu. Çünkü faşist katliamların düni, bugünü yoktu, faşizm halk düşmanı yüzüyle her an yeni katliamların şeşinde olduğundan, sorun faşizme karşı mücadeleyle yükselmek, bilinç haline getirmekti.

"MARAŞ'I YARATANLARA KARŞI MÜCADELEMİZ SÜRÜYÖR"

Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi ile Hacettepe Üniversitesi Kampüsü'nde 22 Aralık günü AYO-DER'li öğrenciler tarafından yapılan forumlarla Maraş katliamı protesto edilirken faşizm teşhir edildi. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Kantin'inde 23 Aralık günü yapılan forumla Maraş katliamı pankartlar, dövizler, kuşaklarla bir kez daha lanetlendi. Faşizmin teşhirini bu forumda da sürdüren öğrenciler yaptıkları konuşmalar, söyledikleri şiirler ve marşlarla faşistlerin gerçek yüzünü ortaya koydular. Daha sonra kantindeki faşistlere ait alışverişlerinden AYO-DER'li öğrenciler yerine kendi

ASARLIK HALKEVNDE MARAŞ ANMASI

Menemen'in Asarlık Beldesi halkevinde 1 Ocak günü Maraş katliamı protestosu ve şehitleri anmak için bir etkinlik düzenlendi.-> Maraş katliamını anlatan konuşmaların ardından slayt gösterileri yapıldı. Slayt gösteriminden sonra Grup Güneş'in konseri sırasında içeriye giren polisler etkinliğin yasal olmadığını gerekçe göstererek insanları dışarıya çıkarmaya çalıştı. İçeride bulunanların kararlı tavrı üzerine polis istediğinde başanlı olamayınca tutanak tutup dışarıya çıkmak zorunda kaldı. Buna rağmen haklı yönetimi polisle gerginliğin büyümesi üzerine izleyicilerin misafir kartının bulunmamasını bahane ederek armayı yandı kesti.

İZMİR'DE DEV-GENÇ YAZILAMALARI

Maraş katliamına yönelik protestolara İzmir'de DEV-GENÇ de üniversitelerde yaptığı yazılımlarla katıldı. 21 Aralıkta yapılan yazılımların yansıma faşistlere yönelik teşhir çalışmalarına yapıldı. Ege Üniversitesi Konservatuar'ında, Fen Fakültesi'nde, İletişim Fakültesi'nde yapılan yazılımlarda DEV-GENÇ Maraş katliamını protesto ederken, Edebiyat fakültesi yazılımları çok daha açık bir mesaj ve kararlılığı ortaya koyuyordu: "FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ"

SİVAS KATLİAMI DEVRİMCI HALK GÜÇLERİ TARAFINDAN OKMEYDAN'INDA YAPILAN BİR GÖSTERİ İLE PROTESTO EDİLDİ...

Sivas katliamı sanıklarının Ankara DGM tarafından göstermelik cezalarla adeta ödüllendirilmesi DHKC-Devrimci Halk Güçleri tarafından yapılan bir gösteriyle protesto edildi. 30 Aralık 1994 günü İstanbul Okmeydanı bölgesinde ışıklar meydanında yapılan gösteride DHKC-Devrimci Halk Güçleri genel-faşist gününe, katliamın açık destekçisi devlete bir gerçeği hatırlattılar: "Asıl Yargı Halkın Adaleti Olacaktır"

İşıklar Meydanı'nda yolu molotof kokteylleriyle kesen Devrimci Halk Güçleri daha sonra işatıklar yakarak yürüyüşe geçtiler. En önde açılan DHKC-Devrimci Halk Güçleri imzalı ve üzerinde "Asıl Yargı Halkın Adaleti Olacaktır" yazan bir pankartla yapılan gösteriye yaklaşık 60 kişi katıldı. Gösteride "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaş'ta", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "Sivas'ın Hesabını Sorduk, Soracağız", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganları atıldı.

Yaklaşık 200 metre kadar yürünerek yapılan gösterinin ardından kitle dağılırken, polis gösterinin sonunda gelerek asılan pankartı indirmek istedi. Bu arada yolun ateşlerle kesilmesi gösterinin başladığı 15.30'dan sonra yaklaşık yarım saat kadar trafiği aksattı.

PIYANGOTEPE KATLİAMININ YAPILDIĞI YERDE SİLAHLI GÖSTERİ

Devrimci Halk Güçleri "Asıl Yargı Halkın Adaletinin Olacaktır" dediler.

Maraş ya da Çorum kadar olmasa da unutulmayacak olan katliamlar da vardı. Bir 16 Mart, Ankara Bahçelievler'de 7 TIPI'nin işkenceyle öldürülmesi, yine Ankara'da yaşanan Balgat ve Piyangotepe katliamları bunlar arasındadır. Bu katliamlardan Piyangotepe'de olanlarda devrimcilerin elinde olan bölge faşistler tarafından sürekli saldırılara maruz kalmış, sonunda da kendi içinde gücünde olan insanların oturduğu bir kahve taranarak içeride bulunanlar katledilme-ye çalışılmıştı.

Ankara'da anti-faşistlerin belleğinde önemli bir yeri olan Piyangotepe katliamının yapıldığı yerde Şehitler Parkı'nda 29 Aralık akşamı DHKC-Devrimci Halk Güçleri bir gösteri düzenlediler. Gösteriyle özele Piyangotepe katliamı, genelde ise faşist katliamları protesto etmek ve önlemek için halkın mücadeleye çağırması hedeflendi. Saat 17.00'de parkın çeşitli yerlerine asılan pankartlarla başlayan gösteri sırasında yollar molotoflarla kesildi. Yapılan konuşmalarda faşist katliamlar lanetlenirken, faşistlerin aktığı her damla kanın hesabının sorulacağı vurgulandı.

"Faşist Katliamların Hesabını Soracağız", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Devrimci Sol Bayrağımız, Parti Cephe Silahımız" vb. sloganların atıldığı gösteri DHKC-Devrimci Halk Güçlerinin silahlarıyla havaya ateş açmaları ile bitirdi.

Gösteri sırasında parka asılan pankartlardan da "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaş'ta", "Sivil Faşist Örgütlenmelere İzin Verme-yeceğiz" yazılı olanlar Devrimci Halk Güçlerinin, "Faşist Katliamların Hesabını Soracağız" yazan DEV-GENÇ'ini. Gösteriyi izleyen mahalle halkı faşistler tarafından katledilen Piyangotepe şehitlerinin Devrimci Halk Güçlerine animasından duyduğu coşkuyu alkışlarıyla gösterdi.

DEV-GENÇ PANKART ASTI

Gösterinin yapıldığı gün DEV-GENÇ'in ayrıca Sivas'ta Madınmak Otelini yakarak faşist gününün aldığı göstermelik ce-

park'na astığı 6 metrelik pankarta "Sivas'ın Katilleri Olgarışının Adaletinden Kurtulsalar Bile Halkın Adaletinden Kutamayacaklar-DEV-GENÇ" yazıyordu.

Faşizme karşı suskunluk değil, örgütlü mücadele

Sınıflar mücadelesinin yükseldiği her dönem, ezilenlerin karşısında egemenlerin kara terörünü uygulayan faşistler yer almıştır. Onları İtalya'nın Karagömlekçileri, Hitler'in SA'ları ya da faşist şef Türkiye'nin Bozkurtları olarak görmemiz hiçbir şey değişmez. Özeri ayındır. Her ülkede farklı farklı adlandırılabilirler, ama emek düşmandırlar, insanlık için anlamı olan ne varsa onu yok etmeye çalışırlar. Katliamlar faşizmi besleyen kanlı çanaklardır. Ülkemizde de faşist terörden medet uman oligarşi, eli kanlı katilleri aracılığıyla katliamlar düzenleyip, krizlerine çare aramayı, sınıf mücadelesinin yükseldiği her alanda devrimcilerin, yurtseverlerin önüne faşist çeteleri dikmeyi bir alışkanlık haline getirmiştir. Tipki bugün olduğu gibi...

Bu nedenle faşizme karşı mücadele sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Yani faşistlerin karşısında "tarafsız" kalmak, "suskun durmak" sınıf mücadelesinden kaptırmak başka bir anlam taşımaz. Bunun bilincine varmak için yeni Maraş'ları, Sivas'ları yaşamak da gerek, siz zaten. DHKC-Devrimci Halk Güçleri ülkemizdeki sivil faşistlerin misyonunun daha iyi kavratılabilmesi ve teşhirlerinin en açık haliyle yapılabilmesi için çalışmalarını sürdürüyor. Bu Devrimci Halk Güçleri için genel devrimci çalışmanın ayrılmaz bir parçası. Günlük bir çalışma olarak kavranmalı, sadece özel kampanya günleri ile sınırlı kalmamalıdır. Çünkü faşistlere karşı verilecek mücadele sadece bugünün değil, yarının da sorunudur. Devrimci Halk Güçleri, anti-faşist mücadeleyi bu perspektifi sürdürürken, Aralık ayının son haftasında faşizmi teşhir çalışmalarını özel olarak yoğunlaştırdı. Çünkü bu hafta bir yandan Maraş katliamı ve Piyangotepe katliamlarının yıldönümü olurken, diğer yandan da Sivas

olarak faşizme karşı öffe yoğunlaşmış.

Ankara'da faşizme karşı mücadele günleri

Ankara'da DHKC Devrimci Halk Güçleri için 1994 yılının son haftası Faşist Örgütlenmelere Karşı Mücadele Haftası oldu. Okullardan mahallelere kadar yaygın olarak bir teşhir kampanyası yürütülürken, "Faşist Yuvaları Devrimci Şiddetle Dağıtacağız" şiarına da sahip çıktıldı. Faşist hedeflere tahrip edildi. Hafta boyunca pek çok semte pankartlar asıldı, yazılma, pullama ve kuşlamalar yapıldı. Haftanın sonunda da DHKC-Devrimci Halk Güçleri silahlı bir gösteri düzenlediler.

Asılan pankartlardan bazıları ise şöyleydi:

22 Aralıkta Abidinpaşa İş Bankası'na "Devlet Destekli Sivil Faşist Örgütlenmelere İzin Vermeyeceğiz" sloganının yer aldığı pankart asıldı. Bomba sözü verilmiş pankartın yanısıra kuşlamalar da yapıldı.

Bunu 23 Aralıkta Tıp Fakültesi Caddesi'nde Gazi otobüsleri son durağına asılan pankart izledi. Bomba sözü verilen pankartın mekanizması açılıp da kuşlamalar ortığa yayıldığında, kuşlamalarda da pankartta da aynı slogan vardı: "Faşist Katliamlara Karşı DHKC'de Birleşelim"

25 Aralıkta ise çalışmalar Güverlen ve çevresinde yoğunlaştı. Güverlen üst-geçidine "DHKC'de Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım" yazan bir pankart asan DHKC-Devrimci Halk Güçleri aynı bölgede ve Gülsenler, Çamlık, Bosanlılık, Yunus Emre ve Sarıtorun bölgelerinde de yazılma, pullama ve kuşlamalar yaptılar. Kalaba-Keğören pazarında yapılan kuşlamalar ise 27 Aralıklaydı. Bu bölge faşist örgütlenmelerin yoğun olduğu bir yer olduğundan pazarda yapılan eylemin ayrı bir önemi vardı.

DEV-GENC'de Kampanyaya Güç Verdi: BBP Şentepe Bürosu Molotoflandı

Anti-faşist kampanyaya DEV-GENC'te AÜ Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi, AÜ Eğitim Fakültesi ve HÜ Beştepe Kampüsü'nde asıldı; pankartlarla destek oldu. Ayrıca aynı hafta içinde teşhir çalışmalarını da sürdüren DEV-GENC bölgesinde faşist örgütlenme için yoğun bir çalışma yürüten Büyük Birlik Partisi'nin Şentepe Bürosu'nun molotoflarıyla tahrip etti.

Özgür Karadeniz gazetesi: "Faşizm halkların düşmanıdır"

"Faşizm Halkların Düşmanıdır" Böyle diyordu Karadeniz Bölgesi genelinde yayın yapan Özgür Karadeniz Gazetesi. Özgür Karadeniz gazetesi bu başlıkla çıkardığı özel sayıda faşizmi Karadeniz halkına anlatırken faşizmin sahtekarlığını, onursuzluğunu, namussuzluğunu, halklar arasında düşmanlıktan medet ummasını kısaca faşizmin gerek yüzünü ortaya koydu. Maraşlıları, Çorumluları, Sivrihisarlıları anlatırken sivil faşist ceterler olduğunu ve her zaman da arkalarında devlet bulunduklarını ortaya koyan özel sayılar Karadeniz Bölgesi genelinde pek çok il ve ilçede yaygın olarak dağıtıldı.

Özel sayıların dağıtıldığı yerler ise Batı Karadeniz'den Doğu Karadeniz'e kadar birçok il ve ilçeleri kapsıyordu. Zonguldak'ta Kozlu Güney Mahallesi, 10 Temmuz Mahallesi ve 467 Evler bölgesinde dağıtım yapılırken tren seferleri de özel sayı dağıtımı için değerlendirildi.

Trabzon'da Beşirli, Yenimahalle, Aydınlıkever, Yeşiltepe, Değirmendere, Fatih, Yenicuma, Kuruçeşme, Kalkınma, Bahçeklik mahalleleri ile Akçaabat, Vakfikebir, Çarşıbaşı ilçeleri, Giresun, Samsun, Çorum, Amasya merkez ilçe ve Gümüşhacıköy de özel sayıların yaygın olarak dağıtıldığı yerlerdi.

Karadeniz'de Faşizmi Teşhir Kampanyası Yaygın Olarak Yapıldı

Aralık ayının son haftası Ankara'da olduğu gibi Karadeniz Devrimci Halk Güçleri için de faşizmin teşhirinin yaygın olarak yapıldığı bir hafta oldu. Bu hafta içinde Zonguldak'ta İnağzı, Fener mahalleleri ve Ereğli ilçesi Kadılarla bölgelerinde anti-faşist yazılmalara yapıldı. Endüstri Meslek Lisesi'ne "İsmiize, Ekmeğimize, Geleceğimize Şahit Olalım" için Faşizme Karşı Mücadele Edelim-Devrimci Halk Güçleri" pankartı asıldı.

Zonguldak'ta bunlar olurken Trabzon merkezdeki 10 mahallede DHKC imzalı afişlemeler yapıldı. Afişlerde faşizmin teşhiri, faşizme karşı mücadele ve sömürme için DHKC saflarında savaşma çağrısı vardı. Benzer afişlemeler Trabzon merkez yanısıra Akçaabat, Vakfikebir, Çarşıbaşı ilçelerinde, Giresun'da, Çorum'da, Samsun'da, Amasya'da ve Gümüşhacıköy'de de yapıldı. Aynı bölgelerde afişlemelerle birlikte DHKC-Devrimci Halk Güçleri imzalı yazılmalara da yapıldı.

İzmir'de Devrimci Halk

Güçlerinden Mototoflu Eylem İzmir DHKC-Devrimci Halk Güçleri 5 Ocak günü Buca Kozagaç'ta bulunan Hilal Gazetesi'nin bürosunu molotoflarıyla tahrip ettiler. Son günlerde sivil faşistler Ulku Ocagı Dergisi veya Hilal Gazetesi büröları adı altında açtıkları yerlerde yuvalanmaya başlamışlardı. DHKC'de Balçova MHP ve Menemen Aşarık MHP binalarını molotoflarıyla tahrip ettikten sonra "Faşist Odakları Devrimci Şiddetimizle Dağıtık! Dağıtacağız!" mesajını iletmişti. Son eylem sonrasında yapılan üstlenmede "Türkiye halklarına yönelik katliamları protesto ediyoruz. Önderimiz Durusun Karatay serbest bırakılmalıdır." diyen kişi "Cesareti Direniş Savaş Yaşasın Önderimiz Durusun Karatay", "Kahrolsun Faşizmi Yaşasın Mücademiziz" sloganlarıyla sözlerini bitirdi.

Mordoğan Jandarma Karakolu'nda işkence

İzmir'in Karaburun ilçesine bağlı Mordoğan Beldesi'nde bazı hırsızlık olaylarından sonra yedi hürdaci gözaltına alındı. Mordoğan Jandarma Karakolu'nda direğe bağlanarak günlerce aç bırakılan ve işkence yapılan gençlere Mordoğan Sağlık Ocagı'nda ise "sağlam" raporu verildi. Sıvıcılığa işkence gördüklerini belirten gençlerin iddiaları üzerine ve avukatlarının yeniden doktor raporu istemesiyle, darp ve travmaya bağlı şişlik, morarma ve yamık izleri saptandı.

Ender Yöre yaşadıklarını "Ben ve direğe bağlandıkları diğer iki arkadaşım Murat ile Ufuk'a hırsızlık olaylarını üstümüze almamız konusunda baskı yapıldı. Gece ayaklarımızı sılatıp, içine su doldurdukları ayakbağlarımızı gıydrıp cop ve sopa ile vurdular. Ağzımızın içine bademciklerime kadar cop soktular. Jandarma Er Fahir Çevik ayaklarımızı optürdü, dövdü, karakol komutanı Ahmet Aygör olanları anlattırsak tekrar içeri almakla tehdit etti." diye anlattı. Ufuk Caner Özcan da başçavuş tarafından, küllüdü indirilerek maktanından cop sokulmaya çalışıldığını söyledi. Karaburun Savcısı İsmet Efe bu olaylar üzerine karakol komutanı, bazı erleri ve sağlam raporu veren sağlık ocagı görevlileri hakkında soruşturma başlatarak komutanları ve doktorları açığa aldı.

İşkence olayları çoğalıyor

Katıyayının Simav ilçesinde İsmail Kaçıkburcu, İlker Barlas ve Hakan Özbatur adlı üç gene, özel otomobilleri ile kaza sonucu emniyete ait bir araca çarpıpca gözaltına alındılar. Bizzat, Simav Emniyet Müdürü Vekili Atınay Sütbeyaz tarafından dövülen gençlere İlçe Hükümet Tabibi Selim Yılmaz tarafından da rapor verildi. Atılay Sütbeyaz'ın, hıyalarımlı şikarak "Buraya kadar, sizin için her şey bitti" dediğini anlatan gençlerin şikayeti üzerine Cumhuriyet Savcısı Halil Sedaroğlu tarafından Atılay Sütbeyaz hakkında soruşturma açıldı. Ancak, işkenceci Sütbeyaz bu defa da savcıya "Senin kafana cuval geçirin yok ederim" diyerek ölümle tehdit etti ve soruşturma açmamasını istedi. Savcı da çaresizlikten, Kütahya Valiliği'ne başvurarak "can güvenliğini olmadığı için" koruma istedi. Sözde, koruma can güvenliğini sağlamak için masaf alan polisler kendi savcılarının can güvenliğini tehdit eder oldular.

Dernek yöneticilerine gözaltı

Adana'da polis açılan kurumlara ve faaliyetlerine bir türlü tahammül edemeyip çeşitli gerekçelerle hemen kapatıyor. Son olarak Akdeniz Özgür-Der, daha önce açılıp kapatılan Adana Özgür-Der'in tüzübü ve yöneticileriyle aynı olduğu gerekçesiyle 27 Aralıkta kapatıldı. Derneğin yasal olmayan gerekçeleri kapatılmasının protesto eden Özgür-Der'lerin aynı gün dernek binası önünde bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklama üzerine Adana Emniyet Müdürlüğü tarafından Özgür-Der Geçici Yönetim Kurulu Başkanı Hamide Öztürk ve yöneticilerinden Ethem Açıkalın hakkında soruşturma da başlatıldı. Emniyete ifade vermeye çağrılan Hamide Öztürk ve Ethem Açıkalın 28 Aralık'ta avukatlarıyla birlikte gittikleri Emniyete bu defa da savcıya "Senin kafana cuval geçirin yok ederim" diyerek ölümle tehdit etti ve soruşturma açmamasını istedi. Savcı da çaresizlikten, Kütahya Valiliği'ne başvurarak "can güvenliğini olmadığı için" koruma istedi. Sözde, koruma can güvenliğini sağlamak için masaf alan polisler kendi savcılarının can güvenliğini tehdit eder oldular.

Buca Cezaevi'nde açlık grevi

Buca Cezaevi'ndeki TKP-ML/TIKKO, TDP-TİKB, TDKP, EKİM, YRNK, PKK, DHP ve PRK (Rızgari) tutsaklarının 21 Aralık'ta başlatılan açlık grevi yeni katılımlarla sürüyor. Son katılımlarla 161'i süresiz 139'u dönüşümlü olmak üzere 300'e yakın tutsağın kazanılmış haklarının ellerinden alınması ve jandarmann çeşitli bahanelerle yaptıkları saldırıları protesto etmek için başlatıldıkları açlık grevinde aileler de tutsakları yalnız bırakmıyor.

Daha önce yaptıkları basın açıklamaları ile tutsaklara destek olan ve halkı bilgilendiren aileler 2 Ocak'ta taleplerini Azimet Köylüoğlu'na da iletiler. Mordoğan'daki işkence olayı üzerine İsmet Efe Köylüoğlu, İzmir Barosu'nda tutsak yakınılarla sorunlarını dinledi. Ailelerle her zamanki yılışık tavırlarına konuşan bakan "İsmiinizi söylemekten korkmuyor musunuz?" gibi garip ama Türkiye için doğal sorular da sordu. Çünkü daha birkaç ay önce kendisine köylerinin devlet güçlerine yakıldığını söyleyen köy muhtarları "bertaraf edilmişti. "Hepiniz Kürt müsünüz?" sorusuna da "Hepimiz insanız" cevabını alan hükümet soytarısı, tutsak yakınlarına gevezeliken başka bir şey vermeyerek ayrıldı.

DHKP-C Tutsakları Açlık Grevinde

Yozgat, Çankırı ve Ankara cezaevlerinde bulunan DHKP-C tutsakları 2 Ocak'ta süresiz açlık grevine başladılar. Süresiz açlık grevine başlayan tutsakların talebini 24 Kasım'da Ankara Kapalı Cezaevi'nden geçici olarak gönderildikleri Çankırı ve Yozgat cezaevlerinden yeniden Ankara'ya dönmesi oluşturuluyor.

16 Kasım'da burjuva basının ve kontrogerillanın provokasyon girişimleriyle cezaevi yönetimiyle tutsaklar arasında basımayan gerginlik tutsaklara operasyonu kadar vardırmıştı. DHKP-C tutsaklarıyla idare arasında yapılan görüşmeler sonrasında tutsakların bildirildiği iki ayrı cezaevine bir ay süreyle gidilecek, bu aşamada Ankara Cezaevi'nde de tamin ve onarımı yapılacaktır. Tutsaklara bir ay sonra yeniden Ankara Cezaevi'ne getirileceği sözü veren cezaevi yönetimi sözünde durmayarak tutsakları kabul etmiyor. Cezaevi yönetiminin tutumunu protesto eden tutsaklar 2 Ocak'ta yaptıkları basın açıklamasında ("...) Ankara direnişimiz sonrasında 1 aylık "tumarat yapma süresi" sonunda geri getirileceğimize sözü veren cezaevi idaresi sözünde durmamaktadır. Bu durum karşısında meşru ve haklı olan Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne götürülme talebimiz doğrultusunda 2 Ocak'tan itibaren Yozgat, Çankırı ve Ankara cezaevleri olarak bedenlerimizi süresiz açlık grevine yatırıyoruz." demişti.

20 Aralık'ın ardından Kamu emekçilerine soruşturma, sürgün, açığa alma

Her eylem sonrası olduğu gibi 20 Aralık grevinden sonra da devlet, kamu emekçileri üzerindeki baskısını artırmaya başladı. Eylem öncesi, "Yasaları işletiriz", "Kimse yasaların dışına çıkamaz. Devleti işlemez kılamaz" şeklindeki tehditler bugün yerini kitlesel soruşturmalar, sürgün, açığa alma, disiplin ve idari cezalar şeklindeki anti-demokratik uygulamalara bıraktı.

İşbaşına geldiği günden beri memurlara karşı hafiyelik mekanizmasını işleten Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek eyleme katılan 500 kadar memur hakkında soruşturma başlattı. Aynı şekilde İstanbul Büyükşehir Zabıta Müdürlüğü'nde de bir kısım zabıta memuru hakkında soruşturma açıldı. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Özfatura'nın ise greve katılan memurlar için "yatan hali" dediği ve ilericî demokrat memurlara karşı faşist kadrolaşma içinde olduğu biliniyor. Ayrıca Tüm Bel-Sen üyelerinden Nevşehir'de 1 kişi ve Adana'da 1 avukattan eyleme katıldıkları için savunma yapmaları istendi. "Savunma" isteminde "İşe neden gelmedikler"nin açıklanmasını istediler.

Diyarbakır'da Ener-Sen Şube yöneticilerinin de aralarında bulunduğu TEK'te çalışan 81 memur hakkında soruşturma açıldı. Yine aynı okulunda İstanbul'da çalışan memurlar hakkında 28 Kasım'da PTT memurlarının eylemine destek vermek için vizite eylemi yaptıklarından dolayı önceden başlatılan soruşturma sürüyor. Greve çıkmaları her koşulda yasaklanan TEK çalışanları karakola çağırılarak eyleme yönelik ifade vermeye zorlanıyorlar.

Karayollarında çalışan ve Yapı Yol Sen'e üye bir memur hakkında Kırıkkale'de soruşturma açılarak, Mersin'

de ise karayollarında çalışan tüm memurlar için soruşturma açıldı.

İzmir'de PTT'de çalışan 39 PTT memuru değişik işyerlerine "zorunlu ihtiyaç" gereğiyle dağıtıldılar.

Tüm Gıda-Sen Genel Merkez yöneticilerinden Hasan Ceylan ise hiçbir gerekçe dahi gösterilmeden İzmir'e sürgün edildi.

3 Öğretmen Açığa Alındı

Kuşkusuz 20 Aralık eyleminin uzun yıllardır ilk defa eyleme çıkacak eğitim emekçileri açısından, örgütlenmede yeni bir adım, siyasi iktidara gücünü hissettirmek noktasında ayrı bir yeri vardı, oleden beri küçük burjuva aydın tabakası içerisinde daha dinamik bir rolü olan öğretmenlere karşı devlet daha sistemli baskılar uyguluyordu. 12 Mart curiası öğretmen sendikası TÖS'ü kapatarak sendikalaşmayı yasakladı. 12 Eylül generalleri ise TÖB-DE'ri kapatarak öğretmenlerin dernekleşmesini bile tümüyle yasakladı. Binlerce öğretmen açığa alındı. Binlerce zindana tıkıldı. Onbinlerce öğretmen sürgüne gönderildi. 20 Aralık eylemine karşı ise en çok tehdit öğretmenlere yapıldı. Hem Milli Eğitim Ba-

kanlığı, hem il, ilçe müdürlükleri ve hem de okul müdürleri öğretmenleri eyleme katılmama yönünde uyardılar. 20 Aralık eyleminin eğitim emekçileri açısından beklenenden daha başarılı olması bu tehditlerin de genel olarak uygulama şansını bulamamasını sağladı. Tabii bu eğitim emekçilerine yönelik hiçbir baskının güdümde gelmediği anlamını taşıyor. Ankara, Adıyaman, Edirne başta olmak üzere daha birçok il ve ilçede öğretmenlere yönelik soruşturmalar başlatıldı.

Kayseri İl Millî Eğitim Müdürlüğü ise işgüzar bir çıkış yaparak 3 öğretmeni açığa aldı. Açığa alma cezası devlet memurları için uygulanan en ağır cezalardan birini oluşturuyor.

Eğit-Sen yöneticileri eğitim emekçilerine gözdağı vermek için başlatılan soruşturmaların sürdüğünü, ayrıca soruşturma hazırlıklarının yapıldığını bu konuya ilişkin olarak yakın bir zamanda bir rapor hazırlayarak kamuoyunun bilgisine sunacaklarını belirttiler.

Siyasi iktidar aslında uyguladığı baskıların kamu emekçilerini yitirmeyeceğinin farkında. Ancak bir son- ra gelişebilecek bir eyleme katılımı

engellemek, etkisiz kılmak için de olsa elinden geleni ardına koymama niteliğinde olduğunu gösteriyor. Kamu emekçileri ise eleğe çevirdikleri 657 sayılı yasanın kendilerini geriletmeye yetmediğini eylem öncesi ve eylem sırasında "Tehdit ederlerse eylemleri daha çok güne yayarız" şeklindeki tavırlarıyla gösterdiler. Zaten önce tehdide karşı yüz binlerce kamu emekçisinin eyleme çıkması siyasi iktidarın elini kolunu bağlamış; savcılar bile "Ben 4 milyon maaş alan katibimin üzerine nasıl giderim?" diyerek Çiller'i yalnız bırakmışlardı. Ancak bu devletin hakkını arayacak olan kamu emekçilerini rahat bırakacağı anlamına gelmiyor. Bugün pek fazla bir şey yapmalarının nedeni oluşan kamuoyu ve esas olarak da kamu emekçilerinin tepkisi. Bu tepkiyi ve mücadeleyi sürekli kılarak, geliştirmek ise, kamu emekçilerinin asıl teminatıdır.

Kamu emekçilerine beraat

Sendikal hakların yasal güvenceye alınması için 25 Mayıs 1994'te Ankara Güvenpark'ta eylem yapan memurlar hakkında açılan dava beraatle sonuçlandı. KCSP'nin aldığı karar gereği 23'ü sendika genel başkanı olmak üzere 76 yönetici 25 Mayıs'ta önce açlık grevine başlamışlardı. Eyleme kamuoyunun ilgisiz büyük olması, bunu sindiremeyen Ankara polisi sendika yöneticilerini zor kullanarak siyasi şüpheye götürmüştü.

Ancak bu saldı 28 Mayıs'ta Ankara'da toplanarak Başbakanlığa yürüyecek olan kamu emekçilerini korutanamamıştı. Güvenpark bu defa diğer kamu çalışanlarına doldurulmuş ve gözaltındakiler engelleme çabalarına rağmen 28 Mayıs'ta yaklaşık 100 bin memurun katıldığı yürüyüşe de yetişmişlerdi.

Bunun akabinde açılan dava ise geçtiğimiz günlerde beraatle sonuçlandı. Memurlar 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet ettikleri için cezalandırılmak istendiler. Evet, kamu emekçileri her gün 657 sayılı yasaya muhalefet ettikleri gibi bu yasaya da muhalefet etmişlerdi. Ancak haklılıkları karşısında burjuvazinin yasaları bile tutunacak dalı bulamadı! Ankara'da bulunan memurlar mahkemeye katılarak eylemi ve eylemin altında yatan haklı gereği savundular. Bu durumda mahkeme "suçlusunuz" deme cesaretini göstermeden beraat kararı verdi.

Bunun dışında 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yakınları protesto için İstanbul Sendika Şubeleri Platformu'nun kararı gereği Sultanahmet'te gösteri yapan memurlar için açılan dava da beraatle bitirdi. Söz konusu gösteri 6 Temmuz 1993'te yapıldı, Sivas'ta vakıfların seyreden devlet buradadır memurlara azgıncı saldırmıştı. Böylesine haklı bir protesto karşısında kamu emekçilerine saldıranlar sonuçta olup bitenleri de yok sayarak davayı kapattılar.

Ekspres Kargo da eylem

Aralık ayında İzmir Ekspres Kargo işçileri Çınarlı şubesi önünde işten çıkarılan protesto ettiler. Geçtiğimiz ay sonunda şube önünde toplanan yaklaşık 50 işçi "Sendika Hakkımız Engellenmez, Yaşasın Sendikal Birliğimiz" sloganlarını attilar ve konuyla ilgili bir de basın açıklaması yaptılar.

Ekspres Kargo'da örgütlü bulunan TUMTİS İzmir şube Başkanı Şükrü Günsel yaptığı açıklamada: "Eylemi işçi kıyımını protesto etmek ve örgütlenme faaliyetlerine hız vermek amacıyla gerçekleştirildi. Aynı zamanda işten atılmalar karşısında sessiz kalmayacağımızı işveren anlamalıdır." diyerek, işçi kıyımının sendikalaşma ve hak arama mücadelesini engellemeyeceğini belirtti.

TUMTİS'in örgütlü bulunduğu Pınarbaşı ambarlarındaki işçiler de uzun zamandır gerçekleştirmedikleri dayanışmayı bu eyleme destek vererek telafi ettiler. İşçiler daha radikal işçilerin de bu süreçte zorunlu olduğu bilincine vararak, sınıf dayanışmasının ve öneminin sadece lafı değil fiili destekle sağlanacağını kavradılar. İzmir Ekspres Kargo işçileri örgütlenme çalışmalarına ne pa-

hasına olursa olsun devam edeceklerini de belirttikten sonra eylemlerini bitirdiler.

"İŞVERENİN YAKASINI BIRAKMAYACAĞIZ"

5 yıldır Ekspres Kargo'da çalışan ve işten atılan Ahmet Turgay Türk ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

Çalıştığınız işyerinde 13 Aralık'tan beri süren işten çıkarmalara gerekçe olarak ne gösteriyorsunuz?

İşlerin yolunda gitmediğini şirketin ekonomik kriz içinde olduğunu öne sürerek işten çıkarmaları meşulaştırmaya çalışıyorlar. Ancak, bizi işten atmadan önce işten çıkarmaları meşulaştırmaya çalışıyorlar. Ancak, bizi işten atmadan önce işten çıkarmaları meşulaştırmaya çalışıyorlar. Ancak, bizi işten atmadan önce işten çıkarmaları meşulaştırmaya çalışıyorlar.

Buna karşı neler yaptınız?

İlk olarak bir basın açıklamasıyla kamuoyunu duyurmak istedik. Bu atığımız ilk adımdı. Önümüzdeki süreçte işyerlerinde bildiri dağıtarak işçilerin tepkisini açığa çıkartarak işverenin önünde bir barikat olma çabamız var.

"Sıfır zam" dayatmasına karşı daha güçlü bir mücadele

1994 yılında toplu iş sözleşmeleri açısından iki önemli yan vardı. Birincisi, çoğu belediye işçisi olmak üzere tekdüze, göç-köylerde çalışan işçiler, sendikaların birbirlerinin yetkisini tırız etmesi nedeniyle en az 1 yıllık TİS hakkı kaybına uğradılar. 1994'ün Ocak ve Mart aylarından sonra geçerli olması gereken toplu sözleşmeler hala çoğu işyerinde bağlatılmamış değil. İkincisi; 720 bin kamu işçisinin 1993 Ocak-1995 Ocak dönemine ait hakları hükümet Türk-İş işbirliğiyle 1995 yılının ortalarına dek ödenmeden erteletmişti.

Siyasi iktidar ve patronların çeşitli hesaplarla emekçilerden kaldırdıkları toplu iş sözleşme haklarının davalara iletilmesi de eklendi. Şimdi öntümzdeki yıl toplu sözleşme görüşmelerine bu zorluklarla başlanacak. Asıl önemli ise Çiller ve patronların 1995 yılı sözleşmeleri için şimdiden sıfır zammı dayatması.

1995'te toplam 943 işyeri ve işletmede çalışan 761 bin 543 işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri yapılacak. Türk İle bağlı 29 sendika kamu işyerlerinde 682 bin 29 işçi adına masaya oturacak. Bu rakam 1995 yılında toplu sözleşme masasına oturacak işçilerin hemen hemen %90'ını oluşturuyor. Geriye kalan %10'luk bölüm ise özel sektör işçilerini kapsıyor.

Ocak ayında 23 sendika toplu sözleşme görüşmelerini 266 bin 329 işçi için başlatmış. Mart ayında da 12 sendika 321 bin 614 işçiyi ilgilendiren TİS görüşmelerine oturacak. Geriye kalan TİS görüşmeleri de sonraki aylarda başlanacak.

Gecen yılların maddi kayıplar ve bu konuda Türk-İş ile siyasi iktidardan yakın işbirliği göz önüne alındığında, bu yılki, TİS'in işçi sınıfının şimdiki kadar birkün hakları açısından ayrı bir önemi ve ayrı bir sınavı gerektirdiği ortadadır. Hükümetin 'sıfır zam' dayatmasına karşı Türk-İş ağaları değişikliği yapılması tasarıları sendikalar yassısında sendika yöneticilerinin belli dönem sonucu seçilmesini engellemeye yönündeki iktidar kozuna karşı işçilerin hakkını açtıkları kurban edebilir. Çünkü sendika ağaları için işçiler çıkarılan ve onların çektiği sıkıntıları değil kendi koltukları önemlidir.

Zaten işçi ve memurların ortalamı ücreti geçtiğimiz yıl reel olarak düşerek sınıfın da altında bir seviyeye oturmuştur. Yoksulların bir derdini bile sarmayeye yetmemektedir. İşçi zammı olmazsa olmaz bir koşul olmasını istemektedir. 1995 bütçesinin hedefleri arasında bu yer alırken, siyasi iktidardan kamu işyerlerinde takacağı tavrı özel denilen sarmayeye patronlarına da yalından güc verecektir. Bu nedenle 20 Aralık menur grevi karşısında panikleyerek memurların ücret artışını önce yükseltme gibi bir eğilim taşıyan hükümet karşı TİSK Başkanı Refik Baydar, "Sokak hareketlerine pirim vermenin" diye bas bas bağırıyor.

Evet siyasi iktidarıyla birlikte sarmayeye işçi ücretlerine ve toplu iş sözleşme görüşmelerine karşı ağız birliği içinde omuz omuzdur. Onların dayattıklarına ise kendi çıkarları için her an eylem diyebilecek bir sendikal direnç vardır. Bu blok saldırı karşısında önderinden gelen ve sokakta çıkaracağımız süte sarılmak ve ona güven duyarak durumundayız. Onlar sokaktan ne denli korkuyorsa, işçi ve emekçiler de sokakta, sokaktan yaratacağı etkiye sarılmaktadır. 1994 yılı için "Hiçbir dönem bu kadar sıkıntı çektiğimizi hatırlamıyoruz" diyen işçi, memur ve emekçiler "sıfır zam" saldırısının önüne örgütlü ve derin bir bilinçle karşı durmadıkça tehdisi hiç de kolay olmayan bir yükselişle karşı karşıya olacaktır.

Ekonomik kayıplara ötesinde, önceden başlayarak sözleşme görüşmelerine 'sıfır zam' politikasıyla gelmek, örgütlenmek ve TİS haklarını da fiilen geçersiz kılınması demektir. Sendika örgütlenmek ve buna dayalı olarak ekonomik, demokratik, sosyal hakların toplu iş sözleşmesi gibi özel bir yasayla yükseltilmesi için vardır. Ve toplu iş sözleşmelerinde hakların kullanılma göre gerekli iyileştirmeyi sağlamaktır. Bu yapılmayınca imzalandan TİS geri bir anlaşmadır, TİS olma özelliğinden de uzaktır. İşte hükümetin yapmak istediği sadece ücretleri dondurmak değil, sendikal hakları fiilen geçersiz kılmaktır. Neden daha zorlu ve daha güçlü bir mücadele sonusunun yanıtı buradan çıkarılmaktadır.

"Greve Devam"

Bayrampaşa, Sarıyer, Beykoz ve Ümraniye belediyelerinde çalışan 2500 işçinin 30 Aralıkta başlatıldığı grev sürüyor. Sınıf mücadelesi, coşkusu bakımından işçiler için bir okul işlevi gören grev, bu belediye işçileri için bu defa buruk bir direniş niteliğinde. Çünkü ayrı sendika çatısı altında bulunduklarından grev İstanbul'da tüm belediye işçilerini kapsamıyor. Bunun verdiği yalnızlık grevdeki işçilerin moralini az da olsa olumsuz yönde etkiliyor.

Dün toplu iş sözleşme masasında istediklerini almak için Kartal'dan K. Çekmece'ye kadar İstanbul sokaklarını sloganlarıyla dolduran belediye işçileri bugün farklı konumlarında bulunuyorlar. Kimi belediyelerde sözleşmeler bağlatılmışken, kimi belediyelerde yetki itirazı davaları sürüyor. Bütün bunlara karşın İstanbul'da bütün belediye işçilerinin 1-1.5 yıllık bir TİS kaybı var. Halen grevde olan bu 4 belediyenin işçileri ise RP'li işverenlerin gasp etmeye çalıştığı 12 idari maddeyi gasp etmeme mücadelesi veriyorlar.

12 maddelik idari haklar dışında tek başına Bayrampaşa, Sarıyer, Beykoz ve Ümraniye belediye işçilerinin sorunu değildir. Bu haklar başta belediye işçileri olmak üzere işçi sınıfının 12 Eylül sonrasında kazandığı ortak kazanımlardır. Şimdi sürmekte olan grevi bu marifet gerçevesinde sahiplenmeli, grevi belediye işçilerine en yakın desteği sunmalıyız. Unutmayalım ki, onlar kaybettiklerinde bu bizim hanemizden de bir kayıp sayılacaktır. Sürmekte olan greve destek ve dayanışmanın olmayışı işçilerin en çok yakındığı sorunlar arasında bulunuyor.

Grevin durumuna ilişkin olarak Ümraniye Belediyesi işçileriyle bir röportaj yaptık. Sorularımıza verilen yanıtlarda bir bakıma bizim greve ilişkin yarğımızı destekler nitelikte.

Su aşamada işçilerle sendika arasındaki ilişkiler nasıl?
Kemal Aslan (İşyeri Temsilcisi): İşçi sendikaya güveniyor. Sendikacı da işçiyi güveniyor. İşçilerin bazıları grev esnasında çalışmadığını diye belediye başkanına imza vermişler. Bu işçilerden bazıları şimdi noter kanalıyla imzalarını geri alıyorlar. İşveren "imzalarını geri alan işçilerin iş akdini feshederim" diye tehdit ediyor.

Greve katılım durumu nasıl?
Kemal Aslan: Greve katılım ilk günler azdı. Sanırım yılbaşı nedeniyle bu böyleydi. Şu andaki katılım daha fazla. Bu ilenki günlerde daha da artacak. Ümraniye Belediyesi'nde 481 kişi çalışıyor. RP'li Belediye Başkan'ının tehditleri sonucu bazı işçiler greve karşı imza vermişler ve şu anda çalışıyorlar. Taşeron firma aracılığıyla çöp arabaları çalışıyor. Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvuru yapılarak araçların grev karmada kullanılması rolü tespit edilecek.

4 Ocak'ta grevdeki Bayrampaşa belediye işçilerini ziyaret eden Gaziosmanpaşa işçileri, "Mücadelenizde Yalnız Değildiniz" pankartı asıp yürüyüş yaptılar.

Bu arada işveren 3 Ocak'ta kanı Şinasi Öktem) desteği olduğu Sendika Temsilcilik Odası'nı ka-biliniyor. Tutarlı olsaydı en azın-pattı. Başvurularla odayı açmaz-dan işçiyi ne için greve gittiği ko-sak biz kendi gücümüzle açmaya nusunda bilgilendirirdi. çalışacağız. Ayrıca grevin kaza- Greve öncesi işçiler grev komitesi nimleri biteceğine inanıyoruz, oluşturdular. İşverenin iş akdini-zi Sonuçta biz kazanacağız. Kamu feshederim" tehditleri ve Bölge emekçilerinin ve tüm emekçilerin Çalışmaya 120 kişilik bir liste ver-dayanışma ve desteğini bekliyo-muş olması nedeniyle bazı işçiler

Sabri Boz (İşçi): Marttan bu-yana bu sözleşme görüşmeleri sü-ne karşı Bölge Çalışma ise 34 iş-şini grev kapsamı dışında oldu-yuz. "Biz profesyonel sendikacı-şını, "Bunu bağlarız" oldu. Bu nok-taya geleceği belliydi. RP'li baş-kanların ideolojik boyutuyla kendi-leri aşan bir durumu var. Partirin kararına göre çalışıyor.

Greve çıkmanın alt yapısı oluş-turulmadı. Alt yapısı oluşturulma-yan bir greve başlandı. İşçilerin sendikaya fazla güvendikleri bir şey yok. Çünkü Belediye-İş Ana-dolu Yakas Şubesi olarak bu gu-korularını aşması noktasında on-veni vermedi. Şube Başkanı Şa-ban Töre Ümraniye Belediyesi'nde Bugüne kadar doğru ve haklı işyeri temsilcisiydi. Başından beri temelde gördüğümüz grevimiz işi sergilediği tutarsız tavır, sendikaya sınıfına yarışır biçimle sürdürü-nası sepiydi konularında geçmi-şimizde inanıyorum. İşçiyiz Haki-teki işverenin (eski Belediye Baş-yız Kazanacağız.

Tekel'de işçi kıyımı hazırlığı

Tekel Genel Müdürlüğü aldığı bir kararla 1994 yıl sonu ve daha sonraki aylarda işten çıkaracağı işçileri belirlemeye başladı. Bu konuda Personel Daire Başkanlığı'na gönderilen talimatta çoğun-luğu kadın işçiler olmak üzere 20 yıllık çalışma sürelerinin dolma-ından 25 yıla kadar çalışanlar SSK pirim ödeme gün sayısına de-yalı olarak işten çıkarılacaklar. Bununla ilgili kararda işten çıkar-ma sırası şöyle belirlendi;

"Yirmi yedi yıl ve üzeri olanlar Aralık 1994, Yirmi beş yıl ve üzeri olanlar Ocak 1995, Yirmi üç yıl ve üzeri olanlar Şubat 1995, (Sadace Kadın İşçileri) Yirmi yıl ve üzeri olanlar Mart 1995, (Sadace Kadın İşçileri) Nisan 1995 tarihinden itibaren emeklilik hakkını kazanacak işçi-lere, emeklilik hakkını kazandıktan tarihte ihbar onelleri kullandır-arak ihbar süresi hak ettikleri kıdem tazminatları ödemek sure-tiyle hizmet akdeleri sona erdirilecektir."

Özellikle 1995 ve kapatma kararı alınan KİT'lerin işçi kıyımı yön-temi genel olarak böyle. Tepkinin yükselmesini veya açığı künu-ması önlemek için emekliliği getirmesi veya yaklaşıyor olması hakkı bir neden göstermeye çalışıyor. Oysa yasal açıdan bir çalışanın emekli olması kendiliğinden geçerlidir. KİT işverenleri ise işçilerin emekliliğini kendileri belirterek, peyderpey başlatıldıkları kıymda bir kurumda bir yıl içinde binlerce işçiyi çıkarmış bulunuyorlar. Başta TTK olmak üzere birçok KİT işyerinde bu böyle olmaktadır. İşçiler bu oyuna karşı uyanık olarak tepkilerini buna göre belirlemelidir.

İşçiler "yetki itirazı" kavgasının hesabını sordu

Gıda işkolunda örgütlü bulunan Hak-İş'e bağlı Özgıda-İş ile DISK'e bağlı Gıda İş arasındaki "yetki itirazı" kavgasının bu defa kurbanı Dandy Sakız ve Şekerleme Sanayi A.Ş. işçileri oldu. 12 Eylül yasalarına karşı mücadele etmek yerine bu yasalar temelinde hareket eden sendika ağallarından işçiler hesap soruyor. Bu nedenle 5 Ocak'ta 150 kadar Dandy Sakız işçisi Öz Gıda İş'in Dandy'de aldığı yetkiye itiraz edilmesiyse ilgili olarak DISK Genel Merkezi'ni bastı.

DISK toplantı salonuna çıkan işçiler DISK Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Mihlaci ile görüşüler, kalabalık işçi kitlesini karşısında gören Mihlaci önce şaşırıldı. İşçiler, "Siz bize kötülüğe karşı kötülüğü öğrettiniz. Şimdi biz de aynısını size yapacağız" dediler.

Mihlaci önce işçileri yatıştırmaya konuşmasında da kendisini haklı çıkarmaya çalıştı. İşçileri de "senilimence anlaşmaya" davet etti. Bu sırada işçiler "Kahrolsun Sendika Ağaları!", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla Mihlaci'nin konuşmasını kesti. İşçiler "yetki itirazının çekilmesi doğrultusunda olumlu bir yanıt alamayınca salondan ayrılarak aynı binada bulunan Gıda İş Genel Merkezi'ne gittiler. Burada bu belgileri bir yetkilisy sorularının anlatılktan sonra oradan ayrıldılar.

Dandy Sakız işçileri DISK'e gittiklerinde "Burada olmanızın nedeni sendikacıların birbirlerine karşı yapmış oldukları bu kirliliyi protesto etmektir." dediler. Örgütlenme sürecine ilişkin gelişme ve yorumları ise kendi bildiriğerlerinden aynen aktarıyor. "Bizler Dandy Sakız ve Şekerleme Sanayi A.Ş. işçileri olarak Öz Gıda İş'in Bakırköy Şubesi'nde örgütlüüz. 01.01.1995 yılı itibarıyla sözleşme dönemi içerisinde girmiş bulunmaktayız. Fakat sendikalar arası rekabetten dolayı sözleşme yetkimizi

Sendikalar arası rekabetin faturası Dandy işçilerine çıkarken

işçiler öfkelerini DISK Gıda-İş merkezinde havkurdılar. almadık. 5 Eylül 1994 tarihinde yetki için Çalışma Bakanlığı'na başvuruda bulundu. Başvuruda bulunduğumuz zaman 271 sendikali işçi vardı. Aralık ayı içerisinde yetki tespiti çıktı. Çoğunluğu sendika almıştı. Çünkü sendikali işçilerin sayısı fazlaydı ve gün geçtikçe de artmaya devam ediyordu. Şu anda üye sayımız 330'un üzerindedir.

İşverenle şu anda sorunumuz yok. Çoğunluk tespitine hiçbir şekilde itirazda bulunmadılar. Ama onların itiraz etmemeleri hiçbir şeyi değiştirmedi. Çünkü bugün biz işçiler, sadece işverenleri karşımızda bulunuyoruz. Bugün sendikalar ve sendikacılar bizlere daha büyük engel teşkil ediyorlar.

Yasaların açık tuttuğu kapıları kullanmaktan çekinmiyoruz. Yasa onlara birbirlerine itiraz hakkı veriyor. Çünkü sendikacıların birbirleriyle yaptıkları kavgaya yasaları yazarların işlerine geliyor, işçi önderleri olarak birbirleriyle uğraşırken, onlar tepeden halimize gülüyorlar.

Öz Gıda-İş ve Tek Gıda-İş, Gıda-İş'in %10 barajına ve aynı zamanda baraja istinaden işyerleri yetkilerine itirazda bulunmuşlar.

Gıda-İş'de bunu gerekçe göstererek Öz Gıda-İş'in işyerleri yetkilerine itirazda bulunuyor. Üstelik bizim işyerimizde hiçbir çalışması olmadığı halde, işte bizler de Öz Gıda-İş'in üyesi olduğumuz için bu kötü nimetlerden faydalaniyoruz. Bize göre burada üç sendika da haksız. Çünkü bunların konfederasyon olarak birleşip hükümetin koymuş olduğu bu %10 barajına karşı mücadele vermeleri ve bunu tamamen ortadan kaldırmaları gerekirken bunlar birbirleriyle uğraşıyorlar. Çünkü DISK barajı aşarsa işçiler tekrar oraya doğru kayabilirler. Diğer sendikaların korkusu bu ve bizlerde bunu çok iyi biliyoruz. Yani türkçesi koltuklarını kaybetmek istemiyorlar. Ama bizler şunu da çok iyi biliyoruz ki, artık DISK'in de içi boş. Onların da işçiyi verebilecekleri hiçbir şey kalmamış.

Şu anda Gıda-İş'in Dandy'de hiçbir çalışması yok. Aynı zamanda üyesi de yok. Ama buna rağmen işyeri yetkimize itiraz ettiler.

Bu itirazların faturasının biz işçilere pahalıya mal olacağını ve örgütülüğümüzü zedeleyeceğini ve hatta bozatabileceğini söyledik. Fakat işçileri dinlemediler bile."

İşverensözleşmeyi çiğnedi san sendikacılar onayladı

İşçilerin örgütlü olduğu Çimse-İş Sendikası ile Çimento Müstahsilleri İşverenleri Sendikası arasında 93 yılında imzalanan sözleşmenin 2. yıl ile ilgili maddelerine işveren uymuyor. 1. yıl için sağlanan %70'lik artış işçiler alırken, 2. yılda enflasyona göre zam verilmesi gerekiyor. Enflasyonun yüksek olduğunu belirten işverenler sendikaya %75 oranında bir artış dayattılar. Çimse-İş Adana Şube Başkanı Selahattin Uzun gazetemize şu açıklamada bulundu: "1994-95 yılı kapsayan sözleşmenin 2. yılında enflasyon oranındaki zammı, enflasyonun aylık %30'lara varması dolayısıyla işveren, "Enflasyon çok yüksek. Ben bu ücreti veremem. Verirsem işçi çıkarırım." dedi. Konu genel merkez ve şube yöneticileriyle birlikte görüşüldü. Fakat kazanılmış hakkı gasp etmeye yönelik işverenin %75 önerisi kabul edildi. Bizleri bu işverenlerin dayatmalarına teslim eden, Türk-İş'in üst konumdaki yöneticilerin malum sendikali anlayışıdır."

ASKİ'de sözleşme

Adana'da Seyhan, Yüreğir belediyelelerinde ve ASKİ'de işverenler Genel İş Sendikası Adana 2 No'lu Şubesi arasında Ağustos'ta başlayan TİS görüşmeleri sonuçlandı.

Genel-İş Sendikası'nın Seyhan Belediyesi ile imzaladığı toplu iş sözleşmesine göre yaklaşık 650 işçinin ücretlerine 1. yıl %60, 2. yıl %75 zam yapıldı. İşçiler 5 milyon ile 10.5 milyon arasında değişen aylık ücret alacaklar. Yüreğir Belediyesi'nde de sendikaların grev kararı alınmasından sonra anlaşmaya varıldı. 30 Aralık'ta imzalanan bu anlaşma 530 işçiyi kapsıyor. Yüreğir işçileri buna göre 1. yıl %60, 2. yıl toplam %70 ücret artışı elde ettiler. ASKİ'de ise 15 Aralık'ta grev kararı alındı. İşveren bunun üzerine 21 Aralık'ta sendika ile yaptığı görüşmede toplu iş sözleşmesinde anlaşmaya vard.

Buna göre 417 ASKİ işçisinin ücretlerine 1. yıl %62,2, yıl %70 oranında zam yapıldı.

İşçilerden kısa kısa...

Fürsân işçileri isten

atılan arkadaşlarını yalnız bırakmadı

DISK Lastik-İş Sendikası'nda örgütlü olan Fûrsân işçileri 26 Aralık günü iş yavaşlatma ve fabrikayı terk etmeye eylemine başladılar.

İşverenin toplu sözleşmedeki maddelere uymadığı ve 6 işçiyi keyfi olarak işten attığı için başlatılan eylem devam ediyor. Konuştuğumuz işçiler, arkadaşların geri alınmıyca kadar eylemlerini sürdüreceklerini ve sonuç alamazlarsa daha sert eylemlilikler başlatacaklarını belirttiler.

Lastik-İş İzmit Şube Başkanı İrfan Gümrük ise, 6 işçinin işten atılması üzerine 26 Aralık günü eyleme başladıklarını, ilk etapta üretimi %50 oranında azalttıklarını ve işverenden ayrılma gibi eylemlerin yapıldığını; ablan işçiler geri alınmıyca kadar eylemde kararlı olduklarını söyledi. İşverenin işçileri direnişlerinden vazgeçirmek için dağıttığı bildiri hakkında ise asıl gücün kendilerinde olduğunu ve baskılar artarsa üretimi tamamıyla durdurma yoluna gideceklerini belirtti.

Fabrikamın içinde kalan işçilerin dışardan ziyaret edilmesi ve gazetecilerin görüşmesi ise engelleniyor. İşçilerle görüşmeye gittiğimizde hiçbir basın çalışanının işçilerle görüşülmeyeceğini emri(!) olduğu söylenerek içeri sokulmadık.

Belediye işvereni sözünde durmuyor

Gaziantep'in Şahinbey Belediyesi'nde 18 Ağustos'ta greve başlayan işçiler 29 Ağustos'ta grevi kazanımla bitirmişlerdi, Ancak SHP'li Şahinbey Belediye Başkanı Yaşar Ağyüz toplu iş sözleşmesinin gereklerini yerine getirmeyerek Kasım ayı içerisinde ödemesi gereken 35 milyarlık işçi alacağının yalnızca 10 milyonunu ödedi. Paralarını alamayan işçiler çok zor durumda kaldıklarını ve bir an önce paralarını ödenmesini istedikler.

Alacakların ödenmesini üzerine bir açıklama yapan Genel-İş Gaziantep 2 No'lu Şube Başkanı Mehmet Sercan 30 Ağustos 1994 tarihinde belediye ile yapılan TİS'in geriye dönük hakları da güvence altına aldığını belirtti. Belediye Başkanı'nın verdiği sözde durmasını ve işçilerin paralarının bir an önce ödemesi gerektiğini de sözlerine ekledi.

Şakabelde grev devam ediyor

Gaziantep Şehit Kamil Belediyesi'ne bağlı Şakabel Tazmin Satış Mağazasında işçilerin 12 Aralık'ta başlattıkları grev devam ediyor. 17 işçinin katılımıyla başlayan greve halktan da destek geliyor.

Şakabel işçilerinin ücret ve sosyal haklar açısından çalışma koşulları oldukça kötü. 2 milyon 760 bin liraya çalışan işçiler bu ücretin kendilerine yetmediğini ve sıkıntılı bir yaşam sürdürdüklerini belirtiyorlar. İşçiler ücret artışı yanında emeldi oluncaya kadar iş güvencesi verilmesini, sosyal haklarda da iyileştirmeler yapılmasını istiyorlar.

Genel-İş Gaziantep 3 No'lu Şube Başkanı Nihat Bencan grev dolayısıyla satışların %70 düştüğünü ve halkın grevci işçilere destek verdiğini söyledi.

Kuşkusuz Şakabel işçileri çok şey istiyorlar, işverenin alından kalkamayacağı bir talepte bulunuyorlar. Onların istediği yaklaşık 3 milyon olan ortalama bir ücretin Türkiye gibi bir ülkede sadece karnı doyurmaya bile yetmediğini bu nedenle işverenin her gün işgahı kasasına koyduğu karından işçi ücretlerine biraz daha fazla pay ayırması için mücadele ediyorlar.

Belediyede faşist kadrolaşma hazırlığı

Artvin'e bağlı Arhavi Belediyesi'nde temizlik, su servisi ve diğer birimlerde çalışan 8 işçinin işine son verildi. Ayrıca belediyede zabta amiri olan bir memur temizlik görevlerine getirildi.

Belediye Başkanı Vasfi Kırdoğlu'nun bu tavır karşısında işçiler, demokrat işçilerin işlerine son verildiğini, boğalan yerlere ise MHP'li faşistlerin alınacağını vurguladılar. Vasfi Kırdoğlu işçi kıyımına "Belediye kaynaklarını sınırlı olmasın" gibi bahaneler ve gerekçeler bulmaya çalışıyor. İşçiler ise Arhavi Belediyesi'nde işçi fazlasının olmadığını, hatta yeni işçilere bile ihtiyaç olduğunu belirtiyorlar.

Vasfi Kırdoğlu'nun işbaşına geçtikten hemen sonra takındığı bu tutum Arhavi halkı tarafından tepkiyle karşılanıyor.

Dünyada gericilik rüzgarları kırılmıştır

1980'li yılların sonunda dünya halkları yeni bir kavramla karşılaştılar. Bu kavram daha dün kadar dünya halklarına umut olarak sunulmuş ama bugün artık cilası iyice dökülen ve hiçbir albenisi kalmayan "Yeni Dünya Düzeni"ydi. "Yeni dünya düzeni" diye adlandırılan sistem emperyalizmden başka bir şey olmamasına rağmen, 1980'lerin başından itibaren dünya genelinde estirilen gericilik dalgasının da açık estisile umut olarak gösterildi/gösterilmeye çalışıldı.

"Yeni dünya düzeni"nin zemini oluşturulan tablo da neler vardı? Emperyalizmin 70'li yıllarda içine düştüğü petrol bunalımı, arkasından gelen ulusal kurtuluş mücadeleleri sonucu pazar kaybı vb. nedenlerle yaşadığı yoğun krizden kurtulması için çareler arandığında, geçici de olsa çözüm Friedmancı ekonomik politikalar oldu. Yeni tüm sosyal harcamaların kesilmesi, devletin yaptığı temel hizmetlerde sınırlamaya gidilmesi ile sanayiye kaynak aktarılması, sömürünün yalnızca yeni sömürge ülkelerle sınırlanması yerine, kapitalist ülkelerdeki emekçi sınıfların pastadan aldığı payı azaltılması ile sağlandı. Bu politikaların hayata geçebilmesi için gereken (muhafazakar ya da liberal olarak adlandırılabilir) bir tablonun üstünde yükseldi, Amerikan emperyalistlerinin "Yeni dünya düzeni". Ve Amerikan emperyalizminin at kostuğu tek kutuplu bir dünyada azgın bir sömür ve derebeyce bir saldırganlık olan "Yeni dünya düzeni" alternatifisi gibi sunuldu. İnsanlık insan tarafından sömürülmediği, zulmün, baskının yok edileceği bir dünyaya yaşamaya isteginin yerini bunları kabulleniş ve kölece bir boyun eğiş aldı.

Gericilik dalgasının estirdiği bu yıllarda, "Yeni dünya düzeni" denen büyük illüzyona kitleler inandırmak zor olmadı. Kurtuluşun tek yolu buydu neredeyse! Oysa dünya halkları "Yeni dünya düzeni"nin ne olduğunu bugün çok açık görüyor. Son 4-5 yılda yaşananlardan tanınıyor "Yeni dünya düzeni". "Yeni dünya düzeni" Amerikan emperyalizminin efendiliğini ilan etmesinden başka bir şey değil.

Bugün dünya halkları emperyalistlerin "Yeni dünya düzeni"ni Irak halklarını bir yandan bombalarken bir yandan naktin yayınlıyor masraflarını çıkarmaya çalışırken, az insanlara yardımcı gidiyoruz deyip Afrikalıları tekrar köleleştirme çalıştığı Somalilerden; ya da kendi halkına polislik yaptırdığı Arafat uzlaşmacılığından çok iyi tanıyor. Tanıyor ve kabul etmiyor. "Yeni dünya düzeni" azgın bir baskı ve vahşi bir sömürdür.

Zulmün, sömürünün, vahşetin olduğu her yerde kısaca insanın insanca yaşayamadığı her yerde zulme karşı başkaldırı, halkların isyanı, sosyalizm için de savaş olacaktır. Çünkü insanlığın umudu vardır, yarıncı inancı vardır. Gün gelir ağatılır, ama bu sonsuza kadar sürmez. Çünkü her zaman bu umudu büyüklenler, savaşanlar vardır, var olacaktır.

Gericilik Dalgasının Önünde Ülkemiz Devrimci Hareketi Barikat Olarak Uluslararası Bir Görevi Yerine Getirdi

Dünya genelinde sosyalist ülkelerin de çözümleriyle iyice güç kazanan bu gerici dalga sürerken, bu dalga ülkemizde dünyada etkili olduğu kadar etkili olmadı. Çünkü dünyada gerici dalganın estirdiği yıllar ülkemizde devrimci hareketin atılım yıllarıydı. Devrimci hareket gerici dalganın en etkili olduğu yıllarda emperyalizme ve oligarşeye daha güçlü vurabilmek için atılım kararı alıyor ve savaşçı yükseliyor. Yurtsever hareketin savaşının da sümesi bir bütün olarak

Türkiye devrimci hareketinin dünyada

sosyalizmin onurunu koruyan bir mevzi olmasın, gerici dalga önünde bir barikat görevini üstlenmesini sağladı. Türkiye devrimci hareketi bu görevi layıkıyla yerine getirdi. Türkiye ve Kürdistan bu dalgadan dünyanın diğer bölgeleri kadar etkilendi.

ABD emperyalizminin Irak halklarına karşı gövde gösterisi yaptığı yıllarda devrimci hareket emperyalist hedeflere ve işbirlikçilerine karşı korkulu rüya olmayı sürdürüyordu. Aynı yıllar sosyalizme küfrün revaçta olduğu, "komünizm ölü" çığlıklarının üst perdeden atıldığı yıllardır. Emperyalist illüzyonla, halkların tek kurtuluş yolu olan sosyalizm, burjuvazinin yalanlarıyla sürekli olarak karalanmaya çalışılmıştır. Sosyalizm karalanırken, kapitalizm neredeyse ilahi düzen gibi gösteriliyor ve dünya halklarına kabul ettirilmek isteniyordu.

Gericilik dalgasının dünyayı sırdığı yıllarda mahkeme kürsülerinde, yaptığı eyemlerle, kitlesele hareketlerle anti-emperyalist mücadeleyi yükselten Devrimci Hareketimiz 1995'e geldiğinde artık yalnız değildi. Çünkü dünyanın pek çok bölgesinde "Yeni dünya düzeni"nin gerçek yüzünü gören dünya halkları, emekçiler tepkilerini, öfkelerini ortaya koymaya başlamışlardır.

Emperyalizme ve Onun Yarattığı Sonuçlara Duyulan Tepkiler Gericilik Dalgasının Önünü Kesmiştir

Bunalımdan kurtulamayan emperya-

lizm halklara daha fazla baskı ve yoksulluktan başka bir şey verememektedir. En basitinden eski sosyalist ülkelerin durumu bugün ortadadır. Kapitalizmi umut gören halklar kapitalizmin yalnızca bluejean, hamburger değil, hiçbir sosyal güvencenin olmadığı, insan hayatının ve onunun hiçe sayıldığı, her şeyin tellere göre ve daha fazla kâr için belirlendiği vahşi bir sömür sistemi olduğunu çok geçmeden öğrendiler. Çünkü 40 yıldır zam görmeyen et, süt vb. temel gıdaları bulabilmek için bile bir ay çalışmak zorunda kalmak kapitalizm gerçeğiyle çabuk tanışılmasını sağladı.

Benzer bir durum emperyalist ülkelerde de yaşanıyor. "Yeni dünya düzeni"nin kalesi ABD'de evsizlerin sayısı 10 milyonlara ifade ediliyor. İşsizlik çığ gibi büyürken, suç oranları her geçen gün artıyor. Topları nüfusun önemli bir kısmı yardım kuruluşlarının katkılarıyla yaşamını sürdürüyor. Keza Avrupa'da da ekonomik krizin faturası, her bölge döneminde değişmez bir şekilde halka çıkarılıyor.

Tüm bu sorunların, yoklukların kay-

nağında kapitalizmin, işbirlikçi düzenlerin olduğu gerçeğini bugün her zamanından daha net gören dünya halkları, ortaya koyduğu pratiğiyle gericilik dalgasının, kapitalizmin mutlak ve en iyi düzen olduğu yalanının altüst olmasını istiyor. Yapılan gösteriler, kitlesele eyemler bir yerde sosyalizme duyulan özlem ve kapitalizme, emperyalizme karşı öfkenin ifadesidir.

Kapitalist propagandanın en çok kullandığı Sovyetler matzemesi bile bugün emperyalistler tarafından artık kullanılmaz hale geldi. Kızılmayanda "Kahrolsun Emperyalizm", "Kahrolsun Yeni Çarlar" sloganlarıyla, Lenin ve Stalin'in posterleriyle gösteri yapanlar var, hem de onbinlerin katılımıyla. Sosyalist olduğunu söyleyen partiler eski sosyalist ülkelerde art arda seçimleri kazanıyorlar. Macaristan ya da geçtiğimiz ay seçimlerin yapıldığı Bulgaristan bunun akla gelen ilk örnekleri olarak verilebilir. Kuşkusuz bunların çok bilinci bir şekilde sosyalizmin yeniden inşası için yapılan gösteriler olduğunu söylemek tam anlamıyla doğru olmaz. Ama şu bir gerçek ki, bu ülkelerde alanları dolduran onbinler, sosyalist adını kullananlar iktidara gelen kitleler "geçmiş" yani sosyalizmin kazanımlarına özlem duyan kitlelerdir ve bu yarıncı emperyalist hegemonyanın karşısında durmaktadır.

Metropol ülkelerdeki hareketlilikler de emekçi halkın kapitalizme, sömür sistemine olan öfkesini yansıtır. Bu kimi

yerde sistemin yarattığı işsizliğe tepkidir, kimi yerde ise tekeliler daha çok kâr etsin diye yapılan sosyal hak gasplarının talep edilmesidir. Ya da GATT, NAFTA vb. anlaşmalarla yok olmanın eşliğine gelen çiftçilerin tepkisidir. Sonuçta bilinci de, bilimsiz de olsa tepkilerin hepsi kapitalizme ve onun yarattığı sömür dünyasına tepkidir.

Amerika'da Mayıs '92 olayları "Zenci ayaklanması" gibi gösterilse de sisteme tepkisi olan toplumun her kesiminden katılanlarla "hür dünyanın başkenti" ABD'yi yangın yerine çevirmiştir. Ayrıca dünya sivil havacılık tarihinin en büyük grevinin de ABD'de olması Amerikan halkının hoşnutsuzluğunun açık göstergesidir.

Avrupa metropollerindeki tepkiler de son yıllarda neredeyse durmak bilmiyor. Fransızdaki çiftçilerin, kamyon şoförlerinin radikal eyemleri, İspanya'da geçen yıl yapılan IMF-Dünya Bankası görüşmelerinin uluslararası bir protesto gösterisine dönüştürülmesi, Atina'da yaşamı durduran grevler, İspanya, Fransa, İtalya gibi ülkelerdeki işsizlerin kitlesele gösterileri, yine aynı ülkelerde öğrencilerin haklarında yapılan kısıtlamaların ortaya çıkardığı ve günler süren protestolar, birbirini izlemektedir.

Metropollerde bunlar yaşanırken, yeni sömürge halkları da emperyalizm dalgasının önündeki engellerden biri oldu. "Yeni Dünya Düzeni"ni halkların üzerine bomba yağdırıldığı bir süreçte iktidara almaya girişen Entite, ABD'ye şu ya da bu düzeyde karşı çıkma cesaretini gösteren Lübya, öfkesine yönelik emperyalist ilhaka karşı duran Ruanda, Somali emperyalizme karşı direnilebileceğini gösteren örneklerdir. Ortadoğu'da ise FKO uzlaşmacılığına karşı ortaya çıkan anti-emperyalist hareketlilikler bugün emperyalizmin rahatını kaçıran güçlerdir. Kürt ulusal mücadelesi de halkların direnme geleneğini beslemektedir.

Uzlaşma rüzgarlarının estirdiği Latin Amerika'da Peru Komünist Partisi'nin tüm olumsuz koşullara karşın silahlı mücadelede ısrarı, Meksika'da Zapatistaların çıkışı emperyalizme karşı halkların öfkesi olmaktadır.

Ve dünyanın Türkiye'sinde dünyanın tüm sosyalist kaleleri yıkılsa da sosyalizmi savunma inancı, kararlılığı ve kendine güvene sahip olan devrimci hareketin varlığı, emperyalizme karşı uzlaşmaz tutumu gericilik dalgasının kırıldığına bir başka göstergesidir.

Evet bugün emperyalizme karşı olan bu çıkışlarda fakı kaynaklar vardır. Bu kaynaklar sosyalizme olan inanç da olsa, kapitalizmin psikilerine duyulan öfke de olsa ya da eski sosyalist ülkelerin bazılarında olduğu gibi geçmişe duyulan özlem de olsa bu çıkışların hepsi bir bütün olarak emperyalizmin estirdiği gericilik dalgasını kırmaktadır, bu dalganın kırıldığını göstergeleridir. Bu karşı çıkışlar gericilik rüzgarlarını kesmiştir. Ancak bu yeterli midir? Kuşkusuz hayır. Emperyalizme öldürücü vuruşlar yapmadan kırılan gericilik dalgası halkların çektiği sıkıntılar, acıları yok etmeyecektir. Oysa sorun emperyalizmi yarattığı tüm sonuçlarla birlikte yok edilebilir. Bunun için de gerekli olan ideolojik sağlamlik ve bu temelden gıdasını alan kendine güvendir.

Çecenistan Kafkaslar'da çatışmalar durmuyor

Kapitalizm, sosyalizmin kardeşlik sofasına kan ve düşmanlıktan başka bir şey getirmedi. Balkanlarda eski Yugoslavya toprakları üzerinde yıllardır tüm dünyanın gözü önünde bir savaş sürüyor. Kafkaslar'da ise Gürcistan, Azerbaycan, Karabağ vb. yerlerde yaşanan gelişmelere bir yenisi daha eklendi: Çeçenistan... Bağımsızlığını ilân eden Çeçen Cumhuriyetiyle Rusya arasındaki aylardır süren kriz, haftalarca sınırda beklerken Rus askerlerinin Çeçenistan'ı işgal operasyonu yeni bir aşamaya girdi.

Tanklar, zırhlı araçlar ve helikopterler taşıdığındaki Rus birliklerinin başkent Grozni'ye doğru ilerlediği, bölgeden ulaşan haberler arasında bulunuyor. Rus bombardıman uçakları yer yer Çeçenistan'ı havadan bombardımanına tutuyor. Geçmişte, ortaçağda İran-Osmanlı yatışmasına sahne olan bölge, tarihi boyunca hep büyük devletlerle arasında yüzyıllar boyu süren mücadelelere sahne oldu ve bölgeye Rusya stratejik önemi nedeniyle sürekli göz dikti. 1774 yılında ise Çeçenistan'ın doğusundaki Kuzey Osetya'yı Osmanlılardan geri alan Ruslar daha sonra Çeçenistan'ı kendilerine bağlamak istediler. 19.yy'da ise, halklara baskı ve zulümden başka bir şey vermeyen Çarlık yönetimi Kafkasya'yı tamamen ele geçirme planları doğrultusunda hareket etti. Bölgeye giren Rus ordusuna karşı Kafkas halkı direnişleriyle karşı koydu. Şeyh Şamil önderliğinde diğer Kafkas halklarıyla birlikte Rus ordusuna karşı direnen müslüman Çeçen halkının mücadelesi, Rusya'nın bölgeyi egemenliği altına almasını yaklaştıkça olarak yarım yüzyıl geciktirdi. Ancak Ruslar'ın yoğun saldırısına daha fazla dayanamayan Çeçen'ler 1889'da teslim oldular. Çok uzun yıllar boyunca süren bu savaşın sonunda, binlerce Çeçen bölgeden göç ederek değişik ülkelere dağıldılar. Bu dönemde yaklaşık 5 bin Çeçen de Türkiye'ye geldi.

Ekim Devrimi'nin hemen sonrasında ise Çeçen'ler "Ulusalın kendi kaderlerini ayın hakkı" çerçevesinde 1924'de kurulan inguş Özerk Cumhuriyetiyle birleşerek 1936'da Çeçen-İnguş Özerk Cumhuriyeti'ni kurdular. II. Dünya Savaşı sırasında Alman faşizminin sosyalist SSCB'ye saldırdığı, Alman ordularının sovyetler Birliği'ne iclerine doğru ilerlediği bir dönemde milliyetçi gerici düşüncelere kıskırtılan Çeçen'ler Alman faşizminin destekleyicisi durumuna geldiler. Ve milliyetçi karşı devrimci ideolojinin etkisi altında bağımsızlıklarını talep ettiler. Sosyalist SSCB'ye karşı Alman faşizmiyle işbirliğine girdiler. 1957'de tüm bu gelişmelerin ardından Çeçen-İnguş Özerk Cumhuriyeti yeniden kuruldu. Ve bu birliktelik 1991 yılına kadar sürdü. 1991 yılında ise önce inguşlar sonra da Çeçen'ler SSCB'nin dağılmasıyla birlikte otonom bir cumhuriyet olak bağli oldukları Rusya Federasyonu'ndan ayrıldılar. Rusya'nın Çeçenistan'a karşı düşmanlığı ve saldırısı da bu ayrılıkla birlikte günden güne artarak büyüdü.

Çünkü Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından, topraklarının önemli bir kısmının üzerinde kurulan Bağımsız Devletler Topluluğu (BDT), emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde kendisine yer edilmeye çalışmaktaydı. İşte,

Rusya'nın emperyalizmin etkisi altına girmesiyle birlikte kendi sınırları içindeki veya kendisinden kopan devletlere karşı egemenlik kuma isteği, dış geçime çabası da böyle bir dönemde gündeme geldi.

"Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde bölgede belirli bir güç olmaya çalışan ABD için sosyalist sistemden kopmuş bu ülkeler oldukça istih kabartıcıydı. Bu zengin pazar alanlarını emperyalistler bir an önce ele geçirmeye ve kendilerine bağlı burjuva sınıfları yaratılmasına çalıştılar.

İşte bu noktada ABD'nin çıkartan basından itibaren kendisine bağlı olan ve diğer devletlere göre bölgede önemli bir güç olan Rusya'nın çıkarlarıyla çıkışıyor. ABD politikalarını, bölgede diğer ülkeler üzerinde güç olan Rusya üzerinden sürdürmeye çalışıyor. Rusya'yı karşısına almaktan özellikle kaçınıyor.

Grozni'ye giren Rus birliklerine karşı direnen Çeçenler, tüm kayıplarına rağmen direniş sürdürmeye kararlılar.

Moskova'nın (Rusya'nın) Çeçenistan'a askeri birlik gönderme kararını ABD Başkanı Clinton'un Rusya Federasyonu'nun iç meselesi olarak nitelendirmesi bu yüzden anlaşılır bir şeydir.

ABD'nin Kafkaslar'daki en önemli çıkarlarından biri, bugün bölgedeki zengin petrol yatakları ve yeraltı-yerüstü zenginlikleridir. Sımdiden bölgedeki (öncün Azerbaycan) birçok zengin petrol yataklarının geliştirilmesi, işletilmesi projelerinin %70'ine ABD şirketleri sahip olmuştur. Rusya'daki böylesi bir durumdaki pay kapmaya bölgede ekonomik olarak da güç olmaya çalışıyor. Bugün, Çeçenistan'a giren Rusya'nın en önemli hedeflerinin başında Çeçen Cumhuriyetindeki zengin petrol yatakları ve boru hatlarının denetiminin olduğu ortadadır. Bu nedenle Rusya, daha baştan itibaren Azerbaycan ve Güney Kafkasya'ya giden petrol boru hattı ile kara ve demiryollarını denetimi altına almak istedi ve yüzlerce tank, zırhlı araç, binlerce askerle Çeçenistan'ı işgale soyundu.

Ancak Rusya'nın Çeçenistan'a girmesi aynı zamanda beklenmediği bir direnişle karşılaşmasına da neden oldu. Daha başta Rus kuvvetleri Çeçenistan'a girmediğinden doğrudan Dağıstan üzerinden İnguş halkının direnişleriyle karşılaştı. Bu noktada İnguş Cumhuriyeti'nin Devlet Başkanı Rustan Aushev, "Bizim halkımız

da direnmeye başlamıştır. Çeçenlerin krizine İnguşlar da girmiştir." açıklamasını yaptı. Çeçenistan'ın komşuları ve Kafkasya'daki diğer Çerkez halkları da Rusya'ya karşı Çeçenler'i destekleyeceklerini açıkladılar. Çeçenistan'a destek amacıyla Dağıstan'ın Kosovayırı Yarı Özerk Bölgesi'nde asker toplayan ve Ruslara karşı savaşa başlayacaklarını açıklayan yerel bir lider ise, "Rusya, Çeçenistan'ı alırsa Kafkaslar'ın tamamını kaybeder." şeklinde açıklamada bulundu.

Ancak, Çeçenlerin Rus işgaline karşı direniş kendi içerisinde tutarı bir noktada seyretilmemektedir. Başlangıçta Rusya'nın Çeçenistan'ı işgali gündeme getirmesi üzerine Çeçen Cumhuriyeti Devlet Başkanı Yardımcısı Zelimhan Yandarbiyev "Bir tek Rus askerinin sınırı geçmesi bile Rusya'nın yeni bir sömürge savaşına başladığı anlamına gelir." demesine

Kendi egemenliklerini "yeni dünya düzeni" çerçevesinde eski sosyalist ülkelerde de pekiştirmek istiyorlar.

Bugün milliyetçi politikalarla birbirine kırdırılan halklar, yarı kapitalizmin çözüm olmadığını anlayacaklardır. Bu noktada gerçek kurtuluşun yolu halklararası savaş değil, emperyalistlere ve bölgedeki gericilere karşı sürdürülecek sınıf savaşımıdır. Yıllarca sosyalizmle iç içe yaşamış Kafkas halkları bu dinamikleri içinden taşıyor.

Medya için Bosna-Hersek'ten Sonra Çeçenistan'da ve Kafkasya'daki Diğer Çerkez Halkları İçin Politik Maizmesi

Aylardır Bosna-Hersek'te yaşanan egemenlerin işteği doğrultusunda iç politika matizmesi yapan, sanki, savaşın sorumluları emperyalistler değilmiş gibi, başta ABD'yi ve BM, NATO, sonra da AB'ni görevle çağırıp Bosna'ya müdahale etmelerini isteyen burjuva basın bu kez de Çeçenistan'daki gelişmeleri abartarak kamuoyunun gündemini de değiştirmeye çalışıyor. Burjuva basın Balkanlarda ve Kafkaslar'da yaşananlar üzerine neredeyse seferberlik çağrısı yapacak. Türkiye oligarşisinin emperyalizmden bağımsız hiçbir şey yapamayacağı ortadayken safite bir aldattırmaya, demagogiye, duygusömrüsüne başvuruyor.

Oysa Çeçenistan'daki gelişmeler üzerine Ankara'nın açıklaması: "Çeçenistan sorunu üzerine, tarafları sorunu; Rusya Federasyonu'nun toprak bütünlüğü çerçevesinde barışçı yöntemlerle çözüm aramaları çağrısından öte bir şey değildir." noktasındaydı. Tamamıyla emperyalizmin politikalarına angaje olan işbirlikçi Türkiye oligarşisinin başka bir yaklaşım da beklenemezdi. Ancak oligarşi bu tür gelişmeler kendi iç sorunlarının çözümünü noktasında ve resmi ideolojisi burjuva kitleşim araçlarıyla propaganda ve demagoji matizmesi olarak kullanmaya çalışmaktadır.

Hatta burjuva basın bununla da kalmayıp daha da ileri giderek TV kanallarından, gazetelerden Rusya'nın Çeçenistan'a girişini Çekoslovakya'ya, Afganistan'a müdahalesiyle aynılaştırıyorlar. Kızıl Ordu'nun Çeçenistan'ı işgali diye şaşaalı haberler geçtiler. Ancak ne var ki, bugün Rusya ordusu Sovyet halklarının ve ezilen halkların kurtuluş ordusu değil; emperyalizme yedeklenmiş, halklara düşman, şibirkçi bir ordudur. Ve bugün emperyalistler eskiden olduğu gibi SSCB'yle düşman değil, Ruslar'ın yanındadırlar.

Balkanlarda ve Kafkaslar'da yaşanan gelişmeleri RP'den MHP'ine DYP'sine kadar hemen bütün burjuva partileri, gerici-dinci kesimler, sivil faşistler de kendi amaçları doğrultusunda kullanmaya çalışıyorlar. "Bağımsız Çeçenistan, Kızıl Ordu Moskova'ya" vb. sloganlar etrafında ikizölüce ve sahtekarca gerçekleri carıtarak, emperyalist-işbirlikçi saldırganlığa karşı halk kitlelerinin bilinçlerini bulandırmaya çalışıyorlar.

Tarihleri katliamcılığın ve halk düşmanlığının üzerine oturan MHP vb. gerici-faşist örgüt ve partiler kardeş halkların yaşadığı acıları duyamazlar, onları sevmeyebilir. Onların düşündüğü "bağımsızlık özlemi" olan halkları kitleleştirmek ve ırkçı-milliyetçi bir ideolojinin etkisine almaktır.

rağmen ilerleyen günlerde, Rus tank ve zırhlılarıyla askerlerin başkent Grozni'ye ilerlemesi üzerine bu kez "Yok bir şey. Sadece sıradaki mevzilerini kuvvetlendiriyorlar. Alah'a şükür daha buraya gelen yok." noktasında oldu.

Çeçen Cumhuriyeti Devlet Başkanı Cahar Dudayev ise bir yandan "saldırının sonuçlarından tek başına Rusya sorumludur. Kendimizi korumaya kararlıyız." derken diğer yandan Rusya'ya barış çağrısı da yaparak "Sorunun çözümü çok basit, her iki taraf masaya oturur ve anlaşır." demektedir.

Her ne kadar bu sözler edilse de, Grozni'ye giren Rus birlikleri karşısında topekün direnişe geçen Çeçenler, Ruslara ağır kayıplar verdirtiler. Bugün Yeltsin ağır kayıplar karşısında, Rusya'da ortaya çıkan muhalefetin de etkisiyle bombalanmayı durdurmuş durumdadır. Cahar Dudayev Çeçenlerin elde ettiği bu başarıya da etkisiyle, bir yandan üst perdenin konuşurken, diğer yandan da uzlaşmanın yolları aranıyordu.

Kısacası bugün, Çeçen halkının bağımsızlığını sahiplenilebilecek bir önderlik bulunmamaktadır. Mücadele tamamıyla milliyetçi bir zeminde gelişmektedir.

Bugün, emperyalizm halkları birbirine kırdırarak, birbirine düşman edip üzerinde yaşadıkları topraklarını her türlü maddi servetini tüketerek her konuda kendine muhtaç hale getirmeye çalışıyor.

36. yılında Küba devrimi

Sosyalist Küba, 36. yılında emperyalizmin ablukasına, saldırılarına karşı direnmeye devam ediyor.

Emperyalizme boyun eğmeyen, tüm sıkıntılara ve zorluklara rağmen sosyalizmi savunan Küba halkını ve önderliğini, emperyalizmin yeni sömürgeci olan ülkelerde emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı yükselttiğimiz halk kurultuşu savaşımızla selamlıyoruz.

Küba devrimi, dünya devrimci hareketleri açısından çıkarılacak derslerle doludur.

Devrimin başanya ulaşmasında silahlı mücadeledeki ısrarın, kendine ve halka güvenin peyi önemidir ve örnek alınması gereken bir yandır.

1953'te henüz yeni sömürge ülkelerle özgü bir devrim stratejisinden yoksunken başlandı silahlı mücadeleye...

Batista diktatörlüğüne karşı tek kurultuş yolunun silahlı mücadeleden geçtiğine inanan Castro ve yoldaşları, Moncado ve Bayamo kışkıllarını basmaya karar verdiklerinde, devrim yürüyüşünü de başlatıyorlardı.

26 Temmuz 1953'te gerçekleştirilen baskınlar, ağır yenilgiyle sonuçlanmasına rağmen, bu dürteli çıkış, hem halki hem dş diktatörlüğü sarımsı. Ağır baskı ve sömürü koşulları altında yaşamayan halk için bir ışık, yol gösterici olurken, diktatörlük içine bir sonun başlangıcı anlamını taşıyordu.

Baskın sonrası şansı eseri sağ kalan Castro ve birkaç arkadaşı tutsa edildi. Görünüşte hareketin hiçbir gücü kalmamış, dağılmış, yok olmuştu. Fakat önderlikte somutlanan vatanın bağımsızlığı, halkın mutluluğu için kendini feda etmek, kendine ve halka güven başı başına bir güçlü ve bu askeri gücün kat be kat fazlası yaratılabilirdi. Bu inanç ve güvenle Castro, yargılanmasını diktatörlüğün yargılanmasına çevirmiş, "Tarih Beni Bersat Ettirecektir" sözü ile kaçınılmaz geleceği göstermiştir.

15 yıl hapse mahkum olan Castro, 1955 yılında ilan edilen genel aflla tahliye edilir. Meksikaya giderek buradaki sürgünleri örgütlemeye ve hareketi toparlamaya çalışır. Küba'ya silahlı bir çıkarma için hazırlıklara başladığı bu süreçte Che Guavera da 26 Temmuz Hareketi saflarına katılır.

"1956'da ya özgür ya da şehit olacağız" şiarını temel alarak, Granma adlı gemiye 26 Kasım'da Meksika'dan yola çıkılır. Küba kıyılarına geldiklerinde düşmanın baskınına uğrayan savaşçılar, ikinci bir yenilgi ile karşı karşıyadırlar. 82 savaşçıdan sadece 12 kişi sağ kalmış, savaşın zorluğu bir kez daha görülmüştür. Bu baskından sağ kurtulan ve aralarında Castro ile birlikte Che, Cienfuegos, Raul Castro, Juan, Almedid gibi devrimin önderleri olacak savaşçıların da bulunduğu 12 kişi bir araya gelerek savaşa devam etmek üzere Sierra Maestra dağılarına çekilir.

Granma çıkarmasında, 26 Temmuz Hareketi'nin stratejik düşüncesi, 1953 Moncado baskınından pek farklı değildir. Amaçlanan, şehirlerde örgütlenerek genel grev ve halkın ayaklanmasıyla birlikte aynı anda askeri saldırıya geçmek ve bu şekilde iktidarı ele geçirmektir.

mehtir. Granma yenilgisi devrimin önderlerinin stratejik düşüncelerinde önemli değişiklikler yaratmıştır. Ghe'nin:

"Yavatta kalan ve savaşmaya kararı olan birkaç kişi, tüm adada kendiliğinden patlama gemesinin yanlışlığını anlamışlardır. Savaşın uzun süreciğini, köylülerin katılmasının zorunluluğunu da anlamışlardır." (Politik Yazılar syf:58) şeklinde belirttiği bu değişiklik, yeni-sömürge Küba'ya özgü devrim stratejisinin "PASShin" belirlenmesinde ilk adımı aynı zamanda...

1953 ve 1956'daki bu yenilgiler ve verilen ağır kayıplar mücadeleyi bırakıp kaçmalara, moralsizliğe yol açsa da Castro'nun önderliğinde savaşmaya kararı olan savaşçılarla Sierra Maestra'da savaşa devam edilir. Onları gerilla savaşının zorlukları beklemektedir. Bu aşamada köylülerle sağlıklı bir ilişki kurulamadığı gibi, Hareket'in şehir örgütlenmesi ile de bağlar kurulabilmiş değildir. Yer yer gerillaya katılmırlar olmakla birlikte, ideolojik bilinçten yoksunluk ve "çarpışma içinde çekilmiş savaş azmi'nin olmayışından dolayı kaçma-terk etme olayları zaman zaman yaşanmaktadır.

Bu yüzden gerilla sayısı artış ve düşüşler göstermektedir. Düşman ordusuna yönelik başarılı eylemler ve bir dizi çatışmadan sonra Mart-Nisan aylarından itibaren diktatörlük ordusu bazı bölgelerden çekilir. Bu durum gerillanın rahat hareket edebileceği bir ortam yaratır.

Bu zeminde köylülerle girilen ilişkiler daha da artmış ve köylülerin güveni kazanılmaya başlanmıştır. 1958 Mayıs'ındaki Eluvero çarpışmasından sonra gerillalar artık önemli bir alanı denetim altında tutmaya başlamışlardır. Bu bölgelere düşman girmek istemektedir, gerillalar ise henüz mevzi savaşı verebilecek ve buraları savunabilecek güçte değildir.

1958 yılına gelindiğinde ise, 26 Temmuz Hareketi gelişip güçlenerek gerilla kolları şeklinde örgütlenmiş ve belli bir bölgeyi tamamen denetim altına almıştır.

savaşı sürdürerek nispet ve nitelik olarak bir güç haline gelmişlerdir.

Savaşma kararlılığı, vatan ve halk sevgisi, kendine ve halka güven, 26 Temmuz Hareketi'nin en zor koşullarda dahi düşman karşısında güçlü kılan değerleridir. Bu değerler üzerinde yükselen silahlı mücadele, köylülere güven vermiş ve halki devrim saflarına çekmiştir. 26 Temmuz Hareketi'nin halki örgütlenmesinde ve savasışmasında ki mihnek taşı silahlı mücadeledeki ısrarı olmuştur.

25 Mayıs 1958'de gerilla ordusunun üstlendiği bölgelere yönelik olarak kadran ve havadan sayısı 10.000'i bulan askerin katıldığı operasyon başlatılır. Gerilla, elindeki yetersiz silah gücüne rağmen (sadece 200 tufek) düşman ordusuna karşı 2.5 ay direnir. Bu saldırı sonucunda düşman ordusu, binden fazla ölü-yaralı-tutsak vererek bozguna uğramıştır.

Düşman saldırısının püskürtülmesinden sonra 26 Temmuz Hareketi faaliyetlerine hız vererek birçok yerde yeni gerilla kampları oluşturur. Kent ve kırdaki bu kamplarda birçok kişi savaşa katılmak üzere eğilmekte, gerilla ordusu nispet olarak büyümektedir. Bu aşamada halkın savaşa katılımının en yoğun olduğu aşamadır. Eylül ayında başlatılan saldırı ile kentler kuşatılmaya başlanmış, birer birer ele geçirilerek, 1 Ocak 1958 günü Fidel Castro'nun komutası altında Havana'ya giren gerillaların zafer atışlarıyla dünya halklarına Küba devrimi müjdelennmiştir.

Küba, devrimden hemen sonra emperyalizmin ekonomik-ticari ambargosuyla karşılaştı. Emperyalizm bu yolla Kübaly ekonomik olarak boğmak, kendine muhtaç hale getirmek ve bu şekilde siyasal olarak geri adım attırmak istiyordu.

Emperyalizmin Küba'ya saldırılarını sadece ekonomik-ticari ambargoya sınırlı kalmadı. Devrimin ilk yıllarından itibaren Küba'ya karşı saldırıların ardı

arkası gelmedi. Bu saldırıların en büyüğü, "Domuzlar Körfezi Çıkarması" idi. 16 Nisan 1961'de ABD tarafından örgütlenip eğitilen Kübalı karşı-devrimçiler, ABD subaylarının öncülüğünde Playa Del Giron kıyılarına bir çıkartma yaptılar. Karşı devrimciler işçi ve köylü milislerinin, tüm halkın güçlü direnişi ile püskürtülüp denize döküldüler. Bu direniş, halkın devrime ve sosyalizme olan bağlılığının en somut göstergesiydi.

Emperyalizmin saldırıları, halkıyla bütünleşmiş, devrim ve sosyalizmi özdeşleşen Castro'ya da yönelmekte gecikmedi. Emperyalizm tarafından Küba'ya yönelik olarak yürütülen karşı devrimci saldırıların odağında hep Castro olmuştur. Alpacak yapılan demagoji, çarpıtma ve yalanlarla Castro Küba halkı ve dünya halkları nezdinde yıpratılmak istenmiştir. Hedeflenen Küba halkının Castro'da somutlanmış olan devrime ve sosyalizme güvenini insanı sarsmak ve sosyalizmi karalamak olmuştur.

Yaşadığı tüm sıkıntılara rağmen emperyalizmin Küba'yı teslim almaya yönelik her türlü çabası, Küba halkının devrimin kazanımlarını savunması, bağımsızlık aşkı ve devrimci inançlarının çarpark geri dönmüştür.

Küba enternasyonalizm konusunda da dünya devrimci ve yurtsever hareketleri açısından örnek alınacak değerler doludur. Ezilen halkların ulusal sosyal kurultuş hareketleriyle dayanışmanın en iyi örneklerini Küba'da görmek mümkündür. Küba halkı ve önderliği, hedefin ezilen tüm halkların kurtuluşu olduğu bilinciyle ulusal ve sosyal, baskının olduğu birçok yerde halkları mücadelesini desteklemiştir.

Enternasyonalizm ruhu, devrimde hemen sonra Cezayir'de Fransız emperyalizmine karşı savaşan gerillalar silah göndermek olmuştur. Bu ruh, Angola devrimi için, Angolalı devrimcilerle birlikte savaşmak ve gerektiğinde karşı devrimin saldırılarına karşı bu ülkelyi birlikte savunmak şeklinde yansımıştı. Faşist Güney Afrika ve ABD emperyalizminin pıyonu UNITA'ya karşı, bu ülkeyi savunmak için Angola'da savaşa, 50 bin Kübalı asker bu ruhla donanmıştır. Ve daha birçok ülkede: Vietnam, Laos, Kamboçya, Yemen, Etiyopya, Portoriko'da ezilen halklar, anti-emperyalist, sosyalist hükümetler, ulusal ve sosyal-kurultuş hareketleri asker teknik-ekonomik-siyasal yardımlarla desteklemiştir.

Bugün dünyada esen tüm tasfiyecilik rüzgarlarına, emperyalist efendinin her türden saldırısına ve ülke içinde yaşanan ekonomik zorluklara rağmen sosyalizmden bir adım dahi geriye gitme yen, "Kapitalizme dönmemkense aday batırırız" diyen Küba devrim önderi Fi del Castro ve tüm bağlılarıyla Küba halkı sosyalizmin onurunu temsil ed yorlar. Hiçbir güç, kararlılıkla ve inançla korunan bu direnişi kıramayacaktır.

Küba halkının ve önderliğinin, enter nasyonalizmin yaratılmasında ve korunmasında sağlanırlıklı, ezilen halklarla ve devrimci yurtsever hareketlerle dayanışmadaki tutarlılığı, ve sosyalizmi savunmadaki ısrarları tüm halklara ve devrimcilere yol gösteren olmalıdır.

ÇAPARI

Enflasyonda küçük bir sapma oldu

Çiğer

Sanıklar insanı kör testereyle kesecek gibi bakıyorlardı. Ancak bu tutumları cesaretimizi hiçbir zaman kırmadı

Nusret Pemiral

Pop müzikle dans etmek istiyorum. Paranın sesi kalmadı, su hiç yok. Bir kadın sesi kaldı onu dinliyoruz.

Kenan Evren

Askerlik Jirnovski yüzünden uzuyor. Askerlik 1992'de kısaltıldı. O zaman Jirnovski falan yoktu. Adam Hint Okyanusu'nda çizme yıkamaktan söz ediyor. Önlem almamız lazım.

Mehmet Gölhan

Hiçbir dönemde, bir ısıklık Kızılay Meydanı'na yüz bin kişi toplanmadı. Ben bunlardan korkuyorum.

Eyüp Aşık

Seni göli seni! Kimsin sen? Meht'ten gelen uzay mahluku mu?

Erbakan

Milyetçi bir Türk subayım, ingilizce bilgi vemedim. (Kübrs Harekatta ilgili) Biz herifte dalga geçmişiz, işletmiş işte.

Turgut Sunalp

'94'ün içine tüküreyim

CHP Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Sevilgen Bundan sonra işkence yapılan ilin valisini "İşkenceci Vali", emniyet müdürünü "İşkenceci müdür", komutanını da "İşkenceci komutan" ilan edeceğim.

Azimet Köylüoğlu

Çuvaldız

Memleketimden Kaypak Manzaraları

AHMET KAYA

Özgün adam... Arabeskin sol beki... Hilkat garibes... Sıradan biriydi önceleri... Ta ki '85 yılına kadar... O yıl Cernobil patladı... Çok çay içirdi... Fındığı da çok severdi... İşte o sıralara aldı sazi eline... Hem çaldı hem söyledi... Annesinin saçına yıldız düştü... Yıldızı aldı, parlatı... Artık onun da yıldızı parlıyordu... Tabancasını helada unuttu... Ama yine de vazgeçmedi demokratiklikten... Başkalırdı... Para kaldırdı... Paraları taşırken yoruldu... Ama yine de demokratı... Yorgun da olsa demokrat... Saza geldi... Gelmeyenlerden hesap sordu... "Saza niye gelmedin?" Kimse takmadı... O da takmayanları takmadı... Çünkü bir kavga sevdalasıydı o... Çok kavgalar etti... Cem Boynerle, Kenan Doğulu'yla, berberlerle... Hepsinde de dayak yiyen oydu... Katlandı... Çünkü hakı için canını bile verirdi... O kadar çok kebab yedi ki, o kadar çok rakı içti ki bir gün ya protein zehirlenmesinden ya da sirozdan gidecek... Haklı için !..

Çuvaldız muhabiri DGM'den bildiriyor

26.12.1994 tarihinde 3 No'lu DGM'de görülen DHKP-C davasında teşhis için gelen işkenceci polis bayan tutsağı göstererek "İnsanın Fendi işkenceyi Yendi diye slogan attı hakim bey." dedi.

Faşist katliamları unutmamak, hesabını soracağız

FAŞİZME KARŞI SUSKUNLUK DEĞİL, ÖRGÜTLÜ MÜCADELE

Faşizme karşı mücadele, sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Faşizmin karşısında "tarafsız" kalmak, "suskun" durmak, sınıf mücadelesinden kaçmaktan başka bir anlam taşımaz. Bunun bilincine varmak için ne Maraş'ları yeniden yaşamak, ne de yeni Sivas'ları beklemek gerekir.

İŞÇİ-MEMUR

- ✓ 20 Aralık'ın ardından kamu emekçilerine so-
ruşturma, sürgün ve açığa alma tehdidi.
- ✓ "Sıfır zam" dayatmasına karşı daha güçlü bir
biçimde mücadele etmeliyiz.
- ✓ Ekspres Kargo'da eylem... Tekel'de işçi kıyımı
hazırda... Bayrampaşa, Sarıyer, Beykoz ve
Ümraniye belediyelerindeki işçilerin grevi de-
vam ediyor...

Yazın Sayfa 17-19'da

ÇEÇENİSTAN

Kafkaslar'da çatışmalar durmuyor

- Kapitalizm, sosyalizmin kardeşlik sofrasına
kan ve düşmanlıktan başka bir şey getirmedir.
Eski Yugoslavya toprakları üzerinde yıllardır
savaş sürerken Kafkaslar'da ise Gürcistan,
Azerbaycan, Karabağ vb. yerlerde yaşanan ge-
lişmelere bir yenisi daha eklendi: Çeçenistan...
- Bosna-Hersek'te yaşananları egemenlerin is-
teği doğrultusunda iç politika malzemesi ya-
pan, savaşın sorumluları emperyalistler de-
ğilmiş gibi; başta ABD'yi ve BM, NATO, son-
ra da AP'ı görevi çağırıp Bosna'ya müda-
hale etmelerini isteyen burjuva basın bu kez
de Çeçenistan'daki gelişmeleri abartarak ka-
muoyunun gündemini değiştirmeye çalışıyor.

Yazın Sayfa 21'de

Legal ve illegal çalışma silahlı savaşa göre biçimlenmelidir

- Halkın iktidar savaşını yürütme iddiasında olan
devrimci bir örgüt, aynı zamanda askeri bir güç
olmak zorundadır. Kuşkusuz savaş örgütünün
niteliğini belirleyen şey, tek başına politik-askeri
örgütlenmelere sahip olunması da değildir. Sa-
vaş örgütü tanımının içini dolduran bir başka
yan, örgütün hangi alanında-biriminde olursa
olsun, tüm üyelerimizin savaşçı bir ruh ve bilinç-
le şekillenmiş olmasıdır.

Yazın Sayfa 12-13'de

- DHKC-Devrimci Halk Güçleri, sivil faşistlerin misyonunun daha iyi kavra-
tılabilmesi ve teşhirlerinin en açık haliyle yapılarak suçlarının hesabını
sormak için çalışmalarını sürdürüyor. Bu, Devrimci Halk Güçleri için ge-
nel devrimci çalışmanın ayrılmaz bir parçasıdır. Faşizme karşı verilen
mücadele, aynı zamanda iktidar mücadelesidir. Devrimci Halk Güçleri
Aralık ayının son haftasında, faşizmi teşhir çalışmalarını özel olarak yo-
ğunlaştırdı. Çünkü bu hafta bir yandan Maraş ve Ankara Piyangotepe
katliamlarının yıldönümü olurken, diğer yandan Sivas davasının sonuç-
landığı haftaydı.

Yazın Sayfa 15-16'da

1994'te Kürt halkının mücadelesi değil Çiller bitti!

- Hükümetin siyasi gücü, sistemin
meşruluğu, devletin olanakları...
Hepsi bitti... Mücadele ise sürü-
yor, daha da büyümenin potansi-
yelini taşıyor... Kürt halkının öz-
gürlük yürüyüşü Türkiye devrimi
ile bütünleşerek zafere ulaşacaktır.
- Ağır baskısına ve kan dökmesine rağmen, oligarşi istediği sonucu ala-
madı. Kürdistan dağlarında, halkın sesi ve taleplerinin sözcüsü olan ge-
rillayı susturamadı. Gerilla mücadelesi Kürdistan'dan batıya doğru yay-
gınlaşmaya adımlar attı. Artık "ya bitecek ya bitecek" lafı Çiller'in siyasi
ömrü için söylenir oldu.

Yazın Sayfa 8-10'da